Daphne Clair

Adio, adorabilă mincinoasă

Editura CONI

Clarissa, secretara unui impresar pregătește turneul muzical al cântărețului Ben Franklin pe care-l cunoscuse cu 8 ani în urmă pe când era încă o adolescentă.

Acesta fiind amenințat cu moartea trebuie să se refugieze împreună cu ea la o fermă retrasă.

Relația dintre Clarissa și Ben va fi oare numai strict profesională ?

—Crezi că o femeie are nevoie de iubire ? își ironiză el partenera cu un ton zeflemitor. Ei bine, îți propun un înlocuitor...

Ea înțepeni: se aștepta la o sărutare... răzbunătoare, dar fu surprinsă de blândețea lui Ben. El îi apucă gura cu tandrețe, o mângâie pe părul mătăsos, răsfirat pe pernă. Ea încercă zadarnic să-l respingă și insistența lui blândă o dezarmă complet.

THE BEST

ISBN 973-96672-9-5
Lei 1500

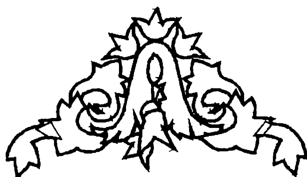
DAPHNE CLAIR

ADIO, ADORABILĂ MINCINOASĂ

Traducere din limba engleză de
SALOMEEA ROTARU

BUCUREȘTI, 1994

Compania aeriană încurcase biletele. Astfel, Ben se găsi separat de impresarul său de culoarul avionului. Amabilă, stewardesa îi propuse s-o roage pe călătoarea de-alături să schimbe locul, dar el i-a refuzat propunerea. Nu-i plăcea să pretindă favoruri sub pretext că-i orb, așa cum nu aprecia privilegiile ce i se acordau pentru averea și celebritatea lui. Când era obiectul unor insistențe deosebite, le atribuia infirmității lui, iar orgoliul îl făcea deseori să reacționeze cu o oarecare duritate.

Jack îl conducea acum spre locul său și-i punea pe braț o mână liniștitoare, dar fermă. Impresarul cunoștea temperamentul iute al cântărețului și se temea de ieșirile lui: ținea să-i păstreze imaginea creată în fața „fanilor“ săi.

Ben găsea uneori că multiplele constrângeri la care era supus erau apăsătoare; se străduia totuși să-și calmeze iritarea, în ciuda sângelui latin care-i curgea în vine. Celebritatea obligă!

Când se așeză, vecina îi spuse politicos câteva cuvinte de bun sosit, la care el se mulțumi să răspundă printr-un semn din cap, ușor curtenitor. Era conștient de prezența acestei femei de-alături: îi auzea respirația ușoară, îi mirosea parfumul de flori discret, îi simțea mai puțin mișcările. Scotocind în poșetă ea îi atinse din greșeală brațul.

La dejun va fi penibil să fie separat de Jack: nu avea cum să se ajute fără să atragă atenția asupra lui...

– Domnule, puneți-vă centura de siguranță, vă rog, îi spuse stewardesa, punându-i ușor mâna pe umăr. Aveți nevoie de ajutor?

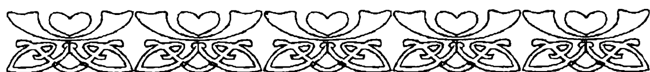
– Nu, mulțumesc.

Își căută centura pe pipăite și o puse cu un zgomot sec.

– Scuzați-mă, sunteți, desigur, Benito Cadiz, nu-i așa? se interesă vecina lui.

Fu cât pe-aci să nege, dar vocea femeii îl surprinse prin căldură, vibrație și claritate totodată; voia s-o mai asculte o dată. Avea și un ușor accent, abia perceptibil. Australiană, fără îndoială...

El întoarse spre ea frumoasa lui față gravă și senzuală, „tipic latină“ după descrierea unui ziarist, cu nasul drept,

buze virile, bine desenate şi cu ochelarii săi negri; în spatele lentilelor, ochii lui erau orbi.

– Îmi place mult muzica dumneavoastră, declară tânăra.

Cântăreţul oftă în sine şi aşteptă calm replica următoare: „Am toate discurile pe care le-aţi scos“! sau „Toată lumea vă spune acelaşi lucru, presupun“.

– Îţi mulţumesc, răspunse el la capătul unui moment de linişte.

Vecina îi apărea acum într-o lumină mai puţin simpatică. Şi apoi, nu era vina lui dacă agenţia le încurcase biletele...

Ben sfârşi prin a aţipi. Dăduse un concert în ajun la Honolulu şi câteva ore de zbor îl separau de Sydney, unde în această seară trebuia să se producă în public.

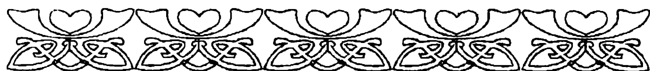
Când se trezi, era într-o dispoziţie mizerabilă. Alături, tânăra răsfoia o revistă şi el se întrebă cu iritare dacă nu zgomotul foilor îl trezise din somn.

– Jack! îl chemă el brusc.

Impresarul fu imediat lângă el.

– Facem un tur, vrei? îi propuse cântăreţul.

De la prima întâlnire, Ben apreciase calităţile lui Jack Benton. Acesta, con-

trar obiceiului, nu l-a tratat ca pe un orb care obligatoriu trebuia să fie și surd și debil mintal.

Ben se liniști când ajunse la locul său după ce făcuse câțiva pași pe culoar. Comandă un aperitiv și-i propuse vecinei sale să facă și ea la fel; ea îl refuză politicos, dar îi sugeră să-i citească lista de mâncare. El acceptă. Tot sorbindu-și cocktailul, el se lăsă legănat de vocea caldă și profundă a tinerei femei.

Când li se servi masa, el refuză sec să fie ajutat de stewardesă. Cu mâinile sale, obișnuite „să simtă“ obiectele, își scoase tacâmul din șervet, apoi găsi fără greutate farfuria cu gustări reci și platoul cu mâncare.

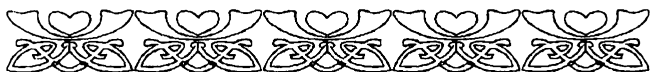
În timpul desertului, găsi cu greu lingurița; o mână blândă îl ajută și-i așeză lingurița între degete.

– Alunecase sub platou, îi explică scurt tânăra.

El înțelese că ea nu și-ar fi permis să-l ajute dacă s-ar fi putut descurca singur. Îi fu recunoscător pentru tactul și discreția ei.

– Fratele meu este orb, preciză ea.

– Oh, înțeleg...

După cafea, mai vru să audă încă o dată vocea tinerei și-i adresă zâmbetul, de-acum legendar, care făcea să bată inimile miilor de admiratoare.

– Ai asupra mea un avantaj net, îi declară el.

– Eu? Cum vine asta?

– Îmi știi numele!

– Oh! exclamă ea, râzând melodios. Mă numesc Clarissa Jones, dar toată lumea îmi zice Crissy.

– Clarissa ar fi mult mai frumos, observă el. E un prenume original...

Apoi se interesă de fratele ei.

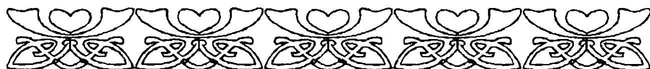
– Clive este student la electronică, răspunse ea. E o meserie grea, mai ales pentru un nevăzător, cred chiar că și-a ales meseria asta înadins. Are multă voință, fără îndoială vrea să dovedească ceva...

„Cum îl înțeleg“! gândi Ben în sinea lui. Încerca o simpatie deosebită pentru acest tânăr orb, pe care nici măcar nu-l cunoștea.

– Ești australiancă? se interesă el.

– Nu, sunt neozeelandeză, îl corectă ea. Pentru voi americanii, accentul este același...

– Și, te întorci în Noua Zeelandă?

– Da. Am stat un an în Statele Unite. Totul mi se va părea straniu întoarsă la mine acasă...

În această clipă, aparatul intră într-o perturbare atmosferică și fata se agăță cu putere de brațul fotoliului.

– Ești nervoasă? întrebă cântărețul luându-i mâna crispată.

– Nu chiar. Mi-a fost puțin frică, atât. Eu nu am obiceiul de a zbura cu avionul, ca voi.

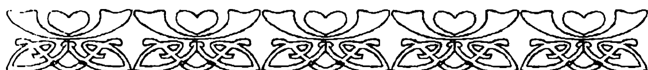
Vocea îi devenise ușor gâfâită și aparatul continua să fie legănat de golurile de aer. Pentru a o liniști dar și pentru că mâna îi era moale, Ben o mângâie mașinal.

– Avionul este cel mai sigur mijloc de transport, știi, observă el liniștit. Și începu să-i vorbească de călătoriile lui, pentru a-i schimba gândurile. Când totul redeveni calm, fata își retrase mâna și-i spuse:

– Vreau să dorm puțin.

– Te plictisesc poveștile mele?

– Oh, nu, deloc! Mai ales, să nu crezi așa ceva! Ce mi-ai povestit, m-a fascinat. Ai fost foarte drăguț c-ai vrut să mă abați de la gândurile mele, dar poate ai obosit să faci conversație.

– De ce spui asta? se miră el.

– Ei bine, era evident că nu aveai nici un chef să vorbești când te-ai așezat lângă mine. Probabil, aveai nevoie de odihnă după concertul de ieri seară.

– Ai fost și tu la concert?

– Nu, din nefericire. Eram în avionul de Los Angeles. N-am cum să-l văd nici pe cel de la Sydney.

– Iei imediat avionul pentru Noua Zeelandă?

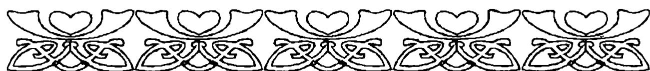
– Nu, voi sta două zile la Sydney, într-un hotel, cu mătușa mea care locuiește în Adelaide. Iar toate locurile trebuie reținute cu mult timp înainte...

– Păstrez întotdeauna câteva bilete pentru prietenii mei. O să-i spun lui Jack să-ți lase două bilete la casă.

Ea îi mulțumi cu atâta emoție încât îl convinse că-l admira cu sinceritate.

Apoi ea își înclină ușor scaunul pe spate și adormi imediat. Această atitudine a ei îl lăsă pe Ben descumpănit...

Când făcură escală în insulele Fidji, chiar în mijlocul oceanului Pacific, fata coborî să facă câteva cumpărături pe aeroportul din Nandi. Jack profită de acest lucru pentru a se așeza alături de Ben. La întoarcerea ei, el se ridică

pentru a-i ceda scaunul, dar ea îl rugă să stea în continuare.

Spre uimirea lui, cântărețul fu iritat de această schimbare care, acum câteva ore, i-ar fi făcut plăcere. Regreta cu adevărat vocea ei caldă și melodioasă. Impresarul comenta cu entuziasm succesul fără precedent pe care-l va avea cu turneul în Australia, dar Ben nici nu-l auzea, într-adevăr, el încerca să își închipuie cu cine semăna Clarissa Jones.

Cum coborâră din avion, îl rugă pe Jack să i-o descrie.

– Nu-i „rea" deloc. Foarte drăguță, chiar... blondă, cu părul lung, cu breton. Tânără dar... multă clasă. O doamnă! Regret că nu am cu douăzeci de ani mai puțin!

Ben se făcu că n-a auzit această remarcă și continuă:

– Descrie-mi ochii ei.

– Hmm... Cred că mai curând închiși la culoare. Dar nu sunt bruni. Cenușii, poate... sau de culoarea alunei. Nu știu chiar bine. Zi, te interesează?

Cântărețul fu șocat de vulgaritatea acestei întrebări. Totodată se mulțumi să-i răspundă printr-un hohot de râs.

– Nu, nu cu adevărat! „Dar, dacă ar veni la concert“... I-am promis că-i voi lăsa două bilete la intrare pentru astăseară, adăugă el pe un ton fals detașat. Contez pe tine că te vei ocupa de acest lucru, de acord?

A fost un concert minunat. Spectatorii erau într-adevăr transportați de vocea și cuvintele cântărețului.

Toți băteau din palme în ritmul cântecelor de inspirație primitivă, se legănau în sunetul unei triste balade sud-americane care le amintea de iubirile pierdute, de copilăria uitată; tăceau cu religiozitate, ascultând vorbindu-se de dragoste. Singur sub luminile rampei, luminat de proiectoare pe care nu le putea vedea, Ben simțea cum îl mângâie admirația fervență a ascultătorilor săi, vibrația emoțiilor lor; nu putea să-i vadă dar se știa zeul lor.

După ce a cântat al doilea „bis“, ajunse în culise epuizat... dar fericit și Jack îi șopti la ureche:

– Ea e acolo.

– Cine?

Spectatorii îl rechemau cu insistență, băteau din picioare și din mâini, nu

voiau să rupă această vrajă magică, să revină la realitate.

– Clarissa Jones, răspunse impresarul. Spune-mi, știi cumva ce înseamnă prenumele ei? „Scumpă mică mincinoasă“ sau „Intrigantă adorată“. Nu-i curios?

Jack recenza toate prenumele extraordinare și semnificația lor. El era cel ce făurise pseudonimul „Benito Cadiz“ și el acorda acestui nume o valoare aproape superstițioasă.

– Bine, ad-o în culise, răspunse cântărețul.

Și, stăpân pe el, se întoarse pentru ultima dată pe scenă ca să primească ovațiile admiratorilor săi.

După concert, o lume nebună se înghesuia în cabina lui. El fu ovaționat, adulat de o mulțime de oameni fără chip. La un moment dat, Jack îl luă de braț.

– Îți amintești de domnișoara Jones, nu-i așa?

O mână delicată o prinse pe-a cântărețului.

– Vă mulțumesc că mi-ați permis să asist la acest minunat concert, se auzi vocea profundă a Clarissei.

– Și mătușa ta a fost mulțumită c-a venit? se interesă el politicos, dorind de fapt să continue conversația.

– Din păcate, n-a putut veni la Sydney. O gripă a țintuit-o la pat în Adelaide.

– Ai prieteni aici?

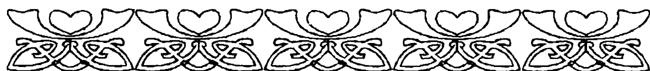
– Nu, nu cunosc pe nimeni în Australia, în afară de mătușa mea și de... voi!

Ea își eliberă mâna, cu toate că el încerca să i-o rețină într-a lui.

– Nu pleca, îi ceru el cu autoritate.

Jack, cu flerul său obișnuit, făcu totul să-l elibereze de „fanii" săi, le recomandă, lui Ben și Clarissei, un excelent restaurant unde se putea cina târziu, apoi îi urcă într-un taxi.

Clarissa Jones se dovedi a fi o companie foarte plăcută. Ea știa să-l conducă pe cântăreț fără a lăsa să se vadă că-i orb, îl lua de braț cu simplitate, ca orice femeie pe orice bărbat. Ca să supeze se așezară alături, astfel el putea simți orice mișcare a ei. Atitudinea amabilă, o subtilă inflexiune a vocii, totul îl făcu pe Ben să se simtă în compania unei persoane fermecătoare. Nu-și putu ascunde un surâs ușor de satisfacție căci îi

plăcea să se arate la braţul femeilor frumoase; aşa avea sentimentul că-şi ia revanşa asupra tuturor celor ce nu erau atinşi de orbire...

După cină, el puse mâna pe braţul însoţitoarei sale şi se jucă maşinal cu ceasul brăţară.

– Ce-i asta? întrebă el simţind sub degete mici asperităţi.

– Smaralde.

– Asortate cu ochii tăi?

– Depinde, răspunse ea râzând încet. Ochii mei îşi schimbă culoarea după dispoziţie. Uneori sunt verzi, mai ales dacă sunt mânioasă. Când sunt emoţionată sau bine dispusă, devin cenuşii.

Ben auzi în spatele lui un clinchet de sticlă şi se întoarse.

– Chelner?

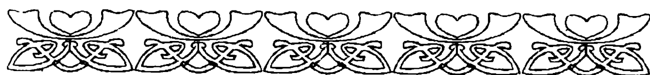
– Da, domnule?

– Ce culoare au ochii domnişoarei?

– Cenuşii, domnule. Cenuşiu închis.

– Îţi mulţumesc. Poţi să chemi un taxi?

Cu un surâs răutăcios, el întinse chelnerului o bancnotă şi apoi se întoarse spre fată. Ce mult regreta că nu putea să-i citească pe faţă!

– Găsesc că procedeul pe care l-ai folosit e neloial! protestă ea.

– Tu nu ești loială, obiectă el liniștit. Mi-ai destăinuit un detaliu pe care altui bărbat nu i l-ai fi spus și asta pentru că mă crezi incapabil de a mă descurca.

Ea rămase câteva minute liniștită, nemișcată, apoi sfârși prin a murmura:

– Sunt dezolată.

– Nu, nu fi dezolată, îi răpunse el sărutându-i mâna. Hai să așteptăm afară, vrei?

Când fură pe trotuar, el o întrebă:

– Sunt oameni pe lângă noi?

El o ținea de talie și o simți tresărind.

– Nu. E foarte târziu.

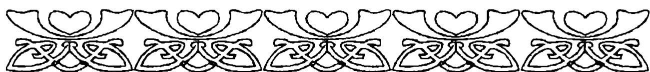
– Și e foarte întuneric?

– Da...

– Perfect, spuse el înainte de a o îmbrățișa.

În primul moment ea deveni rigidă sub sărutarea lui, ca și cum ar fi fost surprinsă. „Desigur, nu“ – gândi el cu cinismul lui obișnuit. Apoi imediat ea își oferi fără reținere buzele pline și dulci.

– Pot să-i spun șoferului să ne ducă pe amândoi la hotelul unde stau eu? șopti el.

Ea se îndepărtă brusc de el.

– Ce... vrei? Oh, nu pot, nu... Sunt dezolată, nu în seara asta.

El o trase din nou spre el, o sărută tandru pe gât, pe păr. Ea nu „putea“ sau nu „voia“? se întrebă el.

Ea se comportă ca o femeie liberă și-i mărturisi că nu cunoștea pe nimeni la Sydney... în acest caz, nu voia să vină cu el. Poate reușește s-o facă să-și schimbe părerea. În acest timp ea părea rezervată și nu era, fără îndoială, genul care să caute aventuri trecătoare; el nici atât, în realitate.

Ea exercita asupra lui un farmec înnebunitor, încât el dorea s-o cunoască mai intim, chiar dacă doar pentru o noapte.

Dar, de fapt, mai aveau două zile până ce drumurile lor să se despartă.

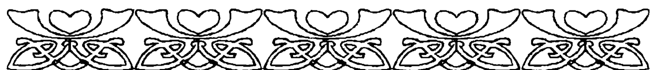
– Putem să petrecem împreună ziua de mâine și, poate, noaptea? spuse el.

– Nu știu. Nu-ți pot promite nimic.

– Dar, nu ți-ar face plăcere? insistă el.

– Ah, iată taxiul! exclamă ea ușurată.

În mașină nu se lăsă sărutată. Ben îi pipăi discret degetele de la mâna stângă cu scopul de a afla dacă purta vreo verighetă sau inel de logodnă.

– Ți-am pus o întrebare, îi reaminti el.

– Cu privire la ziua de mâine?

– Și noaptea...

– Nu-mi poți pune această a doua întrebare fără să știi răspunsul meu la prima, observă ea curtenitor.

Era punctul ei câștigat. El râse, cu toate că nu-i stătea în fire să-și vadă avansurile respinse.

– Clarissa, adorabilă, mică intrigantă! Nu-ți ascund că voi fi tare decepționat dacă mâine refuzi să-ți petreci noaptea cu mine. Totuși, m-ar consola puțin dacă vei accepta să mă întâlnești după micul dejun și dacă îți vei petrece toată ziua cu mine. Nu-ți cer nici o promisiune, nici o legătură.

Când ea auzi ultima propoziție, păru că se destinde și răspunse cu entuziasm:

– Oh, asta mi-ar face plăcere! Cu adevărat!

*

* *

În ciuda protestelor lui Jack, Ben hotărî să-și ia toată a doua zi liber pentru a se odihni.

El închirie o mașină cu șofer, trecu s-o ia pe Clarissa de la hotel și merseră să se plimbe pe munții dimprejur.

Fata îi descria peisajul însoțitorului său, hoinărind veseli aiurea.

– De ce m-ai făcut intrigantă, aseară? îl întrebă amabil Clarissa.

– Pentru că asta e semnificația numelui tău cel frumos. Nu știai?

– Deloc! Cum ai aflat?

– Dintr-o carte despre prenume. Jack nu jură decât pe cartea asta. Adaug că legenda exactă precizează „adorabilă mică intrigantă“...

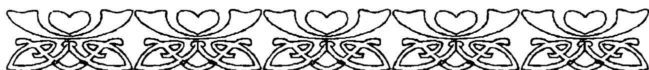
– Ce știi despre mine? se interesă în glumă fata.

– Că ești blondă, că ai un metru șaizeci și cinci, că ai ochi gri-verzi și că ai douăzeci și doi de ani, aproape? Douăzeci și trei? Douăzeci și unu?

El se întrerupse, așteptă în van un răspuns de la tovarășa lui, apoi conchise râzând:

– Nu vrei să-mi spui ce vârstă ai! Fie, așa e jocul. Dar... chiar n-am ghicit?

– Nu, te „arzi“, spuse ea. Ar trebui să știi că o femeie ezită să vorbească despre vârsta ei.

– Ei, spune-mi, nu ești așa bătrână ca mine?

– Treizeci de ani, nu-i așa? Dar pentru un bărbat e puțin diferit...

– Știi câți ani am? se miră cântărețul.

– Natural, ca toate admiratoarele tale.

– Și mai ce? se interesă el cu curiozitate.

– Ei bine, te-ai născut în Mexic. Mama ta se trage dintr-o veche familie de spanioli, de aristocrați, care nu au fost de acord cu căsătoria cu tatăl tău. Atunci, părinții tăi s-au căsătorit pe ascuns. Tatăl tău fiind naturalizat american, te-ai născut cetățean american înainte ca familia ta să emigreze în Statele Unite. Ai o soră mai mică. La moartea tatălui tău aveai doar patru ani. El ți-a lăsat o chitară ca moștenire și la șaisprezece ani le întrețineai pe mama și pe sora ta, cântând în cafenele. În sfârșit, ai fost descoperit de...

– De acord, de acord, exclamă el. Meriți brevetul de admiratoare confirmată.

– Nu m-ai crezut, în avion ți-am mărturisit că-mi place muzica ta. Și când am venit să te ascult în concert?

În loc de răspuns, el îi surâse tandru și fericit, apoi întinse mâna, îi căută fața și sărută lung buzele tremurânde. După ce a cedat acestei îmbrățișări, Clarissa îl respinse.

– Vine cineva, zise ea.

Efectiv, Ben nu întârzie să audă pași, se apropiau turiști de promontoriul pe care stăteau ei.

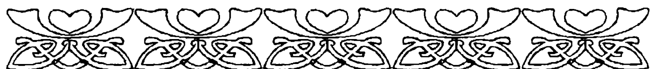
– Să ne-ntoarcem, hotărî el brusc.

El o luă de mână și se lăsă condus spre taxiul care îi aștepta cu răbdare.

*

* *

Făcură un ocol până la hotelul Clarissei unde fata urcă să se schimbe în timp ce Ben o aștepta în fumoar. Apoi merseră la hotelul unde stătea cântărețul; el credea că aici vor mânca și rezervase o masă pentru doi. În timp ce el făcea un duș și se schimba, Clarissa îl aștepta așezată pe divan. Când el ieși din baie se apropie de ea și o rugă să-i verifice nodul de la cravată; dar abia se ridicase de pe divan că el o prinse în brațele lui și o sărută violent.

– Deci, accepți să rămâi cu mine în seara asta?

Simțea cum bătea inima fetei. După această zi minunată ea nu putea să-l refuze.

– Spune-mi... insistă el sărutându-i lobul urechii.

– Mi-am adus periuța de dinți, răspunse ea cu umor. Lucrurile mele sunt acolo în sacoșă, pe divan.

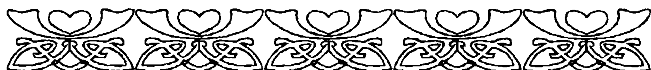
Un zâmbet triumfător lumină fața lui Ben. Nu se aștepta la o astfel de victorie: „cucerirea“ lui, pe moment, avea reticențe... destul de inexplicabile, de alftel, și care contrastau straniu cu comportamentul ei de femeie liberă. Dar el nu se gândea decât la plăcerile care îi așteptau și începu să mângâie drăgăstos umerii și spatele gol, ea fiind într-o elegantă rochie de seară.

– Îmi place această rochie, îi șopti el cu o voce vibrantă de emoție.

– Am pus-o ca să-ți fac plăcere... Ben, mi-ai promis că mă inviți la cină, îți reamintesc.

Ea tremura ușor când el o luă de talie și deschise ușa.

După o cină plăcută, dansară puțin, lipiți unul de celălalt. Dar de cum urcară

în cameră, Clarissa deveni inexplicabil rigidă. Din cauza mângâierilor și sărutărilor, ea sfârși prin a se destinde, și, în sfârșit, i se dădu.

El înțelese atunci rațiunea reticenței ei: ea nu se mai oferise nici unui bărbat. Această descoperire neașteptată îl umplu de furie. Dar era prea târziu...

Lungit alături de ea, el îi auzea respirația ușoară, pe care ea se străduia s-o controleze. Nici măcar nu plângea... se gândi cu cinism.

– De ce nu mi-ai spus că-i pentru prima dată? îi reproșă el pe un ton crud și amar.

Cuprins de un val de mânie, el se ridică și o scutură violent de umeri.

– Și mai întâi, ce vârstă ai?

– Douăzeci de ani! strigă ea speriată.

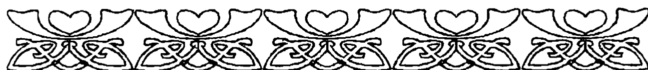
– Nu! răcni el scuturând-o din nou.

– Am optsprezece ani, mărturisi ea, hohotind.

În turbarea lui, îi venea s-o pălmuiască, dar se reținu: se detesta suficient pentru ce se întâmplase.

– Mă doare, gemu ea blând, în timp ce el o scutura de umeri.

– Proastă mică ce ești! exclamă el lăsându-se pe spate.

Apoi se ridică, făcu un duș, dar dușul rece nu reuși să-l calmeze.

Când se întoarse în cameră, nu auzi nici un zgomot. Clarissa probabil a adormit. În loc să plângă, gândi el fără pic de milă. Atunci el se îmbrăcă, se întoarse în salon și trase un sertar unde erau cartușele cu țigări, degetele sale pipăiră și găsiră un alt obiect, o mică cutie rectangulară. El își aminti... „Găsește-mi o bijuterie cu smaralde“ îi ceruse el lui Jack, „dar nimic ostentativ, mai ales“.

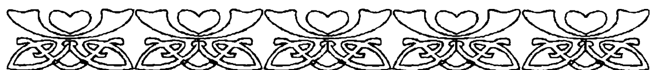
El deschise cutiuța de catifea, scoase brățara și o puse în buzunar. Apoi degetele alergară pe suprafața netedă a biroului, găsi scrumiera și apoi merse și se instală pe canapea.

Erau șase mucuri de țigară în scrumieră când vocea ezitantă a Clarissei întrebă:

– Ben?

Când el intră în cameră își încurcă picioarele în cămașa de noapte a fetei, aruncată în ajun pe covor. El o strânse furios și o aruncă în direcția patului, dându-i ordin să se scoale.

– Pot să merg la baie? întrebă ea timid.

– Ca și cum ai fi la tine, îi răspunse el.

Dar ea nu se mișcă și sfârși prin a murmura:

– E întuneric, nu văd nimic...

Cu un ton exasperat, el exclamă:

– Vino pe aici!

Când se apropie de el, o luă de braț și o conduse spre baie. După ce a auzit „clicul“ întrerupătorului, el merse s-o aștepte pe fată în salon.

Ea îl găsi în picioare lângă birou.

– Vino și dă-mi mâna, îi ordonă el.

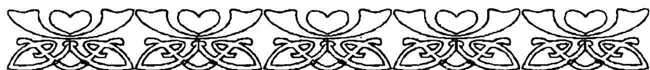
Cum ea ezita, el îi căută degetele, îi puse brățara pe mână și o închise. Apoi, el duse mâna Clarissei la buze, din obișnuință: la acest stadiu al relațiilor lor, oricât de regretabile au fost ele, el nu putea face altfel.

– Pentru mine ai cumpărat brățara? îngână ea.

– Da. Nu-ți place?

– Oh, da, e foarte frumoasă... îți mulțumesc. Dar nu pot s-o accept.

El o auzi cum desface brățara și o așează pe birou. În această mișcare, ea îi atinse cu părul fața. Ea mirosea bine, a flori și a săpun, și deodată el nu-și mai stăpâni mânia.

– Scuză-mă, o persiflă el. Ar fi trebuit să știu că în zilele noastre o fecioară valorează mai mult decât o femeie experimentată. Dar oare cum de m-am înșelat?

– Ben! protestă ea. Nu m-ai cumpărat!

– Oh, da! Așa cumpăr eu câte o femeie, într-un fel sau altul. Așa sunt sigur că ele nu vin la mine doar din milă.

– Eu nu din milă am venit la tine și tu o știi mai bine. Dar, nu pot accepta un astfel de cadou.

– De ce? L-ai meritat totuși, în schimbul favorurilor tale.

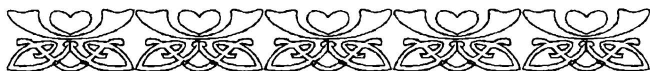
– Te rog, Ben.

El fu frapat de demnitatea, maturitatea care emana din vocea gravă și îndurerată a fetei.

– Cum le-aș putea explica părinților mei originea acestui cadou? adăugă ea trădându-și vârsta tânără.

Ben simți din nou cum urcă furia în el. Tare dorea s-o învețe pe această puștoaică cât e de periculos să se joace cu adulții.

– Vei fi în stare să fabrici o mincinuă, răspunse el cu cinism. Ești expertă în arta disimulării, te asigur eu de asta!

– Eu nu te-am mințit! Tu mă credeai mai în vârstă, asta nu neg, dar eu nu ți-am spus niciodată vârsta mea.

– Ai abuzat de încrederea mea! Voiam să petrec noaptea cu o femeie, coaptă și respectabilă și m-am trezit cu o puștoaică!

– Eu nu sunt un copil!

– În patul meu, ești! Întotdeauna am refuzat să inițiez în amor fetițe zăpăcite ca tine!

– Nu fi așa de crud, gemu ea. Nu m-aș fi dat niciodată primului venit, dar tu mi-ai cerut-o și... erai tu. Pentru tine știam că e ceva trecător, dar te admir de atâta timp... și acum am impresia că te cunosc bine cu adevărat. Te iubesc.

– Nu fi caraghioasă, mă cunoști doar de două zile.

– Nu, de mult timp. Știu totul despre tine.

– Datorită articolelor apărute prin reviste? Să fim serioși, e vorba de o grămadă de minciuni inventate de Jack sau de ziariști. Chiar și numele mi-a fost fabricat. Nu știi nimic despre mine.

– Ba da.

– Din cauza acestei deplorabile aventuri? Nu fi proastă.

– Eu nu sunt proastă! se indignă Clarissa. Puţin mă interesează că ai un pseudonim sau că legenda ţi-a fost fabricată. Ştiu doar că ţi-a trebuit curaj, voinţă, ca să devii ceea ce eşti. Mai ştiu că poţi fi blând, atent sau din contră... crud, uneori.

– Amuzant... Această descriere s-ar potrivi oricărui bărbat, nu crezi?

– Dar cum să fi cunoscut eu alţi bărbaţi?

– Ah, da, e adevărat. Chiar mă miră Jack, care n-a mirosit pericolul şi nu te-a trimis la păpuşile tale, cum face el de obicei! Şi, bineînţeles, n-ai luat nici o precauţie, presupun, înainte de a mi te da? Dar, în sfârşit, ce căutai în acest avion cutreierând lumea ca o adultă? Ce fel de părinţi ai?

– Părinţii mei sunt minunaţi! se apără ea. Dacă ar şti ar fi îngroziţi... Datorită unei burse de studiu, am stat un an la o familie de americani. Mătuşa mea trebuia să mă aştepte la Sydney, ţi-am explicat.

– Lasă astea! strigă el iritat.

Ea nu se mai mişcă. Nervos, el îşi trecu mâna prin păr.

– Ai fi putut să-mi spui că n-ai cunoscut niciodată un bărbat! îi reproşă el cu amărăciune. Am fi rămas în termeni foarte buni şi nimic nu s-ar fi întâmplat între noi. E ridicol şi nefast să-ţi pierzi fecioria într-o legătură efemeră, fără viitor!

– Eu credeam că tu eşti onorat... să...

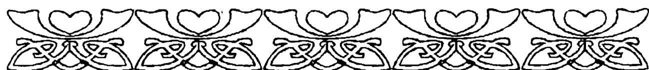
– Copilul meu scump, îi replică el cu răutate, numai liceenii şi seducătorii în declin dezvirginează fecioare de speţa ta. Eu, personal, am gusturi mai sofisticate.

Pălmuită de această insultă, Clarissa deveni de gheaţă.

Se oprise, oare, din respirat? se întrebă Ben când nu mai auzi nimic. Sau a plecat în timp ce el vorbea? Oare... a plecat?

Furios, înaintă în mijlocul încăperii fără se se păzească de obstacolele care se găseau în drumul lui, fără să ştie deci unde mergea. Sfârşi prin a se regăsi în mijlocul salonului, pierzându-şi orice simţ de orientare. Nici un obiect nu-i era la îndemână, nu s-a lovit de nici o mobilă... Unde era ea?

– Clarissa! strigă el, cuprins dintr-odată de panică.

Imediat ea i se aruncă în brațe, apăru de nu se știe unde, și fără să reflecteze el o înlănțui.

– Sunt aici, Ben. Sunt dezolată! Oh, Ben...

El își cufundă fața în părul fetei, o strânse la pieptul lui, încercând tandru să-i șteargă lacrimile care șiroiau pe obrajii ei mătăsoși. Afară, apăreau zorii și Ben simți cum o amărăciune dureroasă îi atinge inima.

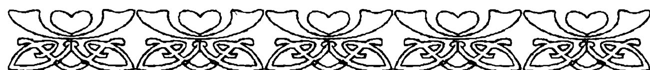
*

* *

Clarissa coborî grațios din autobuz, mergând de-a lungul străzii centrale din Auckland, orașul cel mai important din Noua Zeelandă, apoi o coti pe o străduță liniștită.

Holul imobilului în care se găsea biroul ei era gol; ea luă liftul și urcă la etajul cinci.

După ce-a parcurs un culoar lung, ea se opri în fața unei plăci negre care indica: Morris Carey Wyatt: „Agenție de spectacole din Noua Zeelandă“. Tânăra împinse ușa și pătrunse fără să ezite

în birourile confortabile unde ea lucra de cinci ani, adică de la douăzeci de ani.

A debutat ca recepționeră la Morris Wyatt, celebrul impresar care a reușit să aducă în insulele neo-zeelandeze cele mai mari vedete mondiale ale cântecului.

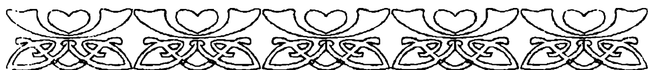
Până nu și-a făcut el această afacere, nici un cap de afiș nu s-a gândit să se producă în acest îndepărtat colț de lume.

Clarissa, devenită asistenta personală a domnului Morris, ocupa acum un birou al ei. Uneori își tachina patronul pe tema multiplelor ei sarcini; ea se considera ca bună la toate, ca o secretară de direcție de neînlocuit. Ea era cea care trebuia să se găsească în spatele lui Morris pentru a-i regla toate problemele lăsate nerezolvate, să-l reprezinte când nu era el disponibil, să se asigure că totul funcționa perfect în absența lui. Tocmai plecase pentru câteva zile în Australia, cu afaceri; întoarcerea lui era iminentă.

În timp ce Clarissa o saluta amical pe telefonistă, aceasta o opri cu un zâmbet.

– DomnulWyatt te cheamă în biroul lui, domnișoară Jones.

– S-a întors deja? se miră tânăra.

Ea nu-l aştepta înainte de prânz, de obicei el se odihnea după câte o călătorie şi abia apoi venea, odihnit, la lucru. Dar nimic n-o mai mira pe Clarissa la acest bărbat cu energie debordantă: l-a admirat întotdeauna pentru vitalitate şi avea pentru el un imens respect.

– Mi-a spus că vrea să te vadă de cum soseşti, insistă telefonista.

– Îţi mulţumesc foarte mult... Sandra.

În loc să intre în biroul ei, Clarissa merse direct spre micul culoar care marca intrarea în biroul lui Morris.

De ce era aşa de grăbit să-i vorbească? se întrebă ea, privind amuzată fotografiile de pe peretele alb. El fusese foarte discret în privinţa călătoriei în Australia; desigur spera să contacteze vedete în turneul pe continent, în speranţa că le va convinge să dea două sau trei concerte sau reprezentaţii în Noua Zeelandă... Dacă misiunea i s-a soldat cu un succes, el a trebuit să vină repede pentru a face pregătirile specifice unui turneu; rezervări, publicitate, tipărirea de afişe şi tichete etc. ... Această muncă era pasionantă, dar desigur obositoare.

Când ea intră în biroul spațios al patronului său, el stătea la fereastră și își freca gânditor bărbia.

Era evident că ceva îl tracasa. Morris era înalt, bine făcut și avea mustață. Părul negru îi ajungea pe gulerul cămășii și ochii lui albaștri sclipeau de inteligență și vivacitate sub o aparență placidă, aproape de copil bun.

– Nu te așteptam așa devreme! îi spuse ea în loc de bună ziua. Ce-ai să-mi spui atât de urgent?

Vizibil preocupat, el îi făcu semn să ia loc în fotoliu și începu să se plimbe încolo și încoace.

– Vreau să-ți cer un serviciu, declară el.

– Sunt plătită pentru asta, glumi ea. Ai angajat din întâmplare un artist atât de genial pe cât de urâcios, pe care trebuie să-l tratăm cu tact și răbdare?

Morris surâse, ușor jenat.

– Ești pe aproape, știi că-ți încredințez toate problemele dificile. Dar de această dată, e vorba într-adevăr de o misiune delicată, și chiar neobișnuită.

El se grăbi să-i explice.

– Mai întâi, eu subliniez că e vorba de o afacere confidențială. De fapt, e o

problemă de viață și de moarte, de-aia nu trebuie să sufli o vorbă nimănui.

– Îți promit, îl liniști ea când află că totul e surpriză.

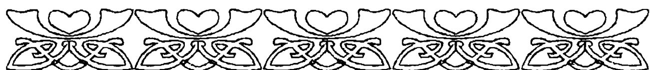
– Natural, ești liberă să refuzi această misiune căci... ea nu intră exact în sarcinile pe care le ai de obicei. Sper totodată că vei accepta, Carrie, căci îți voi face o confidență. Tu ești discretă, foarte competentă, și știi să-ţi păstrezi capul, raţiunea: cam astea sunt calităţile necesare pentru această curioasă misiune. Mai mult, nu riști să te îndrăgosteşti de persoana în chestiune, ceea ce reprezintă un atu suplimentar.

– Iată deci secretele! Cine este această misterioasă persoană?

– Un celebru cântăreţ... Deocamdată nu pot să-ţi spun numele lui.

Clarissa izbucni în râs, văzându-l pe Morris cum se uită conspirativ în jurul său, ca și cum camera ar fi fost înțesată de microfoane. Coborî vocea și continuă:

– Îți cer, simplu, să te ocupi de el câteva zile... sau poate câteva săptămâni, încă nu știu cât. Pe de altă parte, te vei expune câtorva riscuri, căci această misiune are un oarecare pericol.

– Oare? Nu cunosc, totuşi, nici un cântăreţ care să aibă vocaţie de asasin.

– Nu este el cel periculos. Dar el este ameninţat.

– Cum asta? încearcă cineva să-l omoare?

– Da, a încercat când eram eu în Australia. Asasinatul a eşuat, dar precis se va mai încerca. Astfel, omul nostru trebuie să dispară, cât timp poliţia nu pune mâna pe urmăritorii lui. În principiu, nimeni nu ştie că se află în Noua Zeelandă. Trebuie să rămână ascuns şi cineva să se ocupe de el. Care e răspunsul tău, Carrie?

– Voi fi înarmată? ironiză ea, incapabilă să ia în serios o poveste atât de rocambolescă.

– Carrie, povestea e departe de-a fi o glumă, chiar dacă ţie ţi se pare că-i trasă de păr!

– Eşti sigur că nu-i vorba de un montaj, zvonuri false orchestrate de o abilă publicitate?

– Realitatea acestei sinistre afaceri este de netăgăduit! protestă impresarul. Îi cunosc personal şi pe agentul şi pe impresarul lui. Ascultă, poţi să şi refuzi, dar să ştii că am absolută nevoie

de o persoană ca tine, demnă de încredere.

– Mă flatezi!

– Hai, te știu total insensibilă la lingușeli. De altfel, asta e una din cauzele pentru care m-am gândit la tine. Bine, spune-mi da sau nu, și dacă e da, vom continua discuția în mașina mea.

– Da, răspunse ea după câteva secunde de reflecție. Dar, de ce trebuie să urc în mașina ta?

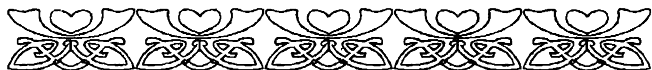
– O să-ți explic pe drum.

Cinci minute mai târziu, ei se îndreptau spre apartamenul lui Morris, situat într-un cartier mărginaș din Auckland. În stânga lor se ridica turnul neogotic al universității, în dreapta maiestuoasa statuie a reginei Victoria, la mijloc arborii impozanți din Albert Park.

– Această poveste a izbucnit în timpul sejurului meu la Sydney, catadicsi, în sfârșit, să explice impresarul. Omul nostru e celebru în Statele Unite, nu-ți spun mai multe, pe moment.

El jubila să se vadă scufundat în această poveste de necrezut, gândi Clarissa, amuzată. El continuă:

– Înainte de a pleca în turneu în Australia, care s-a încheiat cu un mare

succes, el a primit scrisori de amenințare și telefoane neliniștitoare. Toată lumea credea că toată povestea se va îngropa când va reveni în America. El a fost agresat atunci când se găsea la Melbourne. Poliția neavând nici o pistă, impresarul lui a apelat la o agenție de detectivi particulari și a pus pe picioare acest plan nebunesc. Atunci, i-am oferit ajutorul meu: de mult voiam să închei un contract cu acest cântăreț, nu puteam să las să-mi scape o astfel de ocazie.

– Văd...

– Impresarul și toți însoțitorii lui s-au întors în Statele Unite, cum era prevăzut, iar el a luat avionul cu mine, incognito. Acum ne-așteaptă în apartamentul meu. Vreau să cred că n-am fost urmăriți, oricum nu sunt mai puțin nervos...

– Și cât va sta ascuns la noi?

– Până astă-seară numai. Apoi, veți pleca la Kamahi, la căderea nopții.

Kamahi era un loc plăcut, rezidențial, unde petreceau uneori artiștii care doreau să se odihnească între două contracte. Era vorba de o casă mare ce aparținea agenției, situată pe malul unui splendid lac interior, în mijlocul unei

păduri. Singurii vecini erau câțiva pescari veniți în vilegiatură, în rulotele lor, în anumite perioade ale anului.

Era, deci, un loc ideal de retragere. Dar, dac-ar fi descoperiți, cine i-ar putea ajuta în acest loc pustiu?

– Morris, eu nu sunt gardă de corp! protestă Clarissa, ușor neliniștită.

– Nu te neliniști, totul e prevăzut. Tu-l însoțești cu scopul de-a încurca pistele, dar și ca să te ocupi de casă. Dar veți fi înconjurați de gărzi de corp, profesioniști, angajați de agenția de detectivi.

– Dacă mă gândesc bine, tu oferi în persoana mea o bonă, bună la toate.

– Eu n-aș îndrăzni să-ți compar salariul cu cel al unei bucătărese, observă răutăcios patronul ei.

– Detest să fac bucătărie.

– Hai, Carrie, nu mă omorî cu teoriile despre libertatea femeilor. Am nevoie de tine...

– De acord, de acord, suspină tânăra. Dar nu-mi cere să sar într-un picior la ideea de-a mă ocupa de niște gorile amabile și de un cântăreț speriat!

– Oh, el nu e speriat de povestea asta! Dacă totul ar fi după el, ar fi făcut singur față urmăritorilor lui! Dar poliția

și impresarul lui l-au îndemnat la prudență și l-au obligat să le accepte planul.

– Minunată vacanță în perspectivă...

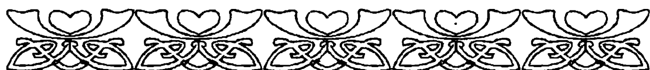
– Apropo, nu va trebui să gătești pentru gărzile de corp: ei vor sta în cabana unor pescari și vor trăi ca niște vânători sportivi, protejându-vă totuși. Tu și... clientul nostru veți apărea ca un tânăr cuplu în luna de miere, ceea ce va trebui să împrăștie orice bănuială asupra izolării voastre.

Fetei îi trebuiră mai multe minute ca să asimileze toate informațiile și să le cântărească consecințele. Oricum, cine putea să se neliniștească de soarta ei? Părinții i-au dispărut acum patru ani într-un accident de mașină; în ceea ce-l privește pe fratele ei, Clive, acesta locuiește pe o insulă în sudul țării și nu s-ar amesteca niciodată în viața ei personală, cu toate că erau foarte legați.

Când Morris parcă mașina, Clarrisa îl întrebă:

– Cît timp va trebui să rămână la Kamahi?

– Atât cât va trebui ca fermecătorul domn care s-a jucat cu cuțitul la Melbourne, împotriva omului nostru, să fie demascat și închis de către poliție. Cu

puțin noroc, el va crede că victima s-a reîntors în Statele Unite și va ieși din umbră. Eu voi rămâne în contact cu voi și voi fi prevenit de progresul acestei sumbre povești.

– Altfel spus, această mică comedie poate să dureze zile sau săptămâni? Sper ca protejatul tău să se înarmeze cu răbdare.

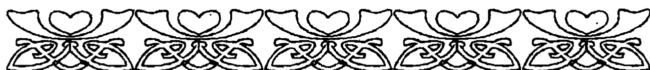
– Și tu chiar! Sarcina ta va consta exact în a-l face să aibă răbdare, și să-i faci șederea cât mai plăcută. Eu contez pe el pentru un turneu în Noua Zeelandă.

În momentul în care dădea să intre în casă, Clarissa murmură cu o nuanță de neliniște în voce:

– Morris, sper să nu-i fi dat și idei false protejatului tău despre modul în care să-l fac să aibă răbdare?

– Ei, Carrie, se supără patronul, departe de mine ideea de-a te pune într-o situație neplăcută. Ceea ce puteți sau nu puteți face împreună, vă privește. Eu i-am spus doar că asistenta mea se va ocupa de el. Tu ești cea care trebuie să-ți clarifici poziția, dacă simți nevoia!

Intrară în salon. Ușa cu vitralii care dădea pe terasă era deschisă, perdelele

fluturau ușor de la briză. Un bărbat, așezat la soare pe șezlong, se ridică la apropierea lor.

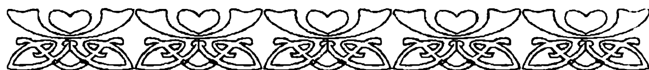
Foarte înalt, brunet, purta ochelari negri care-i ascundeau o parte din față. Dar Clarissa îl recunoscu imediat pe bărbatul care-i hărțuia somnul de opt ani; crezu că a plonjat într-un îngrozitor coșmar.

Morris era deja în mijlocul terasei, trăgând-o după el.

– Ți-o prezint pe asistenta mea, Clarissa Jones. Carrie... iată... Ben Franklin.

El folosise un nume fals, dar degeaba. Tânăra fată nu vrusese să mai știe nimic după întâlnirea cu Ben Cadiz din Australia. Ani în șir s-a străduit să nu citească articole cu privire la el, cu scopul de-a alunga această amintire dureroasă.

De cum i se pronunța numele în fața ei, un mecanism de apărare bine uns o făcea închisă la orice informație. Bineînțeles, uneori îi cădeau ochii pe fotografia lui în ziar, sau îi auzea vocea la radio; dar găsea în ea forța să întoarcă butonul, să închidă ziarul.

Zdrobită, ea întinse mașinal mâna tremurătoare care îi fu cuprinsă de degetele lungi, ferme care o readuseră la realitate.

– Bună ziua, domnișoară Jones, spuse el calm. Morris mi-a vorbit mult despre dumneavoastră, în termeni foarte elogioși.

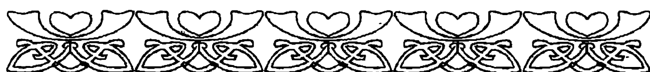
– Mulțumesc... domnule, reuși ea să articuleze.

– Vreți să beți ceva? se interesă Morris.

– Oh, da! strigă ea ușurată, ca un călător rătăcit în deșert și căruia Dumnezeu îi trimite o picătură providențială.

În timp ce Ben se reașeză, Clarissa se scufundă într-un fotoliu. El nu se schimbase prea mult, gândi ea cu inima bătându-i; tâmplele erau ușor argintate și cuta de la gură, pe care ea o cunoscuse amară, se înăsprise și mai mult. Dar nu pierduse nimic din puterea sa de seducție...

Ea primi al doilea șoc din ziua aceea, când el își scoase liniștit ochelarii de soare, îi puse fără să ezite pe masă și o examină din cap până în picioare.

– Morris mi-a vorbit mult de competenţele tale, dar a uitat să-mi spună cât eşti de încântătoare...

– Vezi... vezi? exclamă ea.

– Nu ştiai?

– Nu...

– Acum doi ani am suferit o operaţie care mi-a redat vederea, îi explică el liniştit.

El continuă să privească cu curiozitate şi admiraţie picioarele ei lungi, fusta plisată şi bluza lila, cocul ei ciufulit uşor... „Nu m-a recunoscut" se gândi ea. Totuşi, el n-o văzuse niciodată, iar după întâlnirea lor de-acum opt ani, el cunoscuse zeci de femei.

Morris reveni cu ale lui.

– Carrie, trebuie să închiriezi o maşină pentru astă-seară, îi ordonă el cu un ton hotărât. Telefonează, aşa nu rişti să fii urmărită. Veţi pleca deîndată ce se lasă noaptea. Gărzile de corp vă vor urma, ai grijă să nu conduci prea repede. De asemenea, trebuie să treci pe la tine să-ţi iei ce-ţi trebuie.

– Da, nu-mi ia mult timp. Dar aş vrea să trec şi pe la birou, să-mi pun la punct nişte treburi înainte de a pleca.

– Perfect.

Ben nu interveni în nici un fel în această discuţie. Aceste preparative păreau chiar că-l plictisesc.

*

* *

Clarissa fu fericită să se regăsească în biroul ei şi să se cufunde în lucru. Ieşi la ora obişnuită şi merse la ea acasă. Împărţea un apartament cu o tânără bibliotecară. Obişnuia să lipsească din când în când; nu se va mira de plecarea ei bruscă.

La ora nouă şi jumătate, ea era la volanul unei maşini Zephyr închiriate: în spatele ei străluceau liniştitor farurile Mercedesului ocupat de gărzile de corp.

Se străduia să se concentreze la şofat, cu ochii fixaţi pe fâşia neagră a drumului.

Ea se hotărâse să-l ignore complet pe însoţitorul ei, dar îi repera dureros prezenţa apropiată, în intimitatea maşinii. Din fericire, el nu-şi amintea nimic, îi arunca doar privirile unui bărbat care priveşte o femeie frumoasă.

– Conduci bine, declară el deodată.

Surprinsă de vocea lui caldă și profundă, ea tresări, mâinile i se crispară pe volan.

– Poate nu-ți convine să ți se vorbească în timp ce conduci? îi sugeră el politicos.

– Oh, nu mă deranjează, răspunse ea, deodată conștientă de îndatoririle ei față de „clientul" patronului său.

– Unde mergem? întrebă el.

– La câteva sute de kilometri de aici. Ne vor trebui în jur de cinci ore pentru a sosi la Kamahi. Vom fi acolo cam pe la două noaptea.

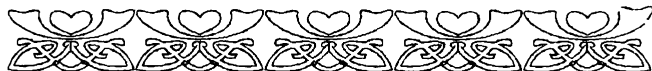
– Știu să socotesc, mulțumesc, glumi el pe un ton ironic, dar lipsit de agresivitate.

– Sunt dezolată, se bâlbâi ea.

El se întoarse brusc spre ea, dar tăcu. Ce-a spus ea oare de l-a făcut să reacționeze așa?

– Ai permis? îl întrebă ea cu o voce neutră.

– Da. După operație am vrut să nvăț să conduc. Dacă vrei, pot să-te înlocuiesc la volan. Nu sunt obișnuit să merg pe stânga, dar...

– Asta nu e greu, îl întrerupse ea. Morris mi-a cerut să conduc eu, deoarece cunosc drumul.

Fu o scurtă tăcere, apoi Ben întrebă:

– Faci întotdeauna ceea ce-ți cere Morris?

– De obicei, da. Eu lucrez sub conducerea lui.

– De când ești funcționară la agenția lui?

– De cinci ani.

– Ai fost angajată ca asistentă?

– Nu, am început ca recepționeră.

– Ce promovare! Probabil că ești tare deșteaptă.

Ei nu-i plăcea tonul acid pe care-l luase el. În momentul în care ieșea dintr-un viraj, ea apăsă ușor piciorul pe accelerator și tăcu. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare: Mercedesul îi urma.

*

*   *

– Morris ți-a expus situația, presupun? se interesă Ben.

– Mi-a spus că ai viața amenințată și că trebuie să te ascunzi așteptând ca poliția să-l descopere pe bărbatul care a încercat să te omoare.

– Poliția îl știe, mormăi el, agasat, îi lipsesc dovezile.

– Văd ...

– Ești deosebit de calmă, observă el.

– Viața mea nu-i în pericol!

El începu să râdă încet și inima fetei se strânse dureros în amintirea momentelor tandre pe care le-au petrecut împreună.

– Te expui totuși la niște riscuri, însoțindu-mă, sublinie el.

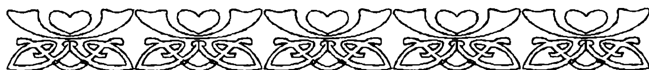
– Minime, presupun. Morris mi-a spus că nu ai fost văzut părăsind Sydneyul. Gorilele ne însoțesc doar din precauție. Vei petrece câteva zile la țară și imediat ce poliția va avea dovezi, vei putea...

– Să ies din ascunzătoare? termină el pe un ton sarcastic, încerci să mă liniștești?

– Asta face parte din munca mea.

– Ah! Și-n mai ce constă misiunea ta, în afară de-a mă liniști?

– Ei bine, voi descoperi locuri de plimbare în brusă, în jurul casei. Poți să te plimbi și cu vaporașul pe lac, dacă vrei. Voi pregăti mâncarea, voi face menaj și voi veghea la confortul tău, într-o manieră generală.

– La confortul meu? Promițător. Dar uiți un detaliu care are importanța lui: noi trebuie să formăm un cuplu tânăr venit să-și petreacă luna de miere departe de civilizație.

– Dacă cineva ne va întreba, voi pretinde că sunt soția ta, cum mi-a recomandat Morris, conveni ea sec. Dar nu voi juca jocul tot timpul: nu trăiește nimeni în jurul casei.

– Regăsesc perfecta secretară pe care mi-a descris-o Morris: competentă, demnă de încredere, păstrându-și calmul în orice ocazie... Mi-a descris un portret atât de puternic, c-am fost surprins văzându-te.

– Ah, da? Nu mi s-a părut c-ai fost prea uimit, totuși.

– În schimb, tu ai fost surprinsă să mă vezi...

– Într-adevăr, nu știam că ți-ai recăpătat vederea, explică ea în grabă.

– Încep că cred că nu te interesează deloc cariera mea.

– Ți-am admirat întotdeauna munca.

– Ce tact! o ironiză el. Desigur, ești perfectă. Ai uitat totuși să-ți pui o verighetă, ca pentru a dovedi schimbarea.

Vorbind, el o apucă de mâna stângă și o mângâie mașinal cu degetele lui lungi. Electrizată, dar furioasă, ea își retrase mâna.

– Atenție, conduc!

– Nici un pericol, suntem pe un drum drept.

– Gestul tău m-a surprins.

– Iartă-mă. Data viitoare, te voi preveni din timp.

Clarissa își reproșă nervozitatea. Ar fi trebuit să râdă și să-și retragă încet mâna, în loc să reacționeze violent. Trebuia să se supravegheze, să nu se trădeze.

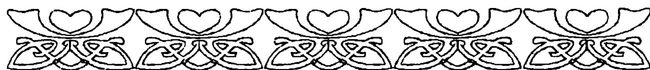
– Nimeni nu va fi interesat să vadă dacă purtăm verighetă, lansă ea cu ușurință.

– Ești atât de calmă, de liniștitoare, Clarissa ... Ai și talentul de-a crea intrigi polițiste!

– Da, într-adevăr, toată povestea asta mi se pare ireală, mărturisi ea. Aceste amenințări cu moartea, acești detectivi care sunt pe urmele noastre ...

– Întotdeauna spui adevărul, Clarissa? întrebă el blând.

Ea era ușor tulburată, auzindu-l cum îi spune pe numele ei mic.

– Morris îmi spune Carrie.

– Eu prefer Clarissa. Și nu vreau să fiu „domnul Franklin“, spune-mi Ben, cum ar face orice soție tandră.

– Foarte bine ... Te deranjează dacă deschid radioul?

– Tu ești cea care conduci. Voia ta!

Muzica le interzise orice conversație și merseră în liniște trei ore. În momentul în care trebui să se angajeze pe un drum lăturalnic, fata se asigură că Mercedesul îi urmează și văzu că șoferul îi făcea semn cu farurile. Ea încetini și se întoarse spre tovarășul ei.

– Îmi cer să mă opresc, îi explică ea gata să întrerupă motorul.

– Lasă motorul să meargă, îi ordonă el.

Mașina opri în spatele lor și un bărbat ieși din ea.

Ben scoase atunci o lanternă de buzunar și se aplecă peste portiera conducătoarei cu scopul să lumineze fața bărbatului care se apropia. Cum acesta nu se ascundea, cântărețul stinse lanterna.

– Totul e bine, domnule, anunță garda de corp. Voiam s-o rog pe domnișoară să stingă farurile, să nu plece decât la

semnalul meu, ca să fim siguri că nu suntem urmăriți.

– Foarte bine, răspunse Clarissa.

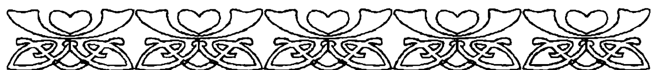
Ea opri atunci motorul și așteptă cu răbdare semnalul. Aștepta cu nerăbdare ca farurile de la Mercedes să dea semnalul de plecare. Asta fiindcă trăise un moment de emoție puternică, atunci când Ben se aplecase asupra ei. Încercase o dorință nerezonabilă să-l sărute și să fie îmbrățișată...

*

* *

Continuară s-aștepte în liniște. Ben se uita tot timpul în urma lui, în timp ce Clarissa ținea ochii ficși înaintea lor, străduindu-se să-și controleze respirația grăbită. Zgomotul înăbușit al autostrăzii pe care tocmai au părăsit-o ajungea până la ei, zgomotele nopții, vag neliniștitoare, umpleau mașina: foșnetul arborilor, cântecul strident al greierilor, chemarea îndepărtată a unei bufnițe care-și pândește prada.

În sfârșit, după un sfert de oră de așteptare, farurile Mercedesului clipiră în spatele lor.

– Să mergem, șopti cântărețul atingând umărul însoțitoarei sale.

Ușurată, ea dădu drumul mașinii și se angajă pe drum. Era un drum lăturalnic acoperit cu un strat de pietriș: iarna era impracticabil, când ploile abundente provocau importante alunecări de teren. Terenul era mărginit de prăpăstii impresionante. Ochii verzi și galbeni de opossum străluceau în noapte și mii de insecte atrase de strălucirea farurilor se izbeau de parbriz.

Ochii fetei începură să obosească și o migrenă latentă se adăugă oboselii ei.

– Pot să deschid radioul? întrebă ea.

Ben îl stinsese când se opriseră. El se aplecă să întoarcă butonul și murmură:

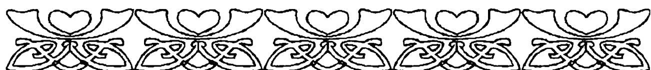
– Te simți bine?

– Da, minți ea. Dar am început să mă plictisesc puțin, asta este tot. Drumul e atât de lung, mai ales noaptea...

– E o aluzie la efectul adormitor companiei mele? Vrei să-ți fac conversație?

– Bineînțeles că nu!

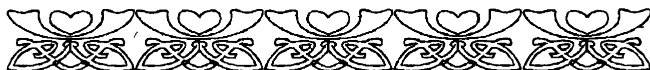
– Adică cum „bineînțeles că nu“?

– Nu e o aluzie la compania ta, preciză ea cu o ușoară iritare. Tu nu mă plictisești deloc. Ești liber s-angajezi orice conversație cu mine, dar nu-ți cer să mă ții trează.

Totul era dificil, gândi ea. Dacă ea ar fi știut că va trebui să petreacă mai multe zile în compania lui Benito Cadiz, n-ar fi acceptat pentru nimic în lume. Vai, dar era prea târziu ca să se răzgândească, doar dacă nu se temea că riscă să-i trezească curiozitatea lui Morris. Cel mai rău lucru, este faptul că era conștientă de farmecul acestui bărbat. Haide, se liniști ea, nu mai era mica descreierată de șaptesprezece ani, ci o adultă de douăzeci și cinci, puțin dispusă să comită aceleași greșeli din trecut...

Ben nu se arătă deloc vorbăreț, dar îi puse totuși câteva întrebări despre regiunea pe care o traversau. Se găseau departe de Rotorua, celebră stațiune termală, unde activitatea vulcanică intensă dăduse naștere la gheizere și izvoare de apă caldă sau nămol mineral. În zonă găseai adeseori adevărate piscine naturale sub formă de mici bazine de apă caldă și limpede, cum era cazul în apropierea lacului din Kamahi.

– Proprietatea are o plajă privată, explică tânăra și o traversează un râu. Îți place să pescuiești?

– Nu, răspunse cîntărețul. Am încercat de două, trei ori să pescuiesc, dar acest sport nu mă pasionează.

– E păcat, căci lacul are păstrăvi. Morris e înnebunit după pescuit. I-ai văzut trofeele?

– Da. M-am mirat chiar că sunt expuse în camera lui, în loc să troneze în salon.

– Oh, Morris e un om modest, în felul lui. Și el pretinde că atunci când se trezește din somn nimic nu-l bucură mai mult decât păstrăvul curcubeu de opt livre!

– Fiecare cu gusturile lui, murmură Ben cu un aer înțelegător, privindu-și vecina.

Ea nu reacționă, hotărâtă să se arate de gheață, conform legendei sale. Dar exista chiar o legendă? Nici unul din bărbații care s-au apropiat de ea după întâlnirea ei cu Ben, n-a știut să-i atingă inima, nici să intre în viața ei. Dezastruoasa experiență de la șaptesprezece ani i-a servit drept lecție.

Vorbiră în liniște tot restul călătoriei și ajunseră în sfârșit în fața grilajului care marca incinta casei de la țară. Clarissei îi fu greu să se sustragă dintr-o anume somnolență, provocată de farmecul copleșitor al vocii cântărețului. Scotoci în poșetă, găsi cheia de la poartă și deschise grilajul.

În acest timp, una din gărzile de corp conducea Mercedesul spre cabana pescarilor, în timp ce celălalt, înarmat cu lampă electrică, explora împrejurimile rezidenței. Apoi îi rugă pe Ben și pe Clarissa să aștepte în mașină.

Cântărețul era furios să se vadă redus la neputință.

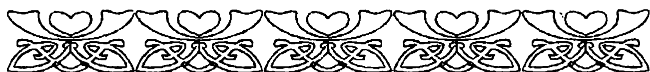
În sfârșit, gorilele ieșiră din garaj și unul din cei doi se apropie de mașină.

– Drumul e liber, puteți să vă instalați. Domnul Wyatt ne-a dat o cheie, o vom păstra pentru mai multă siguranță. Am notat numărul nostru de telefon pe carnet. Noapte bună!

– Noapte bună, Stan, și-ți mulțumesc. Noapte bună, Pat!

– Le știi prenumele? se interesă fata mirată după ce cei doi au dispărut.

– Da, mi-au fost prezentați în această după-amiază, explică pe scurt Ben.

Își scoaseră bagajele din portbagaj și le aduseră în bucătărie. Clarissa puse pe foc un ibric, apoi urcă la primul etaj, urmată de Ben. Ea deschise prima ușă care apăru.

– Îți convine această cameră? Ai alături și o baie.

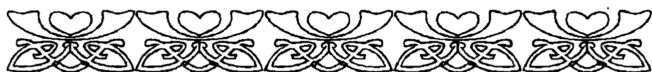
– E perfect, răspunse laconic cântărețul.

El își puse valiza și chitara pe patul acoperit cu o cuvertură albastră în timp ce tânăra lua din dulapul de pe culoar lenjerie de pat și prosoape.

– Voi face patul mai târziu, anunță ea îndreptându-se spre baie.

Acolo, ea așeză câteva prosoape, scoase un săpun nou, apoi traversă din nou camera. În momentul în care se pregătea să părăsească încăperea, ea se opri în fața lui Ben. El își scosese haina, cravata și-și desfăcuse și câțiva nasturi de la cămașă. În această ținută, avea un aer deosebit de viril, periculos de seducător, mai ales fără ochelarii lui negri care nu-i mai ascundeau ochii întunecați și arzători...

– Cafeaua va fi gata în cinci minute, murmură ea cu o voce ușor șovăitoare. Doar dacă nu vrei să bei altceva.

– Nu, voi bea cu plăcere puţină cafea, răspunse el cu un surâs sarcastic.

El coborî cu ea în bucătărie și luă bagajele pe care ea le lăsase.

– Unde pot să pun bagajele? se interesă el.

– Le voi urca eu mai târziu.

– Vreau să le duc eu, insistă el fără să se lase. Ei, unde pot să le pun? În camera vecină cu a mea?

Luată repede, ea replică precipitat:

– Da, mulţumesc.

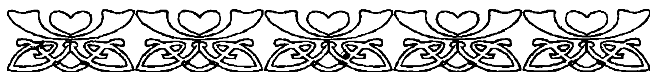
În realitate, o cuprinsese panica la ideea de a dormi atât de aproape de el, dar trebui să-și mărturisească faptul că temerile ei erau nefondate. La urma urmelor, vor împărţi același acoperiș câteva zile și puţin importa dacă dormea la câţiva metri de el sau în celălalt capăt al culoarului.

Când el coborî, ea puse pe masă două cești de cafea și zaharniţa.

– Vrei puţin lapte? îl întrebă ea.

– Nu, mulţumesc, îmi place cafeaua neagră.

Ea știa acest lucru, dar ţinea să păstreze distanţa în cele mai mici detalii. Și

totuși, simțea cum urcă în ea o mânie surdă la ideea că el nu-și amintea de întâlnirea lor efemeră...

– Cămara e plină, anunță pe un ton fals degajat. Mâine voi merge să cumpăr lapte și ouă proaspete de la băcan, de cealaltă parte a lacului.

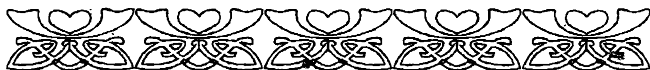
Își băură cafeaua în liniște. Când Clarissa se ridică și luă ceștile să le spele, ea se împiedică de piciorul scaunului și era cât pe-aci să cadă. Imediat, Ben fu în picioare și o apucă cu hotărâre de talie.

– Mulțumesc, bâigui ea, înroșindu-se la față.

– Lasă-mă pe mine să le spăl, îi ordonă el luându-i ceștile din mână. Ești obosită. Du-te și te culcă.

Prea obosită pentru a protesta, tânăra se îndreptă spre scară. Dar înainte de a se culca, trebuia să-i facă patul „[illegible]pe-telui“ său. Ea tocmai termina de [illegible]ă-cat pătura, când Ben intră în cameră[illegible]

– Ce faci aici? se miră el cu [illegible] Ți-am spus să mergi să te culci în [illegible] nu de-al meu vorbeam, ci de al tău. [illegible]ar dacă n-ai intenția să-l împarți cu mine?

În orice altă împrejurare ea și-ar fi păstrat sângele rece. Dar obosită, ea replică pe un ton acerb:

– Îmi fac doar munca, domnule, și-mi execut ordinele. Cred că totul e clar între noi. Cred c-ai înțeles greșit, dar n-am nici o dorință să împart așternutul cu tine.

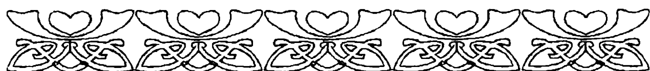
Se opri la timp, chiar în clipa în care era gata să adauge „încă o dată". Doborâtă, ea vru să reia.

– Sunt dezolată. Scuză-mă, n-ar fi trebuit niciodată să vorbesc așa. Sunt... foarte obosită.

Ea nu se putu împiedica să nu se îngrozească, văzând că fața lui Ben se înăsprise implacabil.

– Ești obosită, într-adevăr, conveni el cu un surâs crud. Ai grijă, nu voi încerca să te fac să revii asupra cuvintelor tale.

Inima tinerei femei începu să bată frenetic și încăperea începu să se învârtă în jurul ei. Epuizată, îngrozită de această amenințare ușor voalată, ea rămase câteva momente nemișcată, pradă unei violente dureri de cap.

Când își ridică cu greu pleoapele, Ben o privea cu intensitate, dar se mulțumi să îngâne cu neașteptată voce blândă:

– Și acum ieși, înainte ca să-mi schimb părerea.

*

* *

A doua zi, de dimineață, soarele apăruse de mult când se trezi Clarissa. Ea întoarse ochii spre fereastră și văzu o umbră desenându-se. Ben...

– Îți aduc micul dejun la pat, o anunță el amabil.

Ea observă atunci că un platou o aștepta pe noptieră cu ceai, bucăți de costiță la grătar și pâine prăjită.

– Nu trebuia să te deranjezi, bâigui ea jenată. Dar... totuși, îți mulțumesc.

Ea se ridică, își așeză breteaua de la cămașa de noapte pe umăr și întrebă:

– Cât e ceasul?

– E ora zece. La ora opt încă dormeai profund, dar când am revenit acum douăzeci de minute deja începeai să te trezești...

El îi puse platoul pe genunchi, apoi se așeză și el pe pat. Clarissa începu să mănânce, tulburată de a se simți privită

de el. Ar fi preferat să fie singură. Dar el angajă o conversație inofensivă despre împrejurimile lacului, încântătoare și trofeele care împodobeau încăperile de la parter.

– Morris, chiar el a ucis cerbul ăla enorm? întrebă el făcând aluzie la rămășița care trona în sufragerie, la loc de onoare.

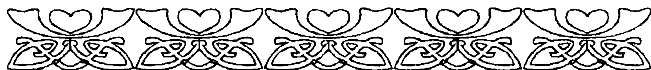
– Nu, Morris nu e vânător. Trofeul aparţine fostului proprietar al casei. La moartea lui, proprietatea a fost pusă în vânzare cu tot mobilierul. Nu apreciez deloc acest gen de ornamente, îmi taie pofta de mâncare. Dar acest stil place majorităţii invitaţilor noştri...

– Nu văd ce plăcere poţi să ai când omori un cerb. Trebuie o oarecare abilitate, presupun. Dar în ceea ce mă privește, aș prefera să atac un vânat capabil să se apere.

Clarissa nu se îndoia și și-l imagină cu ușurință la o vânătoare de tigri.

– În Noua Zeelandă avem puțin vânat demn de interes, observă ea. Porcii sălbatici sunt uneori foarte periculoși. Mistreții pot omorî câinii și se întorc împotriva vânătorilor.

– M-ai convins să mă apuc de pescuit.

Fata izbucni în râs, ceea ce era fără îndoială scopul urmărit. Dar ea știa că Ben nu se temea de pericol. Ce mult o fi suferit cât a fost orb!

El îi zâmbi răutăcios și ea se grăbi să-și termine ceașca de ceai ca să nu-l mai privească. Când zâmbea devenea irezistibil.

Când ea sfârși, el îi luă platoul, dar în loc să iasă din cameră îl puse pe noptieră și se aplecă asupra ei.

– Mă faci să mă gândesc cu adevărat la o tânără măritată, Clarissa, declară el surâzând. Tare aș dori să fiu soțul tău și să petrec luna de miere.

– Totuși nu suntem căsătoriți și e inutil să ne jucăm de-a îndrăgostiții când nu ne vede nimeni.

Ea vorbise pe un ton degajat dar hotărât și văzu cum surâsul lui Ben se stinge.

– Dacă am repeta scena turturelelor? propuse el. Bună ziua, draga mea...

El o îmbrățișă tandru, fără pasiune. Dacă Clarissa nu avu teamă și nu încercă să-l respingă, el se făcu că nu observă și insistă.

Dar orice formă de provocare îl stimula, în loc să-l dezarmeze. Cu un gest

rapid el îi strânse degetele și o sărută cu ardoare. Imobilizată între cearșafuri și în poziție de inferioritate din pornire, ea nu putu rezista când el o strânse și mai tare. Renunțând să se zbată, ea îl lăsă să-i exploreze fața, gâtul, umerii, pieptul...

– Nu! te rog ... protestă ea.

Buzele lui Ben se închiseră imediat pe gura ei, făcând-o să tacă. În sfârșit, ea trebui să capituleze și răspunse împotriva voinței ei sărutărilor lui. Când el își slăbi strânsoarea mâinii pentru a o mângâia drăgăstos, ea îi băgă degetele în părul brunet.

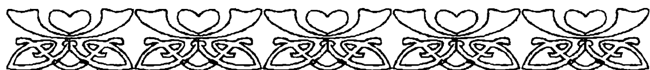
El sfârși prin a se depărta de ea și-i scrută lung fața, obrajii ei aprinși, ochii ei strălucitori de fericire.

– Ce-ai spus ieri seară în camera mea? întrebă el cu un surâs de triumf.

Clarissa rămase fără glas. În momentul în care Ben se pregătea să părăsească dormitorul, ea își regăsi prezența de spirit și-i aruncă:

– Cu o floare nu se face primăvară, Ben Franklin!

El nu răspunse, cu mâna pe clanța ușii se mulțumi s-o fixeze. Sub privirea lui de jăratec ea își dădu seama de indecența ținutei sale: breteaua de la cămașa de

noapte îi căzuse din nou de pe umăr. Jenată, ea o ridică în timp ce el îi aruncă un surâs amuzat și ieși din cameră.

Clarissa se îmbrăcă, hotărâtă să plece. Era imposibil să mai petreacă măcar o zi sub același acoperiș cu acest om.

Și după toate astea, prezența ei alături de el era de prisos: el avea gorilele lui și știa să spele și vasele.

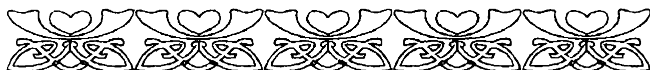
Era hotărâtă, se va întoarce la Auckland și-i va povesti totul lui Morris.

De fapt ce-i va povesti?

Că Ben Franklin sau mai curând Benito Cadiz se putea dispensa de ea, că se poate descurca și singur? „De ce?“ o va întreba Morris. Îl va minți, îi va spune că i-a fost frică, să treacă drept o lașă? Nu, nu putea să dea înapoi.

Atunci? Să povestească că Ben a încercat să o seducă? Patronul ei va crede că și-a pierdut mințile. Acest gen de situații delicate, într-adevăr, se petreceau frecvent în acest mediu, iar ea avea obiceiul să rezolve cu tact și să respingă avansurile presante ale artiștilor.

În realitate, își mărturisea sieși că pericolul care o amenința venea chiar din partea ei, din vulnerabilitatea ei față

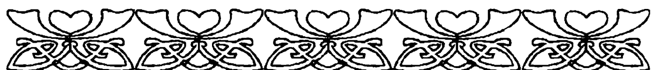
de seducătorul cântăreț, față de amintirile dureroase pe care el le trezea în ea.

Ea ajunse la concluzia penibilă că trebuie să rămână și să facă față. Dacă va reuși să-și stăpânească frica, nu i se va întâmpla nimic.

Ben a umilit-o aseară, dar dacă în viitor se va ține de-o parte de orice provocare, el nu va putea să-și afirme puterea de seducție și o va lăsa în pace. Pentru că, la urma urmelor, în ochii cântărețului, ei erau doi străini, unul pentru altul...

Mai puternică după aceste hotărâri, ea se decise să iasă din cameră, gata să-nfrunte „dușmanul". Dar nu-l găsi. După ce a bătut la ușa lui, aruncă o privire în cameră să vadă dacă nu cumva e cazul să facă ordine. Patul era făcut, totul era orânduit. În bucătărie găsi vesela spălată și masa strânsă.

Ea ieși din casă, îl văzu pe Ben în picioare pe peluză, cu ochii spre lac. Reprimându-și o poftă nebună de a bate în retragere, ea merse nonșalant spre el. Datorită auzului lui extraordinar de fin, el o auzi venind spre el și se-ntoarse către ea. Când văzu că se oprește la câțiva metri de el, spuse liniștit:

– Nu crezi că o soţie îndrăgostită s-ar apropia de mine mai mult şi m-ar lua de braţ? Avem martori...

Într-adevăr, două bărci cu pescari erau ancorate la mal.

– Pe ei îi interesează mai mult peştele decât noi, replică femeia.

Totuşi îl luă de braţ pe cântăreţ cu un gest deliberat dezinvolt şi văzu cum îi străluceşte în ochi o lumină ironică, care o scoase din sărite.

– Ești mulțumit? întrebă ea sec.

– Nu chiar, răspunse el râzând încet.

Cu obrajii îmbujorați, ea îl străpunse cu privirea. El încetă imediat să mai râdă şi-şi încruntă sprâncenele. Clarissa încercă atunci să-și retragă braţul, dar el i-l reţinu cu putere.

– Vrei să provoci o înfruntare, nu-i așa? Vrei să reînsufleţești ostilitățile? N-ai nici o șansă să câștigi, să știi.

– Mai există și alte mijloace decât forţa fizică, fulmină ea.

El o măsură cu privirea, din cap până în picioare, înainte de a adăuga:

– Dar ele vor fi mult mai eficace dacă nu-ţi vei afișa cu atâta ostentaţie intimitatea cu privire la mine.

– Dar eu nu nutresc nici o intimitate în ceea ce te privește, dezminți ea tare, având grijă să dea o imagine despre ea cât mai conformă cu reputația ei.

În acest timp, resentimentul ei se dovedi mai puternic decât simțul datoriei și fără să se preocupe de aspectul strict profesional al misiunii ei, ea își dădu drumul la mânie:

– Nu poți, totuși, să-mi strici tot timpul dispoziția. Deliberat, m-ai umilit!

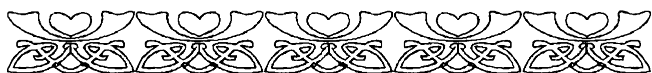
– Cum, sărutându-te? sau din contră, mulțumindu-mă doar cu atât? N-ai fost decepționată cumva?

Exasperată ea își trase mâna pe care el i-o ținea prizonieră.

– Găsesc să ești fosrte îndrăzneț, să crezi că am fost decepționată! Să știi că m-am săturat de inițiativele tale și ți-aș fi recunoscătoare dacă nu m-ai mai atinge!

– Asta va fi foarte greu: ne-am hotărât să formăm un cuplu de tineri căsătoriți! Hai, vino să ne plimbăm pe malul lacului; îngerii noștri păzitori rătăcesc în jur și ne supraveghează.

El o luă de braț, fără a-i lăsa timp să protesteze și o duse spre fâșia de nisip alb care mărginea lacul.

– Ai dreptate, locurile astea sunt minunate, murmură el, făcându-și ochii mici, nesuportând reflexiile apei lucitoare.

Uitând de conflictul dintre ei, Clarissa remarcă:

– Trebuie să fie minunat pentru tine să...

– Să nu mai fiu orb? termină el. Desigur. De altfel, nu voi înceta niciodată să mă minunez.

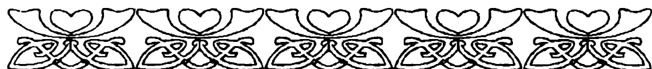
– Ți-ai pierdut vederea la nouăsprezece ani, nu-i așa?

– Da.

El încercă să schimbe discuția arătându-i fetei un copac straniu ale cărui flori roșii și catifelate formau un fel de corolă înconjurată de frunze dantelate. Era un „rewarewa“, echivalentul neozeelandez al caprifoiului, îi explică cu plăcere Clarissa. Flora țării era frecvent descrisă în maori, limba băștinașilor.

– Ești tare știutoare, comentă cântărețul.

– Nu chiar. Invitații lui Morris se interesează în general de fauna și flora țării, de aceea am studiat lucrări de botanică și zoologie, cu scopul de a mă informa. Ai și în casă o adevărată docu-

mentație, dacă te interesează cu adevărat.

El o fixă lung înainte de a-i răspunde indiferent:

– Da, sunt interesat.

– Să ne întoarcem, sugeră ea tulburată.

Ajunși acasă, ea hotărî să meargă să facă câteva cumpărături, dar decise să nu-i ceară lui Ben să o însoțească.

Stăpâna prăvăliei o recunoscu și începu s-o chestioneze.

– Ah, bună ziua, domnișoară Jones! Iată, te-ai întors la Kamahi! Nu te-am văzut de mult timp. Ai adus mulți invitați de această dată?

Jenată, Clarissa se făcu că nu aude și căută ouă.

– Nu, sunt singură ... cu soțul meu, îngână ea.

În această clipă, Stan, detectivul gorilă, intră în magazin și o salută pe femeie cu un semn impersonal al capului.

– Oh, nu știam că sunteți căsătorită, doamnă, observă vânzătoarea.

– De foarte curând, răspunse Clarissa străduindu-se să aibă un aer cât mai natural. Puteți să-mi tăiați câteva feliuțe de costiță? Vă rog.

– Dar, bineînțeles, murmură femeia cu subînțeles.

Cănd puse pe tejghea un pachet cu unt și ouă, ea îi privi dinadins mâna stângă, fără verighetă. Falsa tânără soție se grăbi să iasă din prăvălie.

Abia se oprise în fața porții, că Stan sosi în spatele ei. El conducea o motocicletă și purta o armă de vânătoare în bandulieră.

– Am obținut un permis, explică el văzând privirea zăpăcită a Clarissei. Aș vrea să vă vorbesc la amândoi. Puteți trece pe la mine?

– De acord. Mai târziu.

Ben era deja plecat.

La dejun, ea îi transmise mesajul și amândoi se îndreptară către cabana lui Stan.

Îl găsiră pe Stan pregătind o undiță cu momeală de pescuit. În ceea ce-l privește pe Pat, colegul lui, așezat pe malul râului, își intrase serios în rolul de pescar de duminică; perspectiva unui păstrăv fript la cină îl acaparase cu totul.

Cum Stan le făcu semn cu mâna, Ben o luă de braț pe fată și se apropie de el.

– Mușcă? întrebă el.

– Nu, răspunse garda de corp, încercând să facă nod la firul de nylon. Dar am aflat, discutând cu localnicii, că în acest an sunt mai mulţi turişti ca de obicei, mai ales americani. Sigur, nu ai de ce să te nelinişteşti... în sfârşit, dacă ieşiţi la plimbare, fiţi prevăzători şi anunţaţi-ne. Pădurea poate ascunde multe pericole. Ah, uitam! Doamna şi-a uitat de dimineaţă verigheta şi stăpâna prăvăliei a observat acest lucru.

– Dar... nici nu am, explică tânăra.

– Ar fi bine să vă procuraţi una. Deci, e bine să nu rămâneţi mult într-un singur loc; ne pot vedea de la distanţă cu binoclul.

Ben şi Clarissa îl salutară cu un gest din cap şi îşi continuară plimbarea de-a lungul râului. Ajunseră în faţa unui obstacol, o grămadă uriaşă de pietre care le bara drumul.

Dincolo de acest baraj natural, se întindea o bandă lungă de nisip deschis la culoare, extrem de tentant. De comun acord, ei escaladară fără greutate grămada de pietre. Când să sară pe nisip, Ben vru s-o ajute pe însoţitoarea lui luând-o de talie; ea se trezi strânsă la pieptul lui şi se înţepeni involuntar.

– Nu te zbate, îi spuse el intim. Poate suntem observaţi. Or, noi suntem tineri căsătoriţi, îţi reamintesc.

Ea făcu un efort ca să se destindă, dar buzele îi rămaseră de gheaţă când el o sărută.

– Eşti o proastă actriţă, bombăni el.

– Destul, Ben, te rog. Dacă ne pândeşte vreunul, am reuşit fără îndoială să-l convingem care sunt relaţiile noastre. Lasă-mă acum!

– E un ordin? şuşoti el languros la urechea ei.

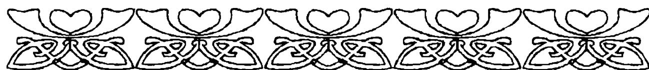
– Îţi cer să mă laşi! repetă ea febril, neliniştită de ravagiile pe care apropierea lui le provoca în ea.

Focul pasiunii care mocnea în ea ameninţa să se reaprindă oricând. Ea vru să-l împingă, dar el o îmbrăţişă şi mai strâns. Clarissa simţi cum urcă în ea un val de căldură; în curând va fi prea târziu, nu va mai avea putere să lupte...

Împinsă de un instinct nebun de conservare, ea îl muşcă sălbatic de buză pe Ben, care ridică subit capul.

– Stricată mică ce eşti!

Şi, fără să-i lase timp să acţioneze, el o doborî pe nisip; deasupra ei, o ţinea cu

putere de umeri. Ea observă atunci că buza lui sângera.

– Să nu mai faci asta niciodată, îi strigă el.

Drept pedeapsă, el începu s-o sărute parcă cu mai multă cruzime de data asta. Când sărutarea părea că nu se mai sfârşeşte, Ben se depărtă de ea şi se aşeză alături.

Palidă, cu ochii închişi, ea zăcea fără vlagă pe nisip; o părăsise orice putere şi lacrimi îi brăzdau obrazul.

– Iartă-mă că am fost puţin brutal ... murmură el în sfârşit. Dar tu ai căutat-o!

După un lung moment de tăcere, Clarissa ieşi din inerţia ei şi se ridică cu greu. Era gata să se îndepărteze, când vocea lui Ben o reţinu.

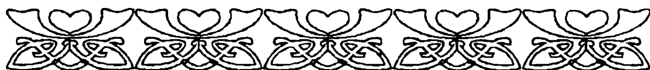
– Unde te duci?

– Mă întorc.

Se ridică şi el la rândul lui şi fără o vorbă, o urmă.

Au fost nevoiţi să mai escaladeze o dată pietrele; de această dată tânăra femeie mergea înaintea lui şi el nu încercă s-o ajute. De altfel, ea nici nu avea nevoie de ajutorul lui.

Vrând să-şi găsească o ocupaţie, Clarissa petrecu restul după-amiezii prepa-

rând masa. În acest timp Ben încerca să plaseze câte o remarcă ironică sau vorbe cu dublu sens, dar Clarissa nu-i băga în seamă micile înțepături și se străduia să-l trateze ca pe oricare alt client al lui Morris.

Când termină masa, el îi propuse s-o ajute la spălatul vaselor; ea îl refuză politicos. Îl regăsi apoi în salon. Cu chitara pe genunchi, stătea cu ochii pierduți în zare. Ea luă un roman polițist din bibliotecă înainte de a se instala confortabil într-un fotoliu.

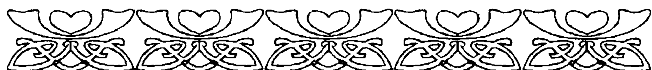
Dar cartea aleasă i se păru plicticoasă, însă în ciuda acestui fapt, ea își continuă lectura. Era deja la al doilea capitol, când Ben se ridică și se apropie de ea.

– Ține, îi spuse el simplu.

Crispată, ea ridică ochii și-l văzu cum îi întinde un inel de aur mărginit cu platină. Această bijuterie îi apăru vag familiară și-și aminti că se poartă pe degetul mic.

– Trebuia să mă gândesc mai devreme, adăugă el.

Ea ezită, nu voia să poarte un inel care-i aparținea. Dar cu un gest nerăbdător, el îi luă mâna și-i băgă inelul pe deget.

– Era verigheta mamei mele, explică el fără cea mai mică emoție.

Apoi izbucni într-un râs amar care o cutremură pe Clarissa.

– Eu nu pot să-l port! protestă ea vrând să-l scoată.

Dar el îi strânse cu putere mâna.

– De ce? o întrebă cu duritate.

– Fiindcă nu sunt soția ta, mi se pare un sacrilegiu să port inelul nupțial al mamei tale. De altfel, îmi este prea mare, risc să-l pierd.

Ben se redresă, ridică din umeri și răspunse:

– Poți să-l pierzi. Această bijuterie nu are pentru mine nici o valoare sentimentală.

*
* *

Constrânsă și forțată, Clarissa purtă inelul, temându-se tot timpul să nu-l piardă. Ea înfășură o ață în jurul inelului, fiindcă nu-i stătea pe deget. Așa nu mai risca să-i alunece.

După trei zile, o rutină cotidiană se stabili între ea și Ben. Ea se scula de dimineață, pregătea micul dejun și el o

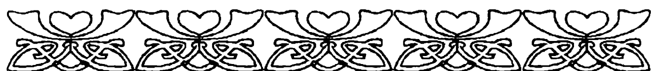

găsea în bucătărie. De două ori pe zi se plimbau împreună în jurul casei, alternând cu plajă și baie. Pentru a-i înșela pe eventualii curioși, cântărețul o cuprindea de talie sau o apuca de umeri. Mohorâtă, ea se lăsa fără proteste. Când stăteau de vorbă, abordau subiecte neutre. Ben continua să o cheme pe numele ei mic și introducea în pronunțarea celor trei silabe o inflexiune tandră care nu era lipsită de efect. Ea, în schimb, refuza să-l cheme pe nume pe Ben, cu scopul de-a evita orice intimitate.

Astfel plutea în aer o tensiune permanentă care nu avea nimic de-a face cu amenințările exterioare care apăsau asupra lor; nu, această atmosferă electrizată provenea din însăși natura relațiilor lor ambigue. Clarissa găsea că-i foarte penibil să stea toată ziua cu el și nu putea să-și șteargă din memorie amintirea întâmplării de pe plajă.

Nu făceau niciodată aluzie la întâmplarea asta, nici el, nici ea, de altfel Ben nu mai încercă s-o sărute iar.

Stan și Pat îi anunțară că americanii zăriți în împrejurimi își petreceau în fiecare an vacanța pe malul lacului. Deci nu existau motive să se ferească

de ei. Astfel, le dădură undă verde şi Ben se hotărî să exploreze pădurea. De la postul lor de observaţie ei îi puteau supraveghea pe cărările ce se înfundau în pădure.

Clarissa studie cu însoţitorul ei o hartă din regiune. Un drum pornea de la proprietate, traversa drumul mare și ducea până-n vârful colinei care domina lacul.

– Cât timp ne va lua excursia asta? întrebă Ben.

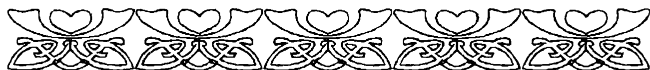
– În jur de trei ore. Dacă vrem să urcăm până sus, trebuie să plecăm imediat după dejun.

– Bineînţeles. Am făcut drumul ăsta de mai multe ori.

– Perfect. Îi vom preveni pe Stan și Pat înainte de a pleca.

Cele două gorile îi aşteptau pe drumul mare, când ei apărură de pe prima cărare, după o jumătate de oră de mers. Stan luă conducerea micului grup, în timp ce Pat le încetinea pasul și ținea urma.

Ei mergeau liniștiți spre vârful colinei. Un covor de frunze moarte înăbușea zgomotul pașilor lor. Clarissa simţi la însoţitorul ei o oarecare agasare,

aproape frustrare, dar nu riscă nici un comentariu. Deodată, un strigăt de pasăre îi făcu să se oprească.

– Ai auzit? murmură ea. Este un tui.

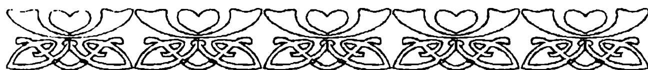
Ea arătă cu degetul o pasăre curioasă, neagră, cu ciocul îndoit și pieptul alb. Când își luă zborul, deranjată de intruși, ea o urmări cu ochii și continuând să avanseze își prinse picioarele în rădăcinile unei ferigi enorme. Surprinsă, ea se dădu înapoi cu putere și se regăsi la pieptul lui Ben, care o împiedică să cadă ținând-o de talie.

– Oh, scuză-mă, bâigui ea.

Regăsindu-și echilibrul, ea vru să se depărteze de el, dar el o strânse cu căldură la pieptul lui și-o sărută dulce, fără nici o grabă.

Abandonul ei era total, dar fu dezorientată când Ben ridică brusc capul și scoase o înjurătură înăbușită. Ea înțelese despre ce era vorba, când îl văzu pe Stan în capul cărării.

Ei își reluară mersul. Ajunși în vârful colinei, se odihniră, admirară priveliștea și împărțiră cu gărzile lor de corp mica gustare pe care o aduseseră cu ei. Apoi cei doi plecară fulger spre casă și-i lăsară singuri.

– Vino aici, murmură Ben cu o voce irezistibilă.

Ea nu se mişcă. Sărutarea schimbată în timpul urcuşului o ameţise. Ea nu ascundea acest lucru, dar nu avea chef să reînnoiască această experienţă. Acea îmbrăţişare strânsă era rezultatul unui accident, al unui pas greşit. Cine putea s-o acuze că s-a lăsat copleşită o clipă de atâta tandreţe? Dar, Ben o apucă pe o pantă periculoasă: era copleşit de inactivitate, el trebuia să caute lângă ea o distracţie, un mod de a-şi petrece timpul; de cum drumurile lor se vor despărţi, el o va uita, la fel cum a uitat-o şi prima dată. Nu, nu trebuia să-i cedeze.

– Clarissa? insistă el.

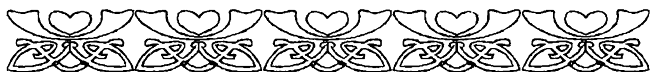
Dacă-l va ignora în continuare, risca să-i provoace furii. Se ridică deci, contrar voinţei ei.

– Trebuie să plecăm, decretă ea hotărâtă. Gărzile noastre s-ar putea să fie neliniştite.

El o apucă brusc de încheietura mâinii şi o făcu să cadă lângă el.

– Nu, protestă ea frenetic.

– Adineaori n-ai spus nu. Trebuie să-ţi accept capriciile?

– Nu-i vorba de capricii. Mi-am schimbat părerea.

– Pot să te fac să-ţi schimbi părerea şi a doua oară.

Ea îşi întoarse faţa într-o tentativă disperată de-a scăpa sărutărilor lui înfocate, dar atunci el începu s-o sărute tandru pe obraji, pe gât, s-o muşte de ureche.

– Ben, opreşte-te! strigă ea.

– De ce? obiectă el cu o voce plină de dorinţă. Clarissa, îmbrăţişează-mă. Mori de poftă, văd asta în ochii tăi.

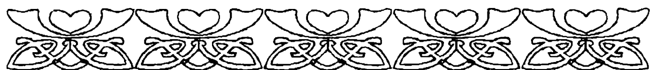
– Nu...

Dar ea nu avu putere să-i refuze mai mult timp buzele. Nu mai vru să gândească, de acum nu mai conta decât senzaţia de fericire care o invada.

Ben îi şoptea la ureche cuvinte în spaniolă cu rezonanţă veche... Aceste vorbe treziră subit în ea o revoltă latentă: le mai auzise, de mult timp, şi aceste vorbe de amor nu-şi ţinuseră promisiunea. Erau doar nişte vorbe goale, lipsite de sens.

Ea se rostogoli pe pământ pentru a scăpa de această îmbrăţişare mincinoasă, se ridică, strigând:

– Nu! Nu te doresc, Ben! Eu nu pot...

El se ridică la rândul lui și se apropie de ea, cu ochii strălucind de mânie. Gura i se strânsese într-o cută amară.

– Desigur îți schimbi părerea ca o giruetă! scrâșni el printre dinți. Dar minți, Clarissa. Căci mă dorești. Chiar și un orb poate să simtă dorința unei femei.

– Eu nu mă îndoiesc de experiența ta, lansă ea furibundă. Ai mai fi posedat una în plus, nu-i așa?

– Câteva, o corectă el cu un aer obosit.

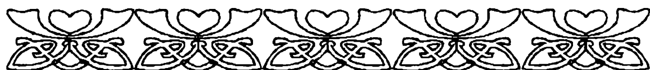
– Ce eufemism! îl ironiză ea cu dispreț.

– Ești geloasă, din întâmplare? o întrebă el sec.

Clarissa ridică din umeri. Regreta deja imprudența vorbelor ei, dictate de resentiment. Cum el o obliga să-l privească, ea se apără neîndemânatică.

– Nu fi caraghios, numărul aventurilor tale mă lasă indiferentă. Vreau doar să-ți spun că nu vreau să fiu o piesă în plus în colecția ta.

– Dă-mi voie să mă-ndoiesc, dacă mă iau după plăcerea cu care stăteai în brațele mele.

– Ești seducător, admise ea cu regret, de-aia mi-am pierdut capul un moment. Acum regret.

– Din cauza lui Morris?

– Cum?

– Ești prietena lui Morris, nu-i așa? Ar fi trebuit să-mi spună direct, să nu se ascundă după deget.

– Ce vrei să zici? se interesă ea pe un ton fals ingenuu, presimțind o ieșire din situație.

– Am înțeles de la el că n-aș avea nici o șansă cu tine, dar nu mi-a spus de ce. Am început să mă-ndoiesc în mașină, pe drum, venind aici.

„Eu văd...“. În realitate ea nu vedea cum de-a putut Ben s-ajungă la concluziile astea pripite, dar îl lăsă să se rătăcească pe o pistă falsă, căci așa avea doar de câștigat. Dar, vai, această minciună n-o liniștea prea mult.

Începură să coboare fără a-și spune vreun cuvânt. Pe drum, se încrucișară cu Stan, care-i asigură că nu există nici un suspect.

Ajunsă acasă, Clarissa făcu un duș și-și puse o rochie lungă indiană, brodată. Apoi, își perie părul pe care-l lăsase liber pe spate. Coborî apoi în bucătărie, pre-

pară o salată, fripse două antricoate și făcu o șarlotă de mere.

Ben veni și el la masă. Și el făcuse un duș, avea părul încă ud. Purta un pantalon de culoare închisă și o cămașă bej care îi scotea în relief tenul creol.

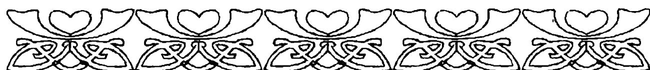
Văzându-l, Clarissa simți cum i se strânge sufletul. Ea fu surprinsă că avea poftă de mâncare. Tovarășul ei, la fel, ba chiar deschise și o sticlă de vin. Apoi se ocupară amândoi de veselă.

– Îți propun o mică plimbare pe plajă, îi sugeră el când totul fu pus la locul lui. După o lungă ezitare, ea acceptă. Puțin aer proaspăt i-ar face bine. La apusul soarelui, lacul inspira liniște. Suprafața apei părea o oglindă incendiată de flăcările roșiatice ale soarelui ce apunea.

Ben o luă de mână. Ea vru imediat să-și retragă mâna, dar înțelese că el vroia să stabilească un armistițiu, și n-avea nici o intenție să-i facă avansuri. Merseră deci liniștiți, ținându-se de mână. Clarissa se destinse puțin câte puțin.

– Mi-a plăcut lunga noastră plimbare, declară el la un moment dat. De obicei nu merg așa de mult; regret lucrul ăsta.

– N-ai avut ocazia înainte de...

– Înainte de operaţie? într-adevăr. Nu e plăcut să te laşi condus şi să nu vezi nimic în jurul tău.

– Ţi s-a schimbat mult viaţa, observă ea.

– Evident.

– Scuză-mă, observaţia mea era idioată...

– Încetează să-ţi tot ceri scuze imediat, exclamă el luând-o de umeri. Remarca ta nu e idioată, ăsta-i adevărul.

Ea nu se putu împiedica să nu tresară la atingerea lui.

– Ţi-e frig? se nelinişti el.

– Nu, nu chiar...

El înţelese şi o lăsă.

– Lumea ţi s-a părut diferită, când ţi-ai recăpătat vederea? întrebă ea.

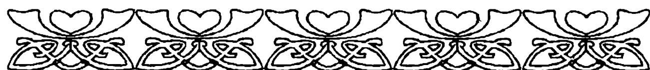
– Într-un sens, da. Evit acum să mă produc în public.

– De ce?

– Pentru că nu mai este la fel, acum când pot să-i văd pe spectatori; înainte, eu îi simţeam mai mult... Aş fi preferat să nu-i văd.

– Din cauza trecutului?

– Nu. E un sentiment dificil de descris... Orice vrajă a dispărut.

El ridică ochii spre stele, scrută întunericul care-i învăluia și continuă:

– Acum fac mai multe înregistrări, în prezent compun mult. Așa se explică şi faptul că mi-am permis să vin aici. Nu am nici un contract pentru următoarele două luni.

– Oricum, ar fi putut să le anulezi, spuse tânăra femeie.

– Nu, pentru nimic în lume nu m-aș sustrage unui angajament contractat.

Ea îl crezu.

– Ce s-a întâmplat la Melbourne? îl întrebă ea deodată. Ai fost agresat, mi-a spus Morris.

– Da, au comis greșeala de-a trimite un ucigaș înarmat cu un cuțit. A fost dus direct la spital.

– Ei? Cine sunt „ei“?

– Membrii unei societăți secrete.

– Vorbești cumva de mafia? se indignă ea.

– Da, cred că fac parte din ea.

– Dar ce le-ai făcut? De ce te vor?

– Nu le-am făcut nimic. Ei vor s-atragă în organizația lor un om care ar avea un dinte împotriva mea. Și ei credeau că lichidându-mă, îi vor face plăcere și-l vor convinge să adere la ei.

– E absolut de necrezut!

– Nu sunt decât ipoteze. Cred totodată că nu sunt departe de adevăr.

– Aveai gărzi de corp la Melbourne? întrebă Clarissa îngrozită de această descoperie.

– Nu. Nu-mi închipuiam că sunt pe urmele mele chiar și în Australia. În Statele Unite, poliția era pe o pistă. Și eu credeam că povestea se va termina înainte de sfârșitul turneului meu.

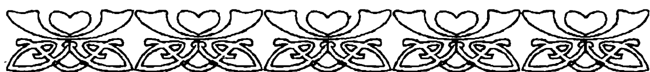
– Dar spune-mi, cum se face că ucigașul plătit e la spital?

În penumbră, ea îl văzu surâzând amuzat.

– Când aveam cincisprezece ani, făceam parte dintr-o bandă de puști de pe străzile New Yorkului. Am învățat de mic să mă joc cu cuțitul ca să m-amuz. Agresorul meu a crezut că sunt o pradă ușoară și nu s-a apărat destul. S-a pricopsit cu maxilarul spart... printre altele.

– Și asta te amuză, îi reproșă Clarissa tremurând de indignare.

– Nu, n-am nici o plăcere din asta, răspunse el sec. În schimb, mă felicit de a mai fi în viață, și de a-l fi înlăturat pe răufăcător. Ce este așa de monstruos?

– Nu, murmură ea. Sunt ...

Înainte de-a putea să pronunțe cuvântul „dezolată“, el se apleacă spre ea și o sărută, fără s-o atingă. La un moment dat, el ridică ochii, o fixă lung pe fată, cu intensitate și sfârși prin a articula:

– Cu atât mai rău pentru Morris.

El începu s-o îmbrățișeze febril, o strânse pasionat la pieptul lui, în timp ce ea îi înlănțuise gâtul și îi mângâia ceafa. Transportată de ardoare, ea uită lumea exterioară, își uită temerile și neîncrederea.

Deodată ea fu orbită de o lanternă fixată asupra ei. Furios, Ben se întoarse brusc și dădu cu ochii de Stan.

– Dezolat, domnule, făceam un mic rond, se scuză detectivul.

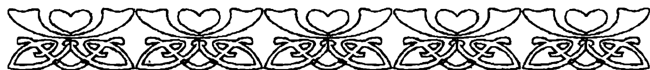
– Oh, nu! într-adevăr, începeți să mă călcați pe nervi.

– V-am văzut ieșind, era noapte și ...

Încurcat, Stan se legăna de pe un picior pe altul și sfârși prin a conchide: „Văd că totul e bine. Noapte bună“.

El dispăru. În liniștea grea care se lăsă, Clarissa declară cu o voce tremurândă:

– Să ne întoarcem, acum.

Ben îi întinse mâna pentru ca să-și dea seama dacă ea nu și-a schimbat cumva dispoziția. Ea îi ignoră invitația și plecă prima fără să-i acorde măcar o privire. Cu un suspin, el o urmă îndeaproape.

Ajunseră acasă în liniște, dar amândoi erau tensionați. Clarissa își reproșa teribil slăbiciunea. Cum de putea să se topească așa repede de cum o atingea acest om? Ea hotărî să nu mai cedeze tentației, fie ce-o fi, chiar dacă-i este rău. La ce bun să te joci cu sentimentele, când orice raport cu Ben era sortit eșecului? Când intrară în vestibul ea declară imediat:

– Mă duc să mă culc.

– Cu mine.

– Deloc!

Ea își reproșa acum că l-a indus în eroare și se simțea vinovată. Apoi, răspunsese cu atâta ardoare stărutărilor lui...

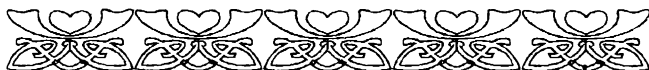
– Ai fi refuzat și adineaori, pe plajă? întrebă el cu o voce amenințătoare.

– Acum refuz, răspunse ea categoric.

Ea se îndreptă spre scară, dar el îi bară drumul

– Și dacă insist?

– Nu ai dreptul, i-o tăie ea.

– Și Morris? Dacă el ar fi vrut să stabilească niște drepturi asupra ta, ți-ar fi dat un inel. Or, nu porți niciunul sau mai exact îl porți pe-al meu.

– E vorba de o mică comedie fără consecințe, o știi foarte bine.

– Și când ești în brațele mele, e tot comedie?

Ea întoarse capul și murmură încet:

– Nu, și tu știi bine. Dar vreau să pun capăt la toate astea. Nu sunt făcută să am legături trecătoare.

El încruntă sprâncenele și surâse cinic.

– N-am întâlnit nici o femeie care să declare că o satisface o „legătură pasageră". Ele toate pretind că sunt sincer îndrăgostite. Bărbații sunt cei mai cinstiți.

– Cu ei înșiși, poate. Dar nu cu femeile.

– Ce vrei să zici?

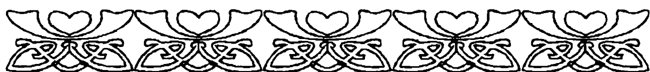
– Bărbații promit marea cu sarea pentru a-și atinge scopurile.

– Ce ți-am promis eu? o întrebă el dur. Ți-am vorbit de iubire?

– Nu.

– Te doresc. Nu-i destul?

– Nu, pentru mine.

– Poate preferi minciuna? insinuă el răutăcios.

– Prefer să n-am nimic dacă nu-i vorba de iubire.

El o fixă cu insistenţă, înainte de a spune:

– Eu nu ştiu să iubesc. N-am învăţat niciodată.

– Ce fel de viaţă ai avut, dacă n-ai cunoscut iubirea?

– Nu mă plâng de soarta mea. Am avut o copilărie grea, dar asta m-a pregătit pentru viaţa de junglă. Căci lumea asta e o junglă. Chiar şi această afirmaţie ţi se pare a fi un clişeu stricat? Doar cei bine înarmaţi supravieţuiesc. Şi eu am supravieţuit, chiar orb.

– Fără iubire? insistă ea, îngrozită de atâta cinism.

– Dragostea nu e indispensabilă.

– În acest caz, nu ai, într-adevăr, nevoie de mine, conchise ea pe un ton dezinvolt. Eu nu cred că-ţi sunt indispensabilă.

– Eu n-am pretins aşa ceva, explodă el. N-am spus că am nevoie de tine, nici că te iubesc. Te doresc, asta-i altceva.

El se îmblânzi deodată, îi atinse uşor cu buzele tâmplele, obrajii catifelaţi.

– Vrei amor? Atunci învăţă-mă să iubesc, adorabilă Clarissa... învaţă-mă...

El se aştepta s-o vadă cum capitulează în braţele lui, dar ea se eliberă şi strigă mânioasă:

– Lasă-mă în pace!

– De ce? încetează să te mai fereşti de mine, mică proastă ce eşti.

– Îţi spun să mă laşi în pace!

În ciuda rezistenţei ei sălbatice, el o ridică cu uşurinţă în braţele sale musculoase şi începu să urce scara. La jumătatea drumului, ea îl pălmui cu toată puterea.

– Dacă ne prăvălim pe scară, unul din noi îşi va frânge gâtul, o preveni el. Poţi să te lupţi ca o drăcoaică, tot nu te las.

Impresionată de avertismentul lui, ea încetă să mai lovească cu picioarele în gol şi se lăsă dusă sus pe scări. Dar când el deschise uşa camerei lui, ea îl zgârie pe faţă cu rapiditatea unei pisici. Furios, el o aruncă fără menajamente pe patul mare şi o imobiliză.

– Foarte bine, am înţeles, zise el. Nu mă vrei pe moment.

– N-o să te vreau niciodată!

– A fost o vreme când nu erai aşa de dificilă, observă el. Nu-mi amintesc să te

fi auzit cerând iubire și promisiuni la Sydney...

Înghețată, ea repetă slab: „La Sydney?“

– Acum opt ani, nu-i așa? Oh, știu că n-ai uitat, Clarissa. Nici o femeie nu uită primul bărbat care a luat-o în brațe.

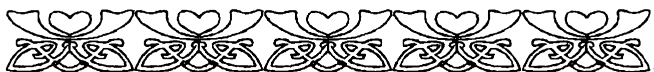
Ea tăcu, evidența o dărâmă. Era totuși convinsă că el nu-și amintea numele ei, când fuseseră prezentați...

– Credeam... c-ai uitat, se bâlbâi ea. Nu m-ai văzut niciodată.

– O întâlnire ca a noastră nu se uită. Dumnezeu știe cât am încercat. Credeai că ți-am uitat numele? Când Morris mi-a vorbit de „Carrie“ eu n-am făcut legătura, în schimb, Clarissa Jones a readus în mine o amintire precisă. Nu mai știam pe nimeni cu numele ăsta. Și de cum ți-am auzit vocea, știam că nu mă înșel. Oh, da, îmi amintesc foarte bine de tine.

El se ridică, în timp ce ea își acoperea ochii complet zăpăcită. Nici nu-l auzi când a plecat din cameră. Doar când avu o dorință nebună de-a plânge, observă că el dispăruse.

Îi trebui mult timp să se liniștească și să se bage în pat. Dar, prea emoționată

ca să plângă, ea nu adormi decât spre dimineață.

*
* *

În urma acestui ultim episod, Clarissa adoptă față de Ben o atitudine și mai distantă. Avea grijă să evite cel mai mic contact cu el, să se așeze cât mai departe posibil de el când se aflau în aceeași încăpere. Atunci gura cântărețului se strâmba agasat sau batjocoritor.

Stăteau împreună de o săptămână și n-aveau nici o veste de la Morris. Nici detectivii nu anunțau din partea lor nimic nou.

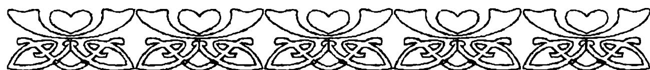
Duminică seara, Clarissa citea în salon, în timp ce tovarășul ei, lângă fereastră, privea cum se lasă noaptea.

– Vino să te plimbi cu mine, zise el deodată.

– Nu, mulțumesc, nu am chef, răspunse ea calmă, întorcând încă o pagină din carte.

– Vreau să vii!

– Dezolată, vei merge singur, tranșă ea pe un ton care nu admitea nici o replică.

El tăcu un moment, apoi remarcă:

– Am crezut că rolul tău este să-mi ţii companie şi să-mi satisfaci dorinţele... în afară de una, poate.

După câteva secunde de reflecţie, Clarissa lăsă cartea, se ridică şi răspunse pe un ton cald:

– Iertaţi-mă, domnule. Unde vreţi să mergeţi?

Tonul voit dulce al tinerei îl enervă la culme pe Ben, dar nu lăsă să se vadă.

– Pune-ţi o haină, noaptea e răcoare.

Ea îi urmă sfatul şi urcă în camera ei să-şi ia un şal.

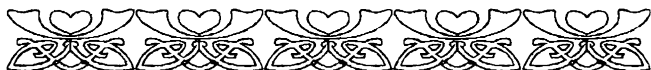
Înarmat cu o lanternă electrică, Ben, în loc s-o ia spre plajă, o apucă spre pădure. Clarissa îl urmă. Când ea ajunse la înălţimea lui, el o luă de mână.

Deodată, un iepure apăru în faţa lor, cu micuţa lui coadă albă, şi dispăru la fel de repede. Surprinsă, fata începu să râdă.

– Nu te-am auzit de mult râzând, observă tovarăşul ei.

– Ocaziile sunt rare...

El o trase spre un trunchi de copac şi se aşezară unul lângă altul.

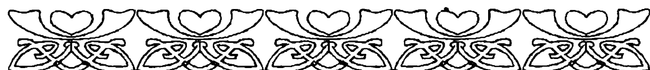
– Aş vrea să văd puţin din viaţa nocturnă a pădurii, şopti Ben. Să tăcem, să nu ne mişcăm; cu puţin noroc, poate, vom vedea un kiwi...

– Cine ştie?

El stinse lanterna şi aşteptară în cea mai mare linişte. Încet, încet, simţurile lor se ascuţiră, perceperea celor mai mici zgomote deveni foarte fină; suflul intermitent al brizei, trosnetul crengilor, strigătul unei bufniţe, înaintarea înceată a unei insecte sub covorul de fructe moarte.

Un opossum le trecu deodată prin faţă şi Ben îl luă în fascicolul de lumină al lanternei; micul animal cu coada dreaptă şi zburlită îi fixă cu ochii galbeni, depărtaţi. Ţinea între labele din faţă o bucată de lemn şi încerca să se caţere pe un trunchi zgrunţuros.

Câteva minute mai târziu, un iepure trecu pe lângă ei, apoi păianjeni şi furnici, vizibil prea ocupaţi ca să mai dea şi atenţie oamenilor. Văzură şi un greiere în stare de larvă, ieşind din crisalidă şi scuturându-şi aripile moi şi aşteptând să se încălzească la soarele de-a doua zi.

Cu un bețigaș, Ben răscolea acum stratul de frunze moarte, în căutarea altor locuitori ai pădurii. O insectă enormă se cățără pe bețigaș.

– Oh, ăsta-i un weta! exclamă Clarissa, vădit scârbită. Nu-l atinge, e foarte periculos: poate sări să te înțepe. Să plecăm!

– Foarte bine, aprobă el.

O luă de braț și o conduse spre casă.

– Ai fost crescută în brusă? întrebă el impresionat de cunoștințele ei despre pădure.

– Nu chiar. Sunt născută la țară, dar când aveam zece ani părinții mei s-au mutat la Auckland. De-atunci ne-am petrecut vacanțele pe malul lacului.

– Probabil, ai fost fericită. Eu, eu am fost crescut pe străzile New Yorkului, în cartiere sărace. N-aș vrea ca copiii mei să aibă o copilărie asemănătoare.

– Vrei să ai copii? se miră Clarissa.

– E o întrebare, sau o critică? Gândești, probabil, că pun plugul înaintea boilor și trebuie să existe iubirea și căsătoria înainte de-a avea dorința să devin tată. Ah, ești tare sentimentală! Ai ezitat să porți „inelul mamei“ pentru că în ochii tăi căsătoria e sfântă, nu-i

așa? Ei bine, să știi că Jack a cumpărat această verighetă, într-un talcioc și că nu e o bijuterie de familie.

El începu să râdă încet.

Furioasă și vexată, tânăra femeie căzu într-o tăcere profundă. Deja, se vedea casa.

– Ce-ai zice de o baie la miezul nopții? propuse Ben.

Apa argintie a lacului strălucea în lumina lunii și Clarissa trebui s-accepte. Dar ea reveni imediat, simțind pericolul.

– Nu, apa trebuie să fie prea rece pentru mine.

– Ți-e frică de apa rece... sau de mine?

– Nu mi-e frică de tine, nu mai spune absurdități!

– Va trebui, totuși, spuse el.

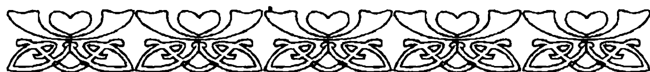
– Să fac ce vrei tu, nu-i așa?

– Ți-e frică? Nu? Știi foarte bine ce vreau eu.

– Sunt mâhnită, dar nu pot răspunde așteptării tale.

– Nu „poți“? insinuă el.

– Fie, nu vreau. N-am chef să mă-nscriu în procesiunea admiratoarelor tale cu inima zdrobită.

– Totuşi, faci parte din ea...

– O dată mi-a ajuns, răspunse ea cu amărăciune. A fost o experienţă dezastruoasă.

El tăcu: ea înţelese că l-a atins. Când intrară în casă, el îi atinse braţul.

– Să vedem, n-ai răcit, decretă el. Du-te şi ia-ţi costumul de baie.

– Nu insista, te rog. Nu am chef să mă scald.

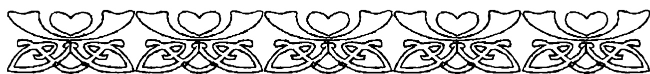
– Atunci, vino să-mi ţii companie, dacă asta nu te deranjează.

Atinsă de amabilitatea lui spontană, ea acceptă. El urcă în cameră ca să-şi ia lucrurile şi coborî după două minute îmbrăcat într-un slip sobru, cu un prosop pe umăr.

Ieşiră amândoi din casă. Noaptea era călduţă. În timp ce Ben intra în apă, Clarissa se aşeză pe nisip. Ea închise ochii şi se strădui să se stăpânească. Acum regreta că a refuzat să facă baie, dar ar fi fost totuşi foarte periculos... Nu-l auzi pe Ben ieşind din apă. Deodată, simţi picături reci căzându-i pe mâini şi ridică ochii. Ben era în picioare în faţa ei; îşi ştergea energic părul. Corpul lui musculos şi strălucitor se detaşa sculptural, în clarobscur.

Tulburată, ea se ridică și declară:
– Aș vrea să beau ceva cald și să mă culc.
– Cum vrei...
Se îndreptară amândoi spre casă. Deodată, în timp ce traversau peluza din grădină, Ben o apucă brusc de braț și o imobiliză. Cu urechea ciulită, el scrută noaptea și văzu o umbră dezlipindu-se de perete.
Imediat Clarissa se găsi cu fața la pământ, protejată de corpul cântărețului. O voce se ridică în întuneric.
– Sunt eu, Pat!
– Idiotule! exclamă cântărețul, furios. Dac-aș fi fost înarmat, te-aș fi împușcat! De ce te joci?
În timp ce se sculară, detectivul se apropie.
– Ni s-a părut că auzim pe cineva deschizând ușa. Atunci ne-am gândit s-aruncăm o privire prin casă. N-ai încuiat ușa cu cheia...
– Data viitoare, nu voi uita. Sunteți foarte conștiincioși, eu recunosc, dar trebuie să fiți atenți!
– N-am vrut să vă sperii; sunt dezolat.
– Noapte bună, Pat, răspunse Ben pe un ton sec.

El luă apoi șalul Clarissei căzut pe jos și întorcându-se spre ea, vru s-o ia de braț. Dar ea făcu o grimasă de durere.

– Ești rănită? se neliniști el.

– N-am nimic, m-am lovit la cot.

Când fură în bucătărie, el insistă să-i examineze brațul. Avea o zgârietură urâtă și-i curgea sânge din rană.

– Nu-i grav, îl asigură ea, jenată de-a fi obiectul atenției lui. Îmi voi curăța rana cu apă și săpun.

– Ești foarte palidă...

– Mi-am făcut câteva vânătăi, căzând, dar o să-mi treacă.

El o ajută să urce scara, apoi o împinse în baie.

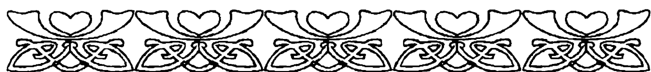
– Fă-ți un duș cald și de zgârietură mă voi ocupa eu.

Când ea sfârși să se spele, Ben întredeschise ușa de la baie și el îi aruncă halatul de mătase albastru, uitat în cameră. Ea îl îmbrăcă cu recunoștință, făcu un nod solid la cordon și ieși.

Între timp, el se îmbrăcase și scosese cutia de farmacie.

Cu pansamentul în mână el o aștepta pe pacientă foarte hotărât.

– Așează-te, îi ordonă el, arătându-i patul.

Ea se execută. El luă o sticlă cu tinctură de iod, impregnă pansamentul și începu să curețe brațul tinerei. Avu grijă chiar să-i acopere genunchii cu un prosop ca să nu-i păteze halatul.

– Sunt dezolat, se scuză el, am avut un reflex puțin brutal. Am tendința să reacționez instinctiv la pericol, spuse el.

– Te iert. Pericolul ar fi putut fi real.

– Te-aș ruga să mă ierți... și pentru unele atitudini pe care le-am avut față de tine. Te usturǎ, nu-i așa? Mai ai puțin pământ pe piele, trebuie curățat în profunzime.

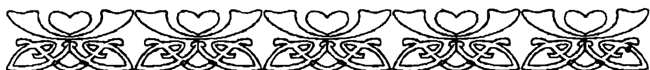
– Unde ai învățat să miroși pericolul? întrebă ea cu curiozitate. Când făceai parte din banda de puști, la New York?

– Da, și la școală, la casa de corecție. Oh, viața mea n-are nimic de-a face cu legenda dată de presă! Jack este autorul acelor povești de adormit copii, după care mi-am întreținut sora și pe biata mamă invalidă. Îți amintești de Jack?

– Da. Mai e impresarul tău?

– Nu m-aș putea dispensa de el. Benito Cadiz e opera lui. Uneori mă întreb dacă exist cu adevărat, sau sunt numai fructul imaginației sale debordante!

Fata începu să râdă.

– Glumești, afirmă ea blând. Știi perfect cine ești. N-ai pus asta niciodată la îndoială.

– Ești fermecătoare...

Aplică un pansament pe zgârietură, apoi puse flaconul cu dezinfectant în trusa farmaceutică.

– Mă duc să-ți pregătesc ceva cald de băut, anunță el, ieșind din cameră.

Rămasă singură, Clarissa se lungi confortabil pe pat. Ben reveni imediat cu o ceașcă plină cu un lichid aburind.

– O ciocolată caldă. Îți place?

– Da, e perfect. Îți mulțumesc mult.

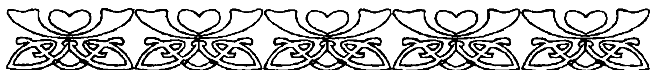
În timp ce ea își bea cu sorbituri mici băutura, îl privea cu un ochi atent. Ca să rupă liniștea, ea îl întrebă:

– Mama ta mai trăiește?

– Nu cred, răspunse el cu detașare. Altfel, ar fi apărut să îmi ceară bani acum când mi-am făcut un nume. Te șochează, nu-i așa? N-am văzut-o pe mama, sau mai curând ea nu m-a mai văzut, de când am devenit orb, în urma unei lupte de stradă între golani.

– O luptă de stradă? Dar eu am citit că...

– Este încă o intenție a lui Jack. Mă vezi pe mine salvând un copil de sub

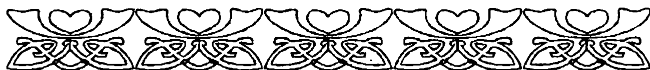

roţile unui camion, riscându-mi viața? Să fim serioși, nu sunt chiar atât de generos.

– Nici chiar față de membrii familiei?

– Care familie? Pe tata nu l-am cunoscut niciodată. Nu știu nici măcar dacă mama știe cine este... Au fost mulți „unchi“ în copilăria mea, și puțină dragoste. Mama mea făcea dovada celui mai perfect egoism. În ceea ce o privește pe sora mea, ea a dispărut la treisprezece ani, nici acum nu știu unde ar putea fi. Când am avut accidentul și m-au dus la spital, mama mea a plecat fără să-și lase adresa. Eu, nu aveam decât o chitară și o voință sălbatică să mă smulg din această mizerie sordidă. Într-o zi, Jack m-a auzit cântând și s-a hotărât să m-ajute. El credea că împreună vom reuși ceva... și a mers.

El tăcu după această teribilă destăinuire. Clarissa termină de băut ciocolata. După un moment, el îi luă ceașca din mână și o puse pe noptieră și se așeză pe marginea patului. Se priviră amândoi în liniște. Gânduri confuze agitau spiritul tinerei; acum a înțeles de ce Ben n-a învățat niciodată să iubească.

Când el se apleacă asupra ei s-o sărute, ea nu căută să mai opună rezistenţă căci ea înţelese şi simţi că dorinţa lui era plină de tandreţe.

Dar, deodată el o respinse cu violenţă şi exclamă:

– Nu am ce să fac cu mila ta!

– Ce vrei să zici? protestă ea rănită.

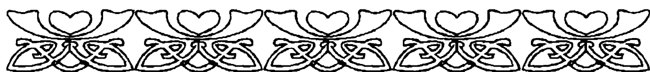
– La dracu cu „inima“ ta bună! răspunse el cu dispreţ. Eşti gata să-mi cedezi numai pentru că ai în faţa ta un sărman orfan care a avut o viaţă dură! Am fost, poate, acel băiat fără apărare, dar m-am schimbat. M-am maturizat, sunt un adult puternic, n-am nevoie de mila ta! Mă înţelegi? Nu vreau să mi te dai ca să-ţi îndeplineşti visul de puştoaică, cum ai făcut ultima dată, nici să-mi serveşti de mamă. Pe tine te vreau, Clarissa. De la egal la egal.

– Şi mai ales, fără să fie vorba de iubire? Nu-ţi voi accepta niciodată condiţiile.

– Nu?

– Nu.

El luă ceaşca de pe noptieră, se ridică şi o fixă pe Clarissa, atât de proaspătă şi de vulnerabilă în halatul ei. O lumină de dorinţă străluci în ochii lui întunecaţi.

– Ba da, repetă el surd.

Ea își scutură cu putere capul. Se măsurară dintr-o privire ca doi dușmani implacabili care-și declarau război. Fiecare căuta să-l intimideze pe celălalt.

La sfârșit, un surâs sardonic dar și încrezător se desenă pe buzele lui Ben, care părăsi încăperea cu pas ușor, cu o mișcare a capului.

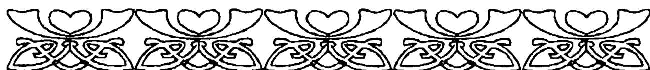
Fulgere de mânie dansau în ochii verzi ai Clarissei. Se simțea prinsă într-o capcană.

*

* *

De-atunci, o imperceptibilă schimbare se operă în raporturile lor. Înainte de acest ultim incident, ei au cunoscut, în ciuda conflictului lor, momente de pace. Dar, de-acum înainte, tânăra se va ține în gardă, va fi prudentă. Nu mai avea încredere nici în cele mai mici atenții ale tovarășului ei, orice amabilitate putând să fie interpretată ca o viclenie, o manevră abilă pentru a o supune.

Din timp în timp, ea îl observa pe Ben pe furiș și credea că zărește în privirea

lui arzândă pofta tigrului gata să sară asupra prăzii.

Atunci când merseră să se scalde în lac, Clarissa ieși din apă ultima și începu să se usuce viguros.

Jenată de-a se simți observată de Ben, ea îi întoarse spatele și începu să-și desfacă părul cu un pieptene de fildeș.

– Lasă-mă pe mine să te pieptăn, o rugă el dulce.

– Nu!

– Eu insist. Doar, dacă nu vrei să te lupți cu mine?

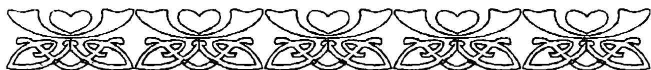
Perspectiva luptei corp la corp o făcu să tremure. Mai bine se supune capriciului lui.

El pieptănă cu răbdare fiecare șuviță din părul ei blond, cu o plăcere evidentă. De câte ori pieptănase el părul unei femei? se întrebă ea, totuși.

Când termină, el aruncă pieptenele pe prosopul de baie și depuse pe ceafa Clarissei un sărut arzător. Ea se contractă violent la apropierea lui.

– Ți-e frică de mine? se neliniști el batjocoritor. Sau, mai bine zis, de tine însăți?

– Nu mi-e frică. Manierele tale mă revoltă!

– Minți, Clarissa... Ți-e teamă de propriile tale reacții la mângâierile mele. Hotărât lucru, vei avea nevoie de o lecție bună.

Fără să-i dea timp să reacționeze, el o lungi pe iarbă, cu părul așezat pe prosop.

– Nu ai deloc aerul unei fecioare martire pe care s-o arunci în groapa cu lei, râse el.

Ea nu-i răspunse, dar el se apleca deja asupra ei și o pedepsi cu o sărutare. Ea își detestă propria-i slăbiciune, trebui să facă un efort uriaș ca să nu-i răspundă.

Când el se ridică, ea înțelese din privirea lui furioasă că-i reușise faptul de-a-și ascunde sentimentele. El nu știa nimic despre senzațiile înnebunitoare pe care le trezea în ea.

– De ce te joci cu mine și faci pe mironosița? Nu mai ești totuși fata pură pe care am cunoscut-o. Cred c-ai avut mulți bărbați după mine! De ce mă refuzi, pentru că nu ești atât de indiferentă pe cât vrei să pari?

Cum ea nu răspunse, el încheie:

– Văd că, temporar, suntem într-un impas.

– Definitiv, corectă ea.

– Eu n-aş băga mâna în foc... Să ne întoarcem!

În seara aceea, sună Morris. El o întrebă pe Clarissa cum merge luna de miere, şi ea răspunse că totul merge bine. Vocea familiară a patronului său o reconfortă. Cu un elan plin de speranţă, ea se hazardă:

– Crezi că poţi veni să ne vezi pentru două, trei zile?

Prezenţa unei a treia persoane ar diminua considerabil tensiunea care exista între ea şi Ben...

– Oh, nu. Am multă treabă fiindcă m-a părăsit asistenta, a plecat în voiaj de nuntă, închipuie-ţi. Sunt ocupat până peste cap.

Vocea lui Morris deveni confidenţială.

– De fapt asta este cauza apelului meu. Spune-i soţului tău că una din păsările lui va fi în colivie dintr-un moment într-altul, dar se pare că cea mică a dispărut în natură. N-o mai vedem de câteva zile.

Fata nu se putu abţine să nu surâdă în faţa scenariului melodramatic şi a aerului conspirativ al patronului său.

– O să-i spun, răspunse ea chiar în momentul în care Ben intră în cameră.

El se sprijini nonşalant de cadrul uşii în timp ce la celălalt capăt al firului Morris continuă:

– Mai ales continuaţi să observaţi păsările. S-ar putea să descoperiţi unele specii... exotice.

Pentru a clarifica aceste cuvinte, el luase un accent american. Dar, el începu să vorbească iar normal. Şi declară pe un ton plângăcios, în momentul în care Ben se apropia de telefon şi putea deci s-audă:

– Sper că povestea asta n-o să mai dureze mult timp. Îmi lipseşti, Carrie.

Ea zâmbi, căci îşi imagina cu plăcere cât era el de încurcat şi descumpănit de când lipsea ea.

– Şi tu îmi lipseşti, Morris, şopti ea cu o voce voit ambiguă. Vrei să vorbeşti cu Ben? E alături de mine.

– Nu, transmite-i doar mesajul meu. Noapte bună, Carrie.

– Noapte bună...

Ea aşteptă până când Morris închise telefonul, pentru a adăuga:

– ... dragul meu.

Apoi lăsă aparatul.

– Era Morris, îl anunță ea pe Ben.

– Am ghicit, replică el sec, străpungând-o cu privirea.

– Trebuie să-ți spun din partea lui, că păsările vor fi puse în curând în colivie, și că, cea mai mică și-a luat zborul.

– Ah... Poliția îl va închide pe șeful bandei. Ea spera să obțină informații de la agresorul meu la Melbourne. Dar i-au pierdut urma lui Gomez...

– Cine e Gomez?

– Cel ce-mi vrea capul.

– Morris pare s-aibă dreptate când crede că ea zboară în libertate pe aceste meleaguri. El ne sfătuiește să continuăm să observăm păsările.

– Nimic altceva? întrebă cântărețul.

– Nu. Restul conversației noastre a fost de natură... particulară.

Pretinsa ei legătură cu Morris constituia o slabă apărare împotriva repetatelor asalturi ale lui Ben. Dar, era singura ei speranță.

Întorcându-i spatele, ea îndepărtă perdeaua de la fereastră și scrută profunzimea nopții. Spre marea ei surpriză, Clarissa fu brusc apucată de talie de Ben și lipită de pieptul lui.

– Să nu rămâi niciodată în picioare în fața unei ferestre luminate, o sfătui el. E periculos.

Ea vru să se elibereze, dar el o ținu de mână.

– Deci, Morris îți lipsește? o întrebă el.

– Da, e normal.

El duse mâna tinerei la buze și începu să-i sărute tandru fiecare deget.

– Eu nu pot să-l înlocuiesc? murmură el.

– Nu. Oprește această comedie!

Departe de-a i se supune, el îi mușcă degetul mic.

– Mă doare! protestă ea.

– Atunci răzbună-te, răspunse el râzând. Ochi pentru ochi.

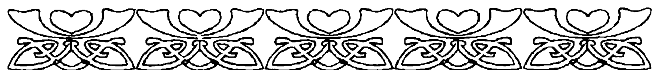
– Încetează-ți jocul de copil!

– Astea nu sunt copilării, ci jocuri de îndrăgostiți.

– Dar noi nu suntem îndrăgostiți! Eu îl iubesc pe Morris și găsesc că-i urât din partea ta să mă seduci sub acoperișul lui, după tot ce-a făcut pentru tine!

Fața cântărețului se înăspri.

– Ce-a făcut el pentru mine? Ei?

– Ei bine, ți-a oferit ospitalitatea cu toate riscurile și pericolele, așteptând ca...

– Și de ce crezi c-a acționat el așa? continuă el cu un ton glacial.

– Pentru ce? articulă ea într-o suflare.

– Da, cu ce scop s-a arătat el atât de generos și serviabil față de mine? De ce n-a ezitat să-și dea iubita să-mi țină companie? Ei bine, să-ți spun eu: el speră că-l voi recompensa cu câteva mii de dolari pentru bunele și loialele sale servicii. Altfel spus, el se așteaptă să fac un turneu pentru el. Nu-i așa?

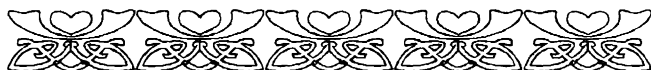
– Ai dreptate, presupun, admise ea cu reticență.

– „Presupui“? Atunci știi acest lucru foarte bine. Și lui nu i-a fost frică să te arunce în gura lupului pentru a-și atrage favorurile mele!

– E fals! Niciodată Morris nu mi-a cerut să...

– Într-adevăr? Minți, Clarissa! Dacă tu ai deveni amanta mea, nici prin cap nu i-ar trece să se supere.

Această ultimă afirmație era exactă. Ben trebui să citească un asentiment mut pe fața femeii, căci el adăugă:

– De altfel, fără îndoială că nu-i pentru prima oară când această situație se produce...

– Ce vrei să zici?

– Ai mai adus clienți în această casă, pentru beneficiul lui Morris, nu-i așa? Și cu binecuvântarea lui...?

La început ea nu-l înțelese. Dar când i se lumină capul și-și dădu seama de vorbele lui calomnioase, o apucă o furie nebună.

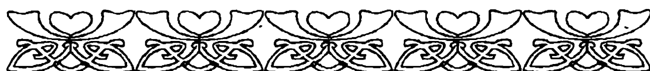
– Cum de îndrăznești? se indignă ea.

Și fără să gândească, ea se ridică ca să-l pălmuiască. Dar el o apucă brusc de mână și o făcu să dea înapoi până căzu pe sofa. Furioasă, dar învinsă, ea îi aruncă o privire de-o ură sălbatică. Ochii ei frumoși străluceau ca niște smaralde.

– De acord, îmi retrag acuzațiile, declară el liniștit; iartă-mă, Clarissa.

El o eliberă și se îndreptă spre șemineu. Tânăra femeie simți că leșină de mânie. Dar toate aceste emoții acumulate sfârșiră prin a avea efectul lor și ea izbucni în hohote de plâns.

Cu capul înfundat în perna divanului, ea dădu frâu liber disperării. Când Ben

se apropie de ea şi-i puse încet mâna pe umăr, ea nu avu forţă să se opună. Cu o tandreţe surprinzătoare, aliată cu o hotărâre fermă, el o luă lângă el şi o mângâie pe păr, şoptindu-i la ureche cuvinte de îmbărbătare. Ea nu se gândi să protesteze când el începu să-i sărute buzele, apoi pleoapele şi în sfârşit gura.

Sărutările lor deveniră arzătoare, pasionate. Dusă de violenţa iubirii ei, tânăra începu să-l mângâie pe păr pe Ben, apoi pe umeri.

– Nu, Ben, te rog. Nu vreau.

El îi luă faţa între mâini şi-i şopti cu o voce plină de dorinţă:

– Ba da, mă vrei, adorabilă Clarissa.

Ea închise ochii, luată de o dulce căldură.

– Nu am dreptate? insistă el.

Ea îl privi. Gura lui pierduse cuta amară pe care ea i-o cunoştea atât de bine, părea topită de tandreţe.

– Da, articulă ea cu privirea înceţoşată. Dar...

– Nu există „dar".

El îi acoperi protestele cu un sărut expert şi ea se abandonă acestei îmbrăţişări nebune cu capul sprijinit pe umă-

rul lui. Dar, deodată, el se ridică și o trase spre el.

– Vino, să urcăm în camera mea, îi șopti el la ureche.

În picioare în mijlocul salonului, strânsă la pieptul lui, ea fu deodată conștientă de pericolul situației. Ridicându-se, Ben a rupt vraja care o cuprinsese. Regăsindu-și complet prezența de spirit, ea se depărtă de el și când el vru s-o rețină ea se zbătu violent.

– Nu, strigă ea. Nu, nu, nu!

El lăsă să-i scape o exclamație exasperată și observă pe un ton sec:

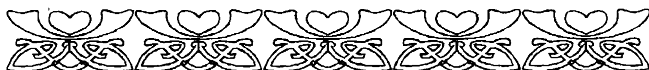
– Acum două minute n-ai fi zis nu. Am comis o eroare tactică propunându-ți mai mult confort, nu-i așa? Îmi mușc limba! Erai gata să-mi cedezi, imediat și aici.

– Cum îndrăznești să-mi spui așa ceva? Ești lipsit de delicatețe!

– Asta-i, totuși, adevărul. Poți să negi că n-ai fost copleșită de dorință?

– Nu e un motiv ca să te las...

– Să abuzez de tine, poate? Cred că știi, nu te voi avea cu forța. Ți-am mai spus, vreau să stabilim între noi o relație

de la egal la egal. Dar, erai totuşi gata să-mi cedezi din dorinţa-ţi proprie. N-am dreptate?

El o apucă de umeri şi aşteptă răspunsul.

Ezitantă şi în gardă, ea îngână, uşor încurcată:

– Tu eşti... foarte abil. Din acest motiv, mai ales, nu vreau să-ţi cedez.

Ben îşi încruntă sprâncenele întrebător, iar ea se grăbi să-i explice:

– Corpul meu poate să mă trădeze, dar spiritul meu refuză o astfel de supunere.

– Întâlnirea a două spirite, asta vrei tu de la o aventură amoroasă? o ironiză el.

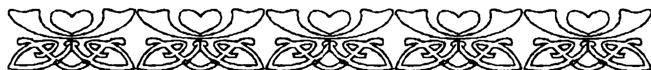
Indignată, ea replică cu mândrie: „Nu vreau să am o aventură cu tine!"

– Pentru că nu semăn cu un îndrăgostit care tremură, o acuză el.

– Nu, fiindcă nu mă iubeşti! Şi pentru că nu ştii să iubeşti! Femeile, pentru tine, sunt un moment trecător, le goneşti repede din viaţa ta. Greşesc?

El o străpunse cu o privire sumbră.

– Da, greşeşti, răspunse el. Acum câtva timp n-ai fi fost prea departe de

adevăr. Dar de la o zi la alta, oboseşti de acest fel de viaţă, după ce ai epuizat toate aspectele. Este exact ceea ce mi s-a întâmplat acum opt ani când te-am întâlnit pe tine.

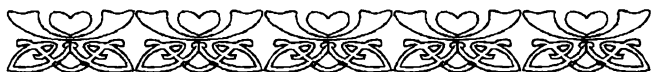
Stupefiată de această mărturisire neașteptată, ea îl fixă un minut neîncrezătoare. Apoi, asaltată de o îndoială groaznică, ea începu să strige cu vehemență:

– Ești un mincinos!

– De ce spui așa? întrebă el cu fața întunecată.

– Atunci, poate, aș fi crezut în aceste baliverne, dar nu mai sunt naiva adolescentă de șaptesprezece ani care ți s-a dăruit! Aveai dreptate, nu te-am uitat, căci erai primul meu bărbat. Dar, dacă crezi că poți să-ți atingi scopurile, să mă faci să recad în brațele tale, spunându-mi că pentru tine a însemnat ceva întâlnirea noastră, te înșeli amarnic. Nu sunt atât de proastă să reiau această experiență catastrofală!

El se întoarse pe călcâie și părăsi încăperea. Rămasă singură, începu să se plimbe nervoasă de la un capăt la altul al încăperii. Își ținea cu greu lacri-

mile. „Să vedem, nu merită, își spuse ea. Nu, precis, nu merită.“

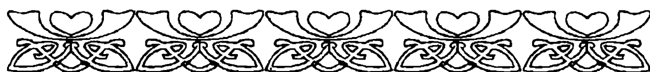
*

* *

A doua zi, Clarissa merse să-și facă cumpărăturile la băcănie. Ea întârzie în fața ziarelor, ușurată de-a fi scăpat de atmosfera încărcată din ultimele zile și răsfoi câteva ziare. Cumpără o revistă de tricotaje a cărei copertă o atrăsese: era fotografiată o perdea cochetă, a cărei realizare era redată cu amănunte în interior. Cu ajutorul negustoresei, ea alese apoi lână și o croșetă. Lucrul o va preocupa și o va distrage de la gândurile ei sumbre.

Mulțumită de cumpărăturile ei, când să iasă din prăvălie ea observă, în fața ușii, un necunoscut care o urmărea cu un interes vădit. Zâmbind, el se depărtă pentru a o lăsa să treacă. Era înalt și subțire, brunet, cu trăsături puternice.

Dar, ea era obișnuită să fie obiectul atenției masculine. Pe drumul de întoarcere își păstră totuși privirea în retrovizor; nimeni n-o urmărea.

Era aproape de casă când Pat o depăși pe motocicletă, înainte de-a o lua spre cabana pescarilor.

În seara aceea, când merse în salon și-și scoase croșeta, Ben se uită la ea cu o mimică amuzată, ușor cinică.

– Ce fermecătoare scenă de familie! glumi el. Îmi confecționezi un cadou?

– Nu.

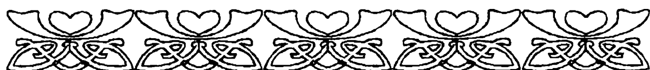
El merse în spatele fotoliului pe care stătea ea și o privi cum lucrează. Revista, deschisă pe genunchi, reprezenta motivul perdelei: doi pești stilizați, înlănțuiți în grațioase curbe.

– Încântător, comentă el fără ironie. E poate un cadou pentru Morris? Hmm, va fi de un efect grozav în camera lui, alături de trofeele sale de pescar.

– Așa e, răspunse fata, fără să se dea de gol.

Acest schimb de vorbe ușor ironice avu loc toată ziua.

Clarissa lucra cu ochii ațintiți pe croșetă. Nu era deosebit de rapidă, dar gesturile cunoscute îi reveniră. Dacă Ben n-ar sta așa aproape de ea, i-ar fi plăcut mai mult.

El se întoarse pe călcâie, merse și se așeză la pian, cântând ceva pasionat ce ea nu recunoscu.

Apoi, el trecu la melodii mai dulci și sfârși cu ceva din Beatles. Sigur, el avea nevoie să-și exprime frustrarea cu instrumentul, în scopul de-a se liniști.

Dar nu-i fu deajuns acest mijloc, căci el închise capacul la pian și declară:

– Mă duc afară să dau o raită.

– Vrei să te însoțesc? se interesă ea cu cea mai mare amabilitate posibilă, dar afișând o regală indiferență.

– Cum vrei!

– În acest caz, prefer să rămân aici.

– Voia ta!

El părea deosebit de enervat și Clarissa nu putu să-și reprime un mic surâs de satisfacție.

– Nu uita să-ți previi gorilele! îi strigă ea pe un ton dulce în timp ce el ieșea pe ușă.

– Să se ducă dracului și ei! Vreau să fiu singur!

El ieși și trânti ușa în urma lui. Clarissa așteptă să facă câțiva pași și când nu-i mai auzi, luă telefonul și formă numărul detectivilor. Îi răspunse Pat.

– Domnul Franklin tocmai a ieșit, și-a exprimat dorința să fie singur, anunță ea.

– Foarte bine, vom deschide ochii.

Ea le mulțumi și închise. Ben ar fi furios dac-ar ști ce inițiativă a avut! Dar ea trebuia să-l apere, să-l protejeze totuși.

Când el se întoarse, târziu în noapte, Clarissa dormea de mult.

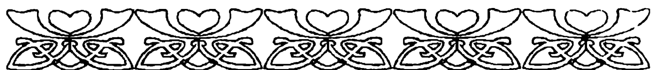
A doua zi, cântărețul era într-o dispoziție oribilă. El hotărî să meargă la izvoarele de apă caldă din împrejurimi și nimic nu-l putu face să renunțe: Își anunță gorilele prin telefon și-o informă pe Clarissa că ea merge cu el.

– Mă pui în fața unui fapt împlinit, văd? observă ea.

– Vrei să te las s-alegi? Foarte bine. Fie mă însoțești, fie vei accepta să-mi satisfaci dorințele. Care e răspunsul tău?

– Îl cunoști! răspunse ea cu turbare. Oh, câteodată te detest atâta! Aproape că înțeleg îndârjirea lui Gomez să te ucidă!

Vrând, nevrând, ea îl urmă și până la sfârșit nici nu-i păru rău: apa albastră a izvoarelor calde îi provoca o relaxare plăcută. Ea se obișnui cu mirosul ușor de

sulf care plutea în aer şi-i plăcu grozav să înoate sub un cer de azur.

Dar, în curând liniştea îi fu tulburată de sosirea lui Ben alături de ea; cu braţul său puternic el o cuprinse de talie şi o atrase spre marginea bazinului, unde puteau să stea în picioare.

Zâmbind, el o ţinu lipită de el, inima fetei bătând ca o tobă. Ea îl examină în plină lumină, faţa lui frumoasă era marcată de viaţă, ochii lui erau sumbri şi profunzi, atât de pătrunzători. Îşi aminti cu emoţie că acum câţiva ani această privire, atât de vie, era moartă, ascunsă în spatele ochelarilor negri.

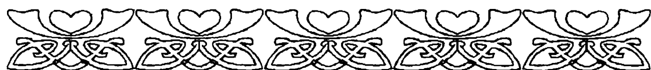
– Ce ai? întrebă el intrigat de schimbarea trăsăturilor feţei ei.

– Nimic... Pur şi simplu sunt fericită că ţi-ai regăsit vederea.

O mare uimire apăru pe faţa cântăreţului.

– Pe legea mea, şi eu sunt fericit! răspunse el cu un zâmbet tandru.

Ea îi răspunse tot zâmbind. În acelaşi moment, atenţia lui Ben fu atrasă de trecerea lui Pat care traversa bazinul înot. Răutăcioasă, tânăra femeie profită de acest lucru şi se retrase de sub braţul lui, îndepărtându-se de el.

El o urmă cu îndrăzneală, o prinse de gleznă, apoi de talie și ei se jucară bucuroși în apă ca doi delfini, fericiți de-a fi în elementul lor.

Ea îl respingea ca să se-amuze, apoi se lăsa prinsă și sfârși prin a se lăsa luată în brațe.

– Stop, gata! îl imploră ea.

– Îți ceri iertare?

– Da, lasă-mă.

El o privi lung ca și cum o vedea pentru prima oară, apoi răspunse grav: „NU".

Totuși o eliberă și ea se îndepărtă, unduindu-se ca o sirenă. Dar acum o încerca o senzație de gol; ea ar fi dorit, absurd, ca el s-o rețină.

Furioasă împotriva propriei persoane, Clarissa ieși din apă, își aruncă pe spate pletele ude și se îndreptă visătoare spre vestiar. Acolo se întâlni iar cu bărbatul care o urmărise cu o zi înainte în oraș.

– Bună ziua, îi spuse acesta cu un ușor accent american. Drumurile noastre se încrucișează din nou...

Ea surâse distrată și abia îl observă, absorbită de noile emoții contradictorii care o asaltau. În vestiar ea începu să se șteargă cu o putere neobișnuită.

Ei, să fim serioşi, „nu era atât de proastă încât să se reîndrăgostească de Ben“! Totuşi, această nevoie pe care o simţea acum, de-a rămâne lângă el pentru totdeauna, aducea a iubire...

Când ieşi, el o aştepta. Pat şi Stan îi supravegheau de la distanţă. La întoarcere, ei o apucară pe un drum scurt care şerpuia de la lac prin pădure.

Clarissa, care conducea, simţi deodată mâna lungă şi fină a lui Ben care se aşeză pe-a ei, dar ea se eliberă imediat.

– Iar eşti pe baricade, Clarissa?

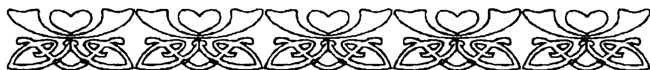
Ea nu-i răspunse, dar îşi concentră atenţia pe un pescar care-şi arunca undiţa în lac. După-amiază ea îşi făcu siesta şi seara după cină acceptă să meargă la plimbare cu Ben.

Înaintau printre copaci în noaptea care se lăsa, când un strigăt straniu le atrase atenţia.

– E o kiwi, murmură Clarissa.

– Să-ncercăm s-o localizăm, sugeră cântăreţul.

Ghidaţi de apelurile repetate ale păsării alergătoare, ei se afundară în pădure, luminându-şi drumul cu lanterna electrică. Deodată o văzură, prinsă în fascicolul luminos. Mica vietate era în-

tr-adevăr caraghioasă, cu corpul în formă de ou cocoţat pe două picioare subţiri. Speriată, ea agita nişte cioturi acoperite cu pene care ţineau loc de aripi, dar nu-i permiteau să zboare; pasărea sfârşi să-şi depăşească frica şi fugi, alergând.

– Ei, ai văzut-o, asta-i kiwi, îi spuse Clarissa.

Ea se dădu înapoi, gata să-şi reia drumul, dar călcă pe un obiect metalic, alunecos şi rotund. Era să cadă, dacă n-o ţinea Ben de braţ, tot luminându-i drumul cu lanterna. Aşa văzură pe jos o cutie de bere şi mai multe surcele puse grămadă.

Şocată să vadă natura transformată în depozit de gunoaie, Clarissa se sprijini cu mâna de un copac. Dar imediat şi-o retrase, pentru că-i intrase o ţeapă chiar în palmă.

– Desigur...! îngână ea.

– Ce-i?

– Cred că am o ţeapă în mână, explică ea.

– Lasă-mă să văd... Mai ai nevoie de ajutorul meu, cred. Să ne întoarcem, îmi trebuie o pensetă ca să scot această mizerie.

– Aş vrea mai întâi să adun aceste gunoaie.

– Nu, mai târziu.

El o luă de braţ, dar se opri deodată cu auzul în alertă.

Clarissa crezu imediat că se rătăciseră şi gândul acesta o amuză.

– Nu ştii în ce direcţie s-o luăm! pufni ea.

– Taci! îi ordonă el sec.

Jignită, ea i-o întoarse acru:

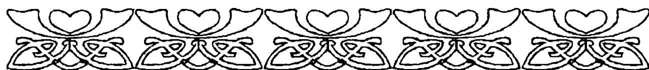
– Dezolată că găsesc asta caraghios. Ţi-am uitat susceptibilitatea.

– Lacul se găseşte în partea asta, declară el, indicând cu degetul un luminiş de-a lungul perdelei de arbori.

Într-adevăr, tânăra femeie reuşi să distingă un luminiş discret la lumina lunii. Oare, el l-a văzut înaintea ei, sau auzul lui excepţional de fin i-a permis s-audă de departe clipocitul apei?

Dar se abţinu să-l întrebe, mai ales că începuse s-o doară mâna.

De cum ieşiră din pădure, ajunseră la râu, iar de-aici le-a fost foarte uşor s-ajungă acasă. Clarissa decretă că vrea să se ocupe singură de ţeapă, dar el o urmă în baie şi insistă s-o ajute.

El își făcu treaba într-un mod atât de rece, de impersonal, încât ea se simți rănită. După ce i-a scos țeapa și i-a dezinfectat pielea, el îi făcu un pansament peste mica scrijelitură și părăsi încăperea cu un „noapte bună“ extrem de sec.

Ea îl auzi coborând și adormi înainte ca el să urce la culcare.

În zilele următoare, Ben rămase inexplicabil de distant, ca și preocupat. Era tensionat, tresărea la cel mai mic zgomot sau privea în jurul lui cu un aer fals degajat, de cum părăseau casa. Adesea, el se instala pe verandă cu un binoclu și inspecta malurile lacului.

Clarissa ar fi trebuit să se simtă eliberată de-a nu mai fi obiectul atențiilor lui; dar era îngrijorată că el n-o mai băga în seamă. Ea simțea cum apasă asupra ei o tensiune insuportabilă, avea nervii întinși la maximum. Când va înceta oare această comedie?

Într-o zi, când s-a dus să facă baie singură în lac, la sfârșitul unei după-amieze, ea văzu, agățați în pomii de pe marginea lacului, zeci de papagali sclipitori, cu penajul roșu și verde. Surprinsă și încântată, se apropie încet de ei, cu

scopul de-i observa de-aproape. Dar, așa cum se și aștepta, ei își luară zborul cu un zgomotos fâlfâit de aripi. Ea se împiedică atunci de un obstacol și-și pierdu echilibrul. Era o barcă. Ea n-o văzuse căci era ascunsă sub crengi cu frunze încă verzi, deci rupte recent.

Intrigată, tânăra simți că o cuprinde o vagă neliniște. De ce să ascunzi o barcă la o asemenea distanță de mal?

I se făcuse pielea de găină, într-atât era de surprinsă. În acel moment, o siluetă ieși din pădure și se postă în fața ei. Ea tresări.

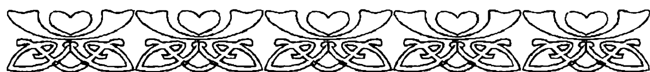
– Scuză-mă... te-am speriat? întrebă bărbatul cu care se întâlnise până acum de două ori, la băcănie și la izvoarele calde..

El arboră un aer cordial, total inofensiv. Dar Clarissa îl suspectă.

– Da, m-ai surprins, mărturisi ea cu o voce ezitantă. Ce faci aici?

El îi arătă binoclul pe care-l purta în jurul gâtului, înainte de a preciza:

– Observ păsările. Este o activitate pasionantă. Văd că și tu te interesezi de ornitologie. Acești papagali sunt niște specimene magnifice, îți mărturisesc...

– Într-adevăr... Această barcă îţi aparţine?

– Da. De ce?

– Mă mir că e ascunsă, asta-i tot.

– Oh, ca să nu se sperie păsările, foarte simplu. Eu mă bag sub umbrarul de crengi, înţelegi, şi aştept.

Perplexă, Clarissa examină din nou barca. Crengile, puse sub formă de colibă, ofereau un adăpost ideal.

– Ştii că te găseşti pe o proprietate particulară? remarcă ea cu amabilitate.

– Adevărat? Atunci, sunt dezolat să aflu. Dacă acest teren îţi aparţine, ţie şi soţului tău.

– Nu, e proprietatea unui prieten. Îmi pare rău, dar nu vă putem lăsa să ocupaţi locul.

– Oh, eu înţeleg perfect! Mă voi instala în altă parte.

Cu o reticenţă evidentă, el retrase frunzărişul care-i ascundea ambarcaţiunea.

– De când ai ales acest loc ca post de observaţie? se interesă ea, curioasă să ştie de ce detectivii nu-l reperaseră.

– În dimineaţa asta, în zori. Acesta-i momentul ideal ca să pândeşti păsările.

Era încă noapte când m-am instalat, am așteptat.

– Trebuie să fii dotat cu o mare răbdare.

El îi aruncă o privire bizară și răspunse laconic:

– Da.

Clarissa începu să-l ajute să degajeze barca și văzu deodată, pe fundul bărcii, un obiect lung, înfășurat într-o pânză de iută.

– Ce-i asta? întrebă ea imediat.

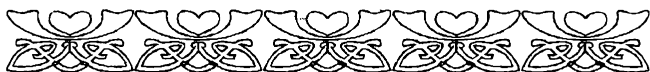
– Oh, e trepiedul pentru aparatul meu foto, explică el liniștit.

– Văd...

Ea mai descoperi un rucsac băgat sub scaun și un alt sac de pânză, de formă pătrată.

După ce-l ajută pe necunoscut să împingă barca în apă, ea o luă spre plajă. Se întoarse și-l văzu vâslind; el îi făcu un semn amical cu mâna. Atunci când Clarissa continuă să meargă de-a lungul malului, ea îl văzu pe Stan venind în întâmpinarea ei.

– E un prieten de-al tău? o chestionă el arătând cu bărbia barca care se depărta.

– Nu, este un amator de ornitologie care s-a băgat aici astă-noapte.

– Și, nu ți s-a părut suspect?

– Dacă reflectez bine, nu. Cred că-i sincer pasionat de păsări.

– E curios că nu l-am văzut și noi. Noi facem ronduri toată noaptea și patrulăm regulat pe plajă...

– A intrat în pădure între două ronduri, explică femeia.

– Fără îndoială. În sfârșit, nu-mi prea place povestea asta. Aș fi mai liniștit dacă domnul Franklin ar da dovadă de mai puțină independență.

Ea zâmbi, auzind acest eufemism.

– E adevărat, dar el detestă să se ascundă...

Ea îl lăsă pe detectiv și intră în casă. Spre uimirea ei, văzu că Ben își părăsise postul de observație de pe verandă și era în picioare, pe gazon, cu ochii fixați spre lac. Ce căuta el cu binoclul!?

– Unde-ai fost? o întrebă el de cum o văzu sosind.

– Am fost să mă scald, îți spusesem.

– Ai ieșit din apă de douăzeci de minute, îi spuse el pe un ton acuzator.

– M-am uitat la papagali și...

Se întrerupse căci cuvintele ei îl făcură pe Ben să ia o expresie ironică de neîncredere. Ea se hotărî atunci, pe loc, să nu-i vorbească lui Ben de întâlnirea ei cu americanul. Să-l învețe minte!

– Nu dau nimănui socoteală cum îmi petrec timpul! declară ea pe un ton agresiv și plecă spre intrare.

Ea credea că el o va urma, dar el nu se mișcă. Și-apoi, conta pe Stan, că-i va spune totul despre american lui Ben.

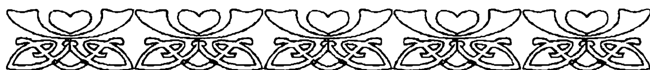
*

* *

A doua zi, cântărețul își exprimă dorința să facă o plimbare cu barca pe lac, în ciuda dezaprobării detectivilor: aceștia considerau, pe bună dreptate, că în mijlocul lacului devenea o țintă ușoară.

Clarissa, din partea ei, refuză să-l însoțească. Instalată pe verandă, ea îl privi cum dă drumul la ambarcațiune pe apă și răsuflă ușurată când gorilele se luară după el.

Motorul șalupei lui Morris nu era deloc puternic, în comparație cu cea de pe cealaltă parte a lacului care trăgea

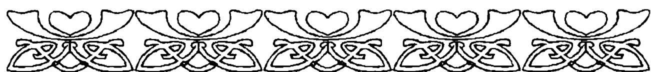
amatorii de schi nautic. Dar, în sfârșit, el avansa. Ajuns în mijlocul lacului, Ben dădu motorul încet și intră ușor în cerc înainte de a dirija barca spre mal.

Când Clarissa văzu ceva ricoșând în fața ambarcațiunii într-un jet spumos de picături, ea crezu la început că un păstrăv a sărit. Apoi, zgomotul de împușcătură o alarmă și dintr-o săritură alergă pe peluză unde se auzi al doilea foc tras. Ea-l văzu pe Ben lungit pe burtă în barcă; aceasta venea la mal urmată de ambarcațiunea gorilelor; cu picioarele în apă, Clarissa observa neputincioasă această cursă nebună.

Înțelese repede că Ben și detectivii goneau după un papuc zburător verde care ieșise dinspre pădure și se îndrepta spre celălalt mal al lacului. În sfârșit, ajunseră la mal, zăpăciți. Dar cel puțin, Ben era sănătos și salvat, constată fata cu lacrimi în ochi. Niciodată în viața ei nu-i fusese atât de frică.

Își șterse ochii și privi la cei trei bărbați cum trag bărcile pe nisip.

– Ne-a scăpat, bombăni Pat. Era un papuc zburător închiriat și va fi foarte greu să-l găsim pe cel care era în el. Bun, dar acum poliția va interveni în această

poveste, sunt și numeroși martori. Oricum, acum omul nostru a ieșit din bârlog și trebuie să fim vigilenți. La noapte stăm în casă și de cum vom avea o escortă de la poliție, te vom evacua. Locul ăsta-i periculos de-acum!

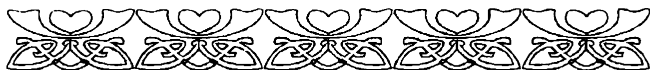
Cei doi detectivi hotărâră pe loc să-și strângă lucrurile din cabană și să se instaleze imediat în vilă.

Clarissa se întoarse atunci spre însoțitorul ei. Fu surprinsă să-l vadă zâmbind ca și cum întorsătura dramatică pe care o luaseră evenimentele îl amuza cel mai tare. Furioasă de atâta indolență, ea se gândi cu pică cum i-a fost ei frică pentru viața lui și-și spuse cu mânie: „îl urăsc“!

Apoi, exasperată de atitudinea lui flegmatică, ea se întoarse pe călcâie și alergă spre poartă. A fost o proastă să se neliniștească pentru el! Aroganța lui o înnebunea.

Când Pat și Stan se instalară în salon cu tot echipamentul lor de pescari profesioniști și materialul de camping, o atmosferă de consiliu de război domnea în casă.

Un prim contingent de poliție nu întârzie să sosească cu elicopterul și

câţiva oameni organizară o anchetă în timp ce inspectorul de la brigada de criminalistică îi interoga pe cei din casă.

– Aţi observat recent prezenţa unor suspecţi în împrejurimi? întrebă el.

– A vagabondat unul prin jurul proprietăţii, declară cântăreţul, căci am descoperit în pădure o cutie de bere goală şi chiştoace de ţigări.

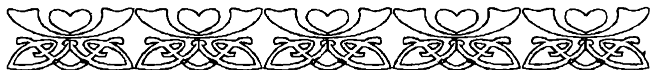
Clarissa îşi muşcă buza. Iată de ce însoţitorul ei era la pândă de când se plimbaseră în pădure noaptea. Cum de nu i-a trecut prin cap mai devreme? Ea era pur şi simplu indignată de neglijenţa unor turişti, în loc să fie capabilă să vadă în acest indiciu, un pericol.

– Şi acest misterios individ, care pretindea că observă păsările, interveni Pat, întorcându-se spre fată.

– Despre cine vorbeşti? îl întrebă Ben pe un ton sec.

– Doamna Jones nu v-a spus nimic? se miră gorila.

Teribil de jenată, Clarissa povesti inspectorului despre întâlnirea ei cu americanul, evitând să întâlnească privirea furibundă a lui Ben. Ancheta se opri aici.

După plecarea inspectorului, tânăra femeie pregăti masa. Prezența celor doi din garda de corp o salvă, căci Ben nu înceta s-o privească bănuitor.

Spre miezul nopții, ea își lăsă lucrul cu croșeta și anunță că merge să se culce. Cântărețul se ridică imediat și se luă după ea. Ea încercă să-i ignore prezența, dar în momentul în care se pregătea să intre în cameră, el o apucă de mână.

– Te urmez sau vrei să vii tu în camera mea? întrebă el pe neașteptate.

– Ce vrei să zici? se indignă ea.

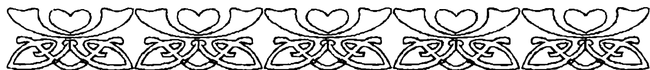
– Doresc să te supraveghez, căci nu vreau să-ți ofer capul pe tavă. Și, cât timp Gomez nu va fi prins, tu constitui un pericol pentru mine.

– Bine, dar nu înțeleg...

– Bravo, adorabilă mică intrigantă, faci pe ingenua la perfecție! Din nefericire, ai comis o greșeală arătându-te decepționată astăzi când prietenul tău a ratat ocazia. Să mergem, vino!

În ciuda protestelor ei, el o trase în camera lui și închise ușa.

– Dar, Ben, e ridicol! exclamă ea speriată. Te înșeli complet!

– Oare? Ei bine, ai toată noaptea la dispoziție ca să mă convingi. Dar nu vreau să risc.

– Unde vrei s-ajungi, mai exact? Ți-ai pierdut capul! Cum poți să mă bănuiești de-a fi complicea lui Gomez? Căci asta vrei să insinuezi, nu-i așa?

Ea nu-și revenea; avea impresia că trăiește un coșmar.

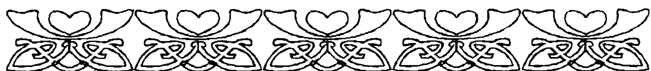
– Eu trag, din atitudinea ta ambiguă, concluziile care se impun, răspunse el liniștit. Am văzut cum te-a abordat un bărbat într-o zi, aproape de izvoarele calde, l-ai revăzut ieri pe malul lacului, unde-și ascunsese barca.

– Și crezi că-i vorba de Gomez? Dar, dacă l-ai recunoscut, de ce nu ai spus nimic?

– L-am observat de departe, și n-am fost sigur că-i el până astăzi când l-am văzut în papucul zburător. Acum înțeleg de ce n-ai vrut să te urci cu mine în barcă!

– Ești nebun? Ce vrei să dovedești?

– E evident că ai luat contactul cu el de când am sosit aici, poate când mergeai la cumpărături fără mine. Oh, se poate ca el să fie cel ce te-a contactat

după ce mi-a regăsit urma, iar tu ai profitat de această ocazie ca să...

– E absurd! strigă ea. De ce-aş fi vrut să-l ajut? Eu nu vreau să te omoare! Ce motive aş avea?

– Aş vrea să cred ce-mi spui, desigur. Dar fapt este că mi-ai ascuns aceste întâlniri cu Gomez. Mai mult, mi-ai mărturisit că mă deteşti după ce complicele tău a dat greş. Atunci, de ce atâta ură? Ţi-a dat bani? Sau vrei să te răzbuni pe mine? Mă urăşti atât încât îmi doreşti moartea, Clarissa?

– Nu, nu te urăsc! strigă ea iute.

– Eşti sigură de asta? Atunci dovedeşte-mi!

Şi fără a-i lăsa timp să reacţioneze, o atrase spre el şi-o sărută cu violenţă ca şi cum ar fi vrut s-o pedepsească. Când, în sfârşit, ridică ochii, o ţinea pe femeie de umeri şi-o privea cu cruzime. Tremurând, lividă, ea articulă într-o suflare:

– Lasă-mă, te rog.

El o ascultă, dar un rictus amar apăru pe trăsăturile feţei lui, descompuse de oboseală.

– Nu suporţi să fii îmbrăţişată de bărbatul căruia i-ai dorit moartea, nu-i aşa?

– Niciodată n-am dorit moartea ta. Dar nu suport să fiu atinsă de un bărbat care mă crede capabilă de duplicitate.

El o observă atent și o clipă ea speră că el va crede în nevinovăția ei. Vai, el se depărtă brusc de ea și se așeză la geam pe un fotoliu.

– Îți las ție patul, murmură el cu o voce obosită.

Ea ezită, apoi își scoase pantofii și se lungi peste cuvertură. Mult timp, ea ținu ochii fixați în tavan, incapabilă să-și stăpânească supărarea.

– Dacă mă crezi vinovată de-a fi complotat împotriva ta, de ce nu i-ai mărturisit inspectorului bănuielile tale? întrebă ea în sfârșit, dorind să aibă cugetul împăcat.

– Nu am strâns destule probe. Și apoi, am motivele mele.

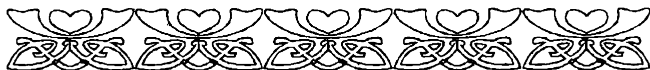
– Deci mă condamni fără dovezi?

– Încă nu te-am judecat, obiectă el. Îmi iau pur și simplu niște precauții, pentru mine e o problemă de viață și de moarte.

– De ce vrea Gomez să te omoare?

Cum el nu-i răspundea, ea insistă în speranța că-l va provoca:

– E din cauza unei femei, nu-i așa?

– Evident, răspunse el ironic.

El se ridică, se apropie de pat și o privi pe Clarissa.

– Nu ți-a spus că i-am sedus femeia înainte de-a o omorî?

Clarissa simți cum o cuprinde frigul auzind cuvintele lui Ben. Spunea adevărul? Nu, era imposibil, el n-ar fi putut comite o crimă atât de odioasă.

– Nu te cred, declară ea cu o voce stinsă.

– E drăguț din partea ta. În schimbul încrederii tale, eu ar trebui, fără îndoială, să te absolv? Dezolat, nu ține.

Scuturată de un frison de indignare, ea se ridică dintr-un salt și-i ținu față cu o expresie încăpățânată și voluntară...

– Ești incapabil s-acorzi încredere cuiva, îl acuză ea. Ai un spirit atât de pervers, că orice sinceritate ți se pare suspectă. Ben, te plâng cu adevărat! Sigur, ai talent, ai bani, dar nu vei avea niciodată nimic din ce dă vieții adevărata ei valoare: prietenie și iubire. Tu disprețuiești orice! Și nu vei avea niciodată relații satisfăcătoare cu o femeie, căci nu-i vei da ceea ce are ea nevoie.

Ea înțelese c-a mers prea departe. Mânios, el o apucă de mâini, o trânti

pe pat și o ținu așa sub el cu o forță implacabilă.

– Crezi că o femeie are nevoie de iubire? își ironiză el partenera cu un ton zeflemitor. Ei bine, îți propun un înlocuitor...

Ea înțepeni: se aștepta la o sărutare... răzbunătoare, dar fu surprinsă de blândețea lui Ben. El îi apucă gura cu tandrețe, o mângâie pe părul mătăsos, răsfirat pe pernă. Ea încercă zadarnic să-l respingă și insistența lui blândă o dezarmă complet.

Când el îi exploră curbele line ale trupului, ea se crezu pierdută. Va reuși, cu forța convingerii, să dărâme barierele apărării ei? I se părea neserios să reziste...

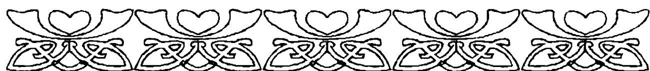
– Sărută-mă, o imploră el.

– Nu! protestă ea scuturându-și capul, nu!

Indiferent la confuzia ei, el își continuă lenta explorare, căutând cu răbdare să-i trezească senzualitatea înfrânată.

Deodată, cineva bătu la ușă. Amândoi înțepeniră; Ben ridică capul, scăpându-i o înjurătură.

– Domnule Franklin! se auzi vocea lui Pat. Totul e bine?

– Da! răspunse cântărețul pe un ton exasperat, lungindu-se pe spate.

Cu un ochi cinic, el privi fața îmbujorată a Clarissei care încercă să-și aranjeze părul, ridicându-se din pat.

Când pasul detectivului se auzi depărtându-se pe culoar, Ben reîncepu asaltul și luând-o de braț, o obligă să se întoarcă pe pat.

– Poate că nu-ți dau ceea ce ai nevoie, o ironiză el cu dispreț, dar știu de ce ai nevoie!

Și, fără să insiste, el o lăsă singură pe pat, emoționată și umilită. Ce-ar fi putut ea să-i răspundă? El avea dreptate, ea îl dorea cu toată ființa ei, dar refuză să accepte.

Ce oribilă umilință!

Ea nu mai avea decât o dorință: să nu-l mai privească niciodată în față, să nu-i mai suporte sarcasmele. Ea își înfundă capul în pernă și regretă că nu poate dispare la zece metri sub pământ.

– Plângi? se interesă el cu indiferență.

– Nu...

Ea depășise stadiul de lacrimi. Când îl auzi ridicându-se și apropiindu-se de pat, se strânse toată în apărare. Dar el

n-o atinse: se mulțumi să arunce pe ea o cuvertură.

– Dormi, îi murmură el cu o voce stranie, obosită.

Doborâtă de emoție, ea închise ochii și căzu într-un somn adânc, binefăcător.

Ben o trezi devreme și se pregătiră de plecare. Amândoi urcară într-o mașină condusă de un polițist și porniră spre Auckland.

Clarissa luă loc în față, în timp ce însoțitorul ei se așeză în spate, între doi polițiști morocănoși. O altă mașină de poliție mergea în față. Văzând copacii și ferigile care mărgineau fâșia de asfalt, Clarissa își aminti cu nostalgie de voiajul nocturn care acum trei săptămâni o adusese la Kamahi.

Lucrurile s-au schimbat mult de-atunci. Atunci era nervoasă, dar credea că poate să-și stăpânească emoțiile în fața bărbatului care, acum opt ani, i-a schimbat viața.

Or, ea își mărturisea azi cu toată luciditatea, că simțea pentru el o atracție mai puternică decât oricând. Momentele petrecute împreună, în intimitate, i-au întărit sentimentele pe care le nutrea pentru el. Dar, la ce bun să fii

îndrăgostită de o ființă care nu știe să iubească, care nu dorește să stabilească cu ea, nici cu vreo altă femeie, o legătură profundă și durabilă?

Pierdută în gândurile sale, ea abia observă că mașina tocmai părăsise drumul secundar și se angajase pe autostradă. Peisajul se schimba, pădurea lăsa locul unei câmpii unduioase cu pășuni înverzite, unde pășteau oi și turme de vaci grase.

– Acum câțiva ani, comenta șoferul, erau multe vaci rasa Jersey în regiune. Dar acum, nu găsești decât rase olandeze pentru că laptele lor nu este așa de gras. Acum se exportă mai ales lapte fără grăsime.

– Oh, da? murmură tânăra cu un aer distrat.

În retrovizor, ea surprinse privirea sarcastică a cântărețului și se hotărî să-i arate indiferență, întreținând conversația cu șoferul.

Pe tot restul drumului ea îl făcu pe bravul șofer să vorbească tot timpul. Ea află în curând de copilăria lui la fermă și râse cu poftă, ascultându-i câteva povești amuzante, din viața de polițist.

Când mașina gară în fața vilei impresarului, Clarissa întârzie pentru a-și lua rămas bun de la tânărul șofer, în timp ce Ben și cei doi inspectori sunau la ușă.

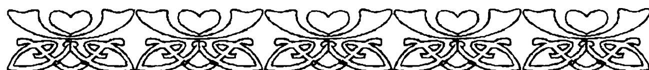
Un zâmbet flutura pe buzele Clarissei când îl reîntâlni pe Morris.

Alături de el era un nou inspector de poliție care își salută colegii cu gravitate. Evident, ancheta continua; trebuia dezbătută situația și să se pună de acord asupra conduitei care trebuia adoptată. Clarissa înțelese repede, spre marea ei indignare, de ce au venit ei la Auckland fără să caute să fie discreți; planul poliției consta în a-l atrage pe Gomez într-o capcană, pe urmele cântărețului.

O mașină furată forțase barajul poliției de pe malul lacului și fusese găsită puțin mai departe, abandonată pe drum.

Pe de altă parte, un automobilist a declarat că a prins un stop alături de un american, a cărui descriere corespundea cu cea a lui Gomez; ucigașul a reușit deci să se piardă în marele oraș.

– Dacă eu înțeleg bine, conchise Clarissa după ce a ascultat toate aceste informații, v-ați servit de Ben ca momeală?

– Domnul Cadiz nu riscă nimic, o liniști inspectorul. Acum îi vom întări garda. Totodată, ne vom arăta extrem de discreți, în așa fel ca omul nostru să nu-și dea seama. Și noi îl vom prinde cu mâța în sac.

– Adică în curs de a-l omorî pe domnul Cadiz?

– Vom aranja în așa fel, să putem interveni înainte, nu vă fie teamă; dar trebuie să dovedim tentativa de omor, cu scopul de a-l trimite pe Gomez câțiva ani buni în pușcărie. Dacă el va beneficia de o ordonanță de neurmărire, va ieși foarte repede din închisoare și va putea din nou să bântuie. Apropo, domnule, șeful bandei și complicii lui s-au dezis de el. După primele lor mărturisiri ei s-au desolidarizat complet de Gomez și deci nu vor trimite pe nimeni pe urmele tale. De cum Gomez va fi sub cătușe, nu vei mai avea de ce să te temi de ei.

– Sunt încântat s-o aflu, răspunse liniștit cântărețul. Dar după părerea dumneavoastră, de ce l-au lăsat pe Gomez să cadă?

– Pentru că a vrut să facă totul singur, după ce ucigașul său plătit a ratat lovitura la Melbourne. O astfel de inițiativă este contrară legilor mafiei. Șeful mai ales, era nemulțumit, căci el conta pe el pentru o altă cauză.

Inspectorul se întrerupse și reflectă câteva clipe înainte de-a continua:

– Confrații mei americani speră că Gomez va fi prins și va vorbi, pentru că mărturia lui va fi capitală pentru a distruge banda foștilor săi asociați.

– Iată de ce vreți să-l prindeți în flagrant delict, nu-i așa? interveni Ben. Dacă va primi o pedeapsă grea și lungă, el nu va ezita să-și trădeze complicii în schimbul unei ușoare clemențe.

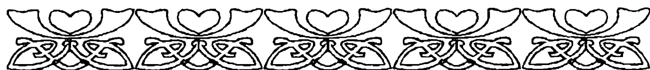
Inspectorul râse ușor jenat.

– Între polițiști, suntem obișnuiți să ne facem servicii, când e posibil.

Ben se ridică și se îndreptă spre ușa de sticlă ce dădea în verandă.

– De zece ani, cazierul judiciar a lui Gomez era ireproșabil, declară el; până ce mafia l-a contactat...

– Cum de știți lucrul ăsta? se miră inspectorul. Asta nu fiindcă el n-a fost condamnat...

– Ştiu, i-o tăie tranşant cântăreţul. Mi-a spus-o soţia lui. Ea mi-a povestit de asemenea că el a refuzat să intre în contact cu ei, cu toate că au făcut presiuni asupra lui, ba chiar i-au ameninţat copilul. Ştiaţi?

– Nu, mărturisi poliţistul. Dar credeam că soţia lui a murit. Nu de-asta vrea să te omoare? Ea a pierit... în maşina ta, dacă nu sunt indiscret?

– E exact. La moartea ei Gomez a acceptat să se pună în slujba mafiei, în speranţa că aceasta-l va ajuta să mă elimine. Brutala dispariţie a soţiei lui l-a tulburat profund, inspectore.

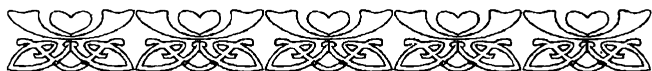
– Circumstanţele morţii ei au fost atât de tragice... admise reprezentantul poliţiei. Dar, oricum, Gomez a devenit un asasin.

– În unele ţări, actul lui ar fi calificat crimă pasională şi el ar beneficia de circumstanţe atenuante, chiar dacă ar reuşi să mă omoare.

Inspectorul surâse.

– Sugeraţi, domnule, că ar trebui să-l lăsăm să comită crima?

– N-am nici un chef să mor. Dar nici nu vreau să mă răzbun pe un om care a suferit destul. Înainte de-a părăsi Statele

Unite am vrut de multe ori să stau de vorbă cu el. A acceptat să stăm de vorbă la telefon, dar m-a înjurat și m-a amenințat. Am încercat în zadar să-l fac să fie rezonabil. Dacă s-ar fi găsit singur doar cu mine, eu cred că m-ar fi ascultat și l-aș fi putut convinge. Pe scurt, inspectore, eu nu sunt de acord cu planul vostru machiavelic și aș dori să vă luați oamenii.

O tăcere stupefiantă urmă acestei declarații. Apoi polițistul fu din nou stăpân pe el.

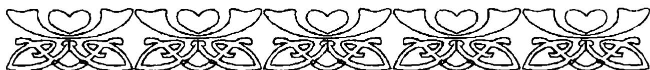
– Dezolat, domnule, dar este imposibil. Gomez e căutat de poliție, aici și în țara lui.

– Fie, e treaba voastră. Dar eu, personal, refuz să fiu protejat.

Proteste în cor se auziră în încăpere. Numai Clarissa tăcu. Dar cei trei inspectori se declarară învinși și părăsiră casa, nemulțumiți. Nu-l puteau obliga pe cântăreț să accepte protecția poliției sub același acoperiș cu el.

– Știi, observă Morris când polițiștii plecaseră, nu-i poți împiedica să supravegheze împrejurimile casei.

– Da, știu. Dar, dacă-l arestează pe Gomez în stradă, ei nu vor obține dove-

zile copleșitoare de care au nevoie, voi avea șansa să-i vorbesc și să-l fac să înțeleagă.

– Bine, dar de ce-ți faci atâtea probleme? întrebă impresarul.

Ben îi aruncă o privire Clarissei, așezată, liniștită, într-un fotoliu de piele și răspunse:

– În amintirea soției sale.

Clarissa luă atunci cuvântul:

– Vrei să-ți ușurezi conștiința, Ben?

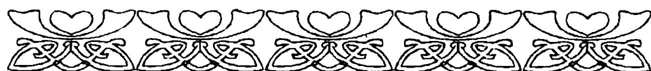
– Poate... conveni el cu o expresie enigmatică. Dacă vrei tu, Morris, voi merge să dorm la hotel. Astfel, nu vei avea de ce să te temi.

– Nu, nu, protestă impresarul, ești binevenit la mine acasă. Eu... îți voi ține tovărășie. Carrie se poate întoarce la ea acasă.

– Clarissa rămâne aici, decretă cântărețul.

Morris, zăpăcit, își privi asistenta a cărei față rămase de gheață.

– Nu vă temeți de nimic, nici unul, nici celălalt. Gomez nu este un ucigaș profesionist, el doar pe mine mă vrea. El făcu o pauză înainte de a adăuga:

– Nu văd nici un impediment ca să dormiți împreună, dacă aveți acest obicei. Dar insist, Clarissa trebuie să rămână aici în noaptea asta.

Tare încurcat, Morris interpretă total invers privirea Clarissei care-l implora.

– Carrie și cu mine nu avem astfel de relații, declară el. Ea va lua camera de oaspeți, iar eu voi dormi pe canapeaua din salon.

Ben își încruntă sprâncenele.

– Cum, voi nu...

– Nu, tranșă gazda lui. Raporturile noastre sunt numai amicale și profesionale. Ben, voi pregăti un ceai, e singura băutură care ne trebuie acum.

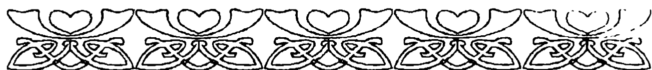
În această notă de umor, el părăsi încăperea. Clarissa înfruntă atunci cu curaj privirea amuzată și meditativă a lui Ben.

– Hotărât lucru, comentă el, îți justifici admirabil numele. Ești o mincinoasă desăvârșită, mica mea și adorabila mea intrigantă.

– Te grăbești cu concluziile, se apără ea.

– De ce n-ai făcut nimic ca să mă lămurești?

– Pentru că nu voiam să mă hărțuiești!

– De ce ești atât de agresivă cu mine, în timp ce-ai putut fi atât de fermecătoare cu șoferul, astăzi? I-ai dat întâlnire? Va fi el amantul de moment, pentru că nu e Morris?

– Nu! strigă ea. Nu fi prost!

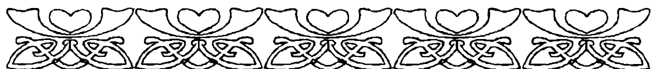
Ea îi întoarse spatele, doritoare să taie din scurt această penibilă conversație și anunță că se duce să-l ajute pe Morris să prepare ceaiul. În același timp, o asaltau mii de întrebări. Nevasta lui Gomez o fi fost frumoasă? Oare Ben a iubit-o? Se simțea vinovat de moartea ei, fiindcă s-a întâmplat într-un accident de mașină la volanul căreia se găsea el? Dar ce căuta ea în mașina lui?

Preocupată, Clarissa servi ceaiul, pe care-l băură toți trei în liniște, apoi merse în bucătărie să spele ceștile. Spre marea ei uimire, Ben o urmă și o ajută să șteargă vesela; ea înțelese că el, de fapt, îi supraveghea cea mai mică mișcare.

– Crezi că voi fugi pe ușa de serviciu? îl ironiză ea.

Cum el nu răspundea, ea își făcu curaj și întrebă:

– Cum se numea nevasta lui Gomez?

– Carlotta.

– Şi ce s-a întâmplat cu copilul despre care vorbea inspectorul?

– Cu fetiţa? Carlotta o lăsase la mama ei când a venit să mă vadă.

Ea simţi cum i se strânge sufletul, gândindu-se la sărmana orfană, dar şi la legătura mamei ei cu cântăreţul... Oare de ce-l întrebase ea pe Ben despre toate astea?

Clarissa vru să se culce devreme, dar Ben îi propuse să joace şah cu el şi ea îi citi în privire că nu-l putea refuza.

Morris rămase câtva timp cu ei, apoi merse să se culce, anunţând că se va scula la miezul nopţii şi va face de gardă.

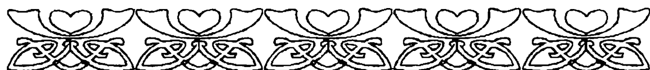
Partida nu se terminase, când tânăra îndepărtă piesele de şah cu un gest obosit.

– Eşti obosită? o întrebă Ben.

– Da, a fost o zi lungă.

– Du-te să te culci, dar nu închide uşa de la camera ta, nu uita că am un auz foarte fin.

După o rapidă toaletă, Clarissa se băgă în pat şi lăsă uşa întredeschisă. Ea stinsese lumina şi încă nu adormise, când Ben a intrat în camera ei.

– Ce vrei? îl întrebă ea cu un ton agresiv.

– Să văd ce faci. De cinci minute nu te mai auzeam mişcându-te.

– Oh, ieşi afară, pentru numele lui Dumnezeu!

În loc să se supună, el veni şi se aşeză pe marginea patului.

– Dacă m-atingi, strig, declară ea.

– Fără ameninţări, te rog, încetează să-ţi mai fie frică de mine.

– Nu mi-e frică de tine!

– Într-adevăr?

Ea îl văzu surâzând în umbră şi-l auzi adăugând cu voce joasă:

– Atunci îţi e frică de altceva. De tine, poate?

– Nu înţeleg unde vrei s-ajungi.

– Fac aluzie la diferitele tale feţe, Clarissa. Te arăţi când rece, indiferentă, când pasională, emotivă, senzuală. Tu mă provoci, apoi devii temătoare, ca o pisică la pândă.

– Sunt dezolată să nu corespund imaginii pe care o ai despre mine, nici portretului de perfectă secretară pe care ţi l-a descris Morris. Dacă eşti decepţionat, eu...

– Nu sunt decepționat, din contră. Te găsesc atrăgătoare, seducătoare chiar.

Ea intră într-o muțenie totală. Apoi, Ben o întrebă:

– Eu vreau să știu adevărul, Clarissa. Te-ai gândit la mine în acești opt ani, mă urăști? Am fost crud cu tine, știu lucrul ăsta, n-am răspuns așteptărilor tale. Dar, știi, întâlnirea noastră a fost pentru mine o experiență nouă; iată de ce-am fost dur cu tine. N-am cunoscut niciodată o femeie atât de tânără, și... nevinovată, m-am simțit teribil de vinovat. Mă înțelegi?

Ea nu răspunse.

– Ți-am pus o întrebare, insistă el blând. M-ai urât?

– Am încercat să nu mă mai gândesc la tine. N-a fost nimic între noi de care să-mi amintesc.

– Absolut nimic?

– Ba da, rușine, umilință... durere. De ce să-mi amintesc despre așa ceva? El nu reacționă, dar ea simți că l-a rănit. După o lungă liniște, el murmură:

– Sunt dezolat. Dac-ai fi fost mai coaptă, întâlnirea noastră ar fi fost mai plăcută pentru amândoi. Sau măcar dac-aș fi știut...

Se întrerupse, dar nu înainte de-a spune sarcastic:

– Sper că pe urmă, iubiţii tăi ţi-au dat toată satisfacţia.

Clarissa se simţi deodată atât de obosită de această neînţelegere. De ce să perpetueze toate astea?

– N-am mai avut niciodată un iubit.

– Cum?

– În viaţa mea n-a mai fost nimeni în afara ta.

Emoţionat, Ben aprinse lampa de pe noptieră, dar Clarissa evită să-i întâlnească privirea.

– Atâta rău ţi-am făcut? zise el.

Cum ea nu răspunse, el stinse lampa, se ridică şi murmură:

– Înţeleg de ce mă deteşti atâta, zise el şi ieşi.

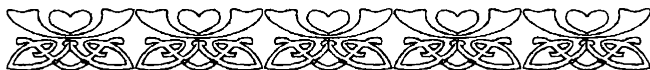
Atunci Clarissa îşi băgă faţa în pernă şi plânse de disperare.

*

* *

Clarissa fu brusc trezită, de un zgomot, fără îndoială.

Ochii ei se măriră de groază când văzu o siluetă lipindu-se de fereastră.

Deodată, becul de la stradă se stinse și încăperea fu cufundată într-un întuneric total; doar o luminiță se strecura de pe culoar.

– Ben? murmură tânăra cu o voce ezitantă.

Acum distingea mai bine silueta bărbatului, nu era nici a lui Ben, nici a lui Morris. Îngrozită, sări din pat, strigând: „Ben“!

Cu disperare, merse spre ușă pentru a încerca să fugă, dar bărbatul o prinse și o strânse de gât cu putere.

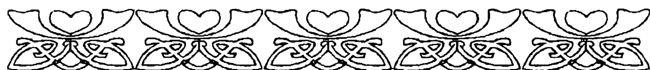
– Rămâi liniștită, îi spuse el cu o voce vag familiară. Când o secundă mai târziu cântărețul deschise ușa și aprinse lumina, îl aștepta un spectacol teribil: Gomez o ținea pe Clarissa cu un cuțit la gât.

Sosi și Morris la rândul lui și se îndreptă spre telefon.

– Nu te atinge de telefon, ordonă Gomez, dacă vrei să nu te împușc.

Morris, palid de frică, rămase pe loc în timp ce Ben declară:

– Las-o în pace, Gomez. Ea nu ți-a făcut nimic.

Încordat, furios, el făcu un pas înainte, dar agresorul făcu o ușoară presiune cu cuțitul la gâtul fetei. Atunci cântărețul se opri, cu fața descompusă, cu privirea amenințătoare.

– Dacă te-atingi de-un fir de păr din capul ei, țipă el, nu că te voi da poliției, ci te voi omorî cu propriile mele mâini, chiar dacă mă va costa acest lucru.

– E prietena ta, nu-i așa?

Fața lui Ben se întunecă.

– Nu. Ea nu are nimic de-a face în povestea care ne privește pe noi doi.

După un minut de liniște, Gomez spuse mai blând:

– Da, eu cred că-i prietena ta.

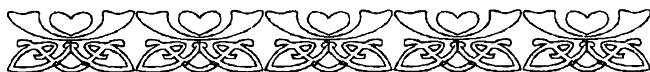
– Nu, interveni Clarissa cu vocea sugrumată. Domnul Cadiz mă acuză chiar că v-am ajutat.

Ea simți că agresorul ezită oarecum și nu mai apăsă cuțitul pe gâtul ei. Vai, dar această relaxare nu dură prea mult, căci el reluă:

– De ce-ar fi vrut ea să mă ajute?

– Fiindcă mă urăște și ea, asta-i tot. Acum, eliberează-o.

– Probabil mă luați drept un idiot! mormăi Gomez. V-am văzut împreună pe malul lacului.

– Domnișoara Jones este asistenta mea, interveni Morris cu cel mai mare calm. Eu i-am cerut să se ocupe de clientul meu, de aceea i-ați văzut împreună.

– Hai, Gomez, se neliniști cântărețul, încetează să te mai ascunzi după o femeie...

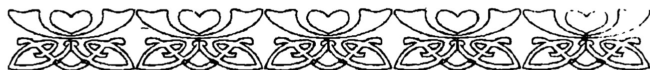
– Eu nu m-ascund.

– Nu? Atunci și mai rău, te servești de ea, așa cum te-ai servit și de Carlotta. Îți amintești de ziua în care mi-ai trimis-o, cerându-i să mi se vândă?

Gomez scoase o exclamație de furie și de durere, amestecate, cu un strigăt nearticulat, aproape animalic, înainte de-a o da la o parte pe prizonieră și a sări asupra lui Ben.

Morris vru să se bage între ei, dar Ben țipă la el să se departeze. Apoi el se aplecă pentru a evita cuțitul și, cu rapiditatea unui fulger, își apucă adversarul de încheietura mâinilor, îl puse la podea și-l dezarmă. Acum, el avea cuțitul în mână, în timp ce Gomez zăcea pe covor, neputincios, cu o ură puternică în ochi.

– Bine, acum ridică-te, îi ordonă învingătorul. Și fără mișcări bruște. Noi doi vom discuta.

Clarissa observă că cineva bătea în ușă. Deci poliția l-a văzut pe asasin intrând în casă și a așteptat ca să-l prindă asupra faptului... O trecu un fior. Morris vru să deschidă, dar Ben îl opri.

– Spune-i inspectorului că sunt stăpân pe situație și, mai ales, nu lăsa pe nimeni să intre!

Ben îl duse apoi pe Gomez în salon. În spatele ușii de la intrare, polițiștii făceau gălăgie.

– Spune-le că nu vor intra fără mandat de percheziție, șușoti Ben. Dacă vor forța ușa, vor fi dați pe mâna justiției, pentru violare de domiciliu, iar inspectorul va fi retrogradat. Apoi își așeză dușmanul într-un fotoliu confortabil, luă loc în fața lui, fără să lase cuțitul. Clarissa stătea în pragul ușii, cu brațele încrucișate. Fără să-l părăsească pe Gomez din ochi, cântărețul o întrebă:

– Te simți bine, Clarissa?

– Da.

– Spun că au mandat de arestare, interveni Morris. Dacă refuz să deschid, voi fi acuzat că adăpostesc un criminal.

– Ben, lasă-i să-l ia, imploră Clarissa, care se temea de o recidivă din partea lui Gomez.

– Nu! Morris, cere-le să-mi acorde o jumătate de oră. Ești liber să ieși, preciză cântărețul.

Morris refuză.

– Și tu, Clarrisa, ce-alegi?

– Eu rămân, răspunse tânăra femeie.

– Foarte bine. Unul din voi doi ar putea să-i dea ceva de băut.

Stăpânul casei se îndreptă spre bar, umplu un pahar de whisky și i-l întinse lui Gomez, care bău fără să se lase rugat.

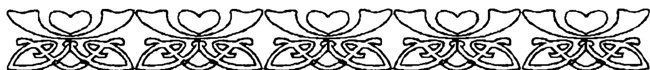
– Fumezi? îl întrebă Ben.

El spuse că nu, făcând semn cu capul.

– Ascultă-mă, sunt dezolat de-a fi calomniat memoria soției tale, dar asta era singura soluție să te fac să-ți ieși din răbdări. Ea a venit de capul ei să mă caute.

El fu întrerupt de o serie de înjurături din partea interlocutorului său, dar reluă cu calm:

– Bun, acum taci și ascultă-mă. Soția ta n-a fost niciodată metresa mea, ar trebui să-ți fie rușine s-o bănuiești de infidelitate față de tine. Ea te iubea, de fapt de-asta a și venit să-mi ceară bani.

– Şi tu i-ai dat, desigur, doar din generozitate? Hai, spune! Când a murit avea la ea un cec de mai multe mii de dolari. Ai plătit-o ca să scapi de ea!

– E fals! O cunoşteam pe Carlotta de foarte mult timp: era prietenă cu sora mea. N-o mai văzusem de mulţi ani când a venit să mă caute; mi-a mărturisit că are nevoie de bani, de mulţi bani ca să meargă cu fetiţa şi cu tine să se instaleze într-un alt stat, unde să începeţi de la zero. Voia să schimbe stilul de viaţă pentru că se temea să nu fii pus de anturaj să faci prostii. Era disperată, şi n-avea de ales dacă voia să scape cu orice preţ din situaţie.

– Atunci i-ai semnat un cec, apoi ai urcat-o în maşina ta şi ai omorât-o ca să nu poată cheltui banii, nu-i aşa?

– A fost un accident, Gomez, şi nu sunt vinovat. Un şofer a derapat într-un viraj, apoi s-a izbit de maşina mea. N-am putut face nimic ca să-l evit. Carlotta era aşezată în faţă. A murit imediat. Impresarul meu şi cu mine am mers mai multe zile la spital. Sunt dezolat, dar nu-i pot reda viaţa soţiei tale.

El tăcu, vizibil emoționat, în timp ce bărbatul îl privea cu o privire îndurerată de animal rănit.

– De ce s-a urcat ea în mașina ta? insistă el.

Ben oftă înainte de-a răspunde.

– Eu și cu Jack am vrut s-o aducem la tine, înainte de-a merge la o ședință de înregistrare. Ea voia, în drum, să-și ia fetița de la mama ei și să se întoarcă la tine să-ți dea vestea cea bună. Gomez, trebuie să mă crezi!

– Dar de ce-ai acceptat s-o ajuți?

– În amintirea copilăriei... Ți-am mai spus, era cea mai bună prietenă a surorii mele, care a fugit de-acasă la treisprezece ani. De-atunci n-am mai văzut-o niciodată. Poate c-a și murit, eu nu știu nimic despre ea. Vezi, Gomez, când am devenit bogat, era prea târziu s-o mai ajut pe sora mea; atunci am vrut să fac un gest pentru Carlotta.

Gomez dădu din cap și zise încet:

– Nu, nu te cred...

– Preferi să crezi că soția ta s-a vândut primului ofertant? întrebă cântărețul, exasperat.

Interlocutorul lui se ridică dintr-o săritură, gata să-i sară la gât. Dar Ben pară atacul: lama cuțitului strălucea, amenințătoare în mâinile lui. Instinctiv, Clarissa se interpuse și se întoarse spre Gomez.

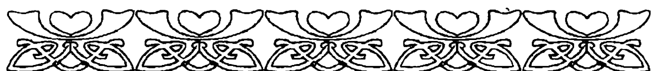
– Nu vezi că-ți spune adevărul? Dacă-ți iubeai femeia, de ce-o crezi capabilă să-și vândă favorurile? Necazul te orbește, te înțeleg, dar nimeni nu e responsabil de această tragedie, nici tu, nici Ben.

El o privi ca și cum o vedea pentru prima oară, și se prăbuși deodată în fotoliu, cu fața în mâini, cu trupul scuturat de suspine.

– Eu știu, horcăi el cu voce spartă. Știu eu, eu știu...

Când cântărețul puse cuțitul pe măsuța joasă, Gomez nu-i dădu nici o atenție. Dar îi luă mâna Clarissei într-a sa și îngenunche în fața ei. Cu ochii plini de lacrimi, îi explică cu disperare: „Carlotta era atât de frumoasă... Era prea frumoasă ca să moară“.

– Fetița îi seamănă, poate, nu-i așa? întrebă ea cu noduri în gât.

– Rita... Da, e portretul mamei ei. Carlotta îi lipsește mult, înțelegi?

– Și tu îi lipsești la fel. Trebuie să te-ntorci la ea.

– Știu... Dar am fost un idiot. În sfârșit, cred că bunica ei se va ocupa bine de ea, așteptând să ies din închisoare.

Gomez oftă adânc, apoi ridică ochii spre Ben.

– Acum, poți să deschizi ușa, îi zise el.

– Morris, spune-i inspectorului că domnul Gomez ar vrea să-i vorbească, anunță Ben.

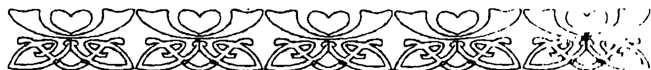
Reprezentantul justiției, introdus în salon, fu total încurcat când, prezentând mandatul de arestare, Ben îl întrebă liniștit:

– Pot să știu care sunt capetele de acuzare contra prietenului meu Gomez?

– „Prietenul“ dumneavoastră? bâlbâi polițistul, uimit.

– Poate ar trebui să precizez că domnul Gomez este aici la invitația mea.

– Invitații dumneavoastră au obiceiul să intre pe geam prin efracție, forțând fereastra? Și, mai ales, înarmați cu un cuțit?

Ben luă neglijent pumnalul pus pe masă.

– Vorbiți de jucărioara asta? Acest cuțit îmi aparține, inspectore. Mi-a fost oferit de un prieten. Dacă vrei să verifici, vei găsi amprentele mele pe mâner.

Înțepat, inspectorul zise:

– Nu mă-ndoiesc. Dacă înțeleg bine, nu vreți să depuneți plângere pentru tentativă de omor asupra dumneavoastră!

– Tentativă de omor? E vorba de o gravă acuzație, pe care eu nu o voi putea formula fără probe solide.

– Nici eu, domnule, gândiți-vă bine. Dar, avem martori: acest om a tras în dumneavoastră, ieri pe lac!

– Nu am fost atins, iar barca n-are nici măcar o zgârietură. După părerea mea era doar un vânător din împrejurimi care ne-a luat drept o rață sălbatică. Ce păcat că nu l-am prins și nimeni nu-l poate identifica de la așa distanță...

– Aș putea să compar ca martor, observă inspectorul, la fel și cei doi din garda voastră de corp.

– Din nefericire, mă tem că n-avem nimic de adăugat la această poveste, chiar dacă am fi citați la proces. În schimb, cred că prietenul meu, domnul Gomez, ar fi gata să-i informeze pe colegii voștri americani despre activitatea suspectă a unor indivizi. El are o fetiță, pe care n-ar vrea s-o expună. Fiindcă veni vorba...

Ben se întoarse spre Gomez și continuă:

– Noi n-am reglat încă povestea cecului. Aș fi fericit să accepți un altul, pentru fetiță și... în amintirea sorei mele.

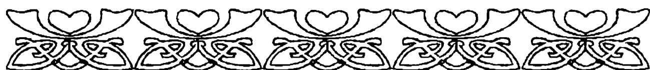
– Mulțumesc, răspunse nefericitul cu o voce aspră.

El fu luat de polițiști și o mare liniște se lăsă peste casă.

Cu un suspin de ușurare, Morris se lăsă pe canapea, în timp ce Clarissa, simțind cum i se îndoaie genunchii, se lăsă și ea într-un fotoliu.

Ben le prepară un tonic pe care-l băură în liniște, apoi stăpânul casei declară, căscând, că merge să se culce.

Clarissa se pregătea și ea să meargă în camera ei, când Ben spuse:

– Sunt dezolat că n-am avut încredere în tine și te-am crezut amestecată în afacere cu acest diavol.

– Dar tu nu crezi în nimeni, mai ales în mine.

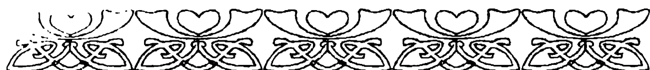
Cu aceste vorbe ea părăsi salonul cu scopul de-a tăia orice discuție. Avea atâta nevoie de odihnă.

*

* *

Clarissa se sculă foarte târziu a doua zi de dimineață, deprimată, obsedată de plecarea iminentă a lui Ben. Încă o dată pleca și o lăsa cu sufletul zdrobit. Ea încercă să se consoleze, gândindu-se că n-ar fi ieșit la capăt cu el; dar gândul ăsta avea ceva amar. Asta, fiindcă îl iubea, în ciuda tuturor defectelor lui. Se ridică și-l găsi pe Morris singur în salon.

– Ben a plecat la comisariat în dimineața asta, anunță el. M-a rugat să-l sun pe cel mai bun avocat din oraș și l-a dus să-l vadă pe Gomez. După părerea mea, a avut el ceva cu Carlotta asta. Dacă nu, de ce se încăpățânează să-l ajute pe acest nenorocit?

– Poate că se simte vinovat de moartea ei, pur și simplu, se hazardă Clarissa.

Cuvintele lui Morris o umpleau de deznădejde. De ce acum îi îngreuna și el suferința?

– Dar nu el era la volan în momentul accidentului. Era Jack Benton, impresarul lui, el conducea.

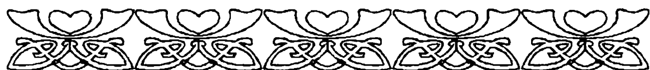
– Atunci de ce nu i-a spus-o și lui Gomez?

– Asta nu știu! Ah, e un om așa de derutant... Știi, a fost nevoie de toată răbdarea lui Jack ca să-l convingă să se refugieze în Noua Zeelandă! El voia să-și asume toată responsabilitatea accidentului, toate riscurile.

Clarissa rămase pe gânduri. Să zicem că ea a crezut că într-o zi îl va cunoaște pe Benito Cadiz? Astfel, ea îi va descoperi calități pe care nici nu le bănuiește acum; el este chiar sentimental, generos, în felul lui. Dar tot nu mai are timp să-i pătrundă caracterul și personalitatea, el va trebui să plece...

După micul dejun, Morris își anunță asistenta că pleacă la birou. Îi propuse să-l însoțească dar el o refuză.

– Prefer să rămâi aici, când Ben se va întoarce mă vei suna și voi reveni cât pot

de repede ca să semnăm contractul: contez pe tine să nu-l laşi să ne scape!

Rămasă singură, Clarissa se învârti în cerc în casa goală, apoi se hotărî să se liniştească. Cel mai bun mijloc de-a se împăca cu sine era să se facă frumoasă. După ce-a făcut inventarul trusei sale de machiaj, ea îşi dădu pleoapele cu verde migdal, le rimelă şi-şi fardă uşor obrajii. Apoi îmbrăcă o rochie încântătoare de mătase bleu-vert care-i punea şi mai tare ochii în valoare, dându-le un aer misterios.

Când Ben sună la uşă, găsi în faţa lui o femeie fermecătoare, aparent sigură pe ea şi care-şi stăpânea emoţiile cu desăvârşire.

– Care a fost rezultatul demersurilor tale? se interesă ea politicos.

– Nu sunt nemulţumit: Gomez se va alege cu o pedeapsă minimă, pentru că s-a arătat dispus să colaboreze cu anchetatorii.

– Iar tu nu faci plângere împotriva lui, preciză ea.

– Da, răspunse el distrat, privind-o intens pe Clarissa.

– Ai mâncat ceva de dimineață? întrebă ea, jenată de privirea lui pofticioasă.

– Inspectorul mi-a oferit un ceai, cu toate că-mi dorea un regim de apă cu pâine uscată, Clarissa...

Cu pas ușor, ea se depărtă de el și se îndreptă spre telefon.

– I-am promis lui Morris să-l chem de cum te întorci.

El o urmă, îi smulse aparatul din mână și decretă ferm:

– Îl voi vedea pe Morris mai târziu. Nu-ți fie teamă, voi semna blestematul ăla de contract.

– Vei cânta când vrem noi! se indignă ea, furioasă în fața aroganței lui.

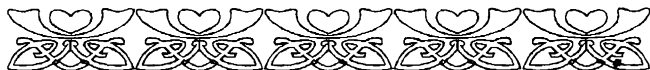
– Exact, răspunse el ironic. Ah, o regăsesc pe mica mea tigroaică: ochii tăi sunt verzi ca smaraldul. Îți amintești de chelnerul amabil de la restaurantul din Sydney?

– Nu, strigă ea întorcând capul.

– Ba da, insistă el, râzând blând.

– De acord, îmi amintesc, admise ea, fără să vrea. Dar vreau să-mi șterg din cap tot ce-mi poate aminti de tine.

– Chiar și asta?... murmură el, atingându-i tâmplele cu buzele.

El o trase spre el și o îmbrățișă, tandru la început, apoi cu pasiune. Clarissa lupta cu disperare împotriva căldurii care o cuprindea. El vrea să salveze doar aparențele, își zicea ea, să își apere vanitatea masculină, să-și dovedească sieși puterea de seducție. Într-un acces de mânie, ea îl respinse violent și alergă în grădiniță cu scopul de a-și lumina capul și de-a fugi din fața pericolului pe care-l reprezenta Ben.

Dar el o urmă. Atunci ea îi întoarse spatele și începu să se joace cu florile roșii de tamarin.

– Ce vrei de la mine, Clarissa? o întrebă el.

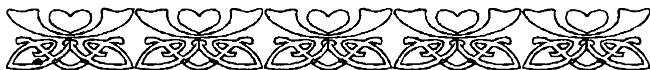
– Nimic, din ce-ai putea să-mi dai.

– Ți-am spus că nu știu să iubesc...

– Nu am ce să fac cu dragostea ta! strigă ea cu inima bătându-i. Nu vreau nimic de la tine!

Apoi ea se înroși, văzându-i privirea sceptică și se grăbi s-adauge:

– Sigur, admit că m-am lăsat dusă de amintirile mele de adolescentă, când eram singuri la Kamahi. Dar, tu mi-ai distrus toate iluziile când m-ai bănuit că complotez împotriva ta. Neîncrederea ta în mine a marcat începutul sfârșitu-

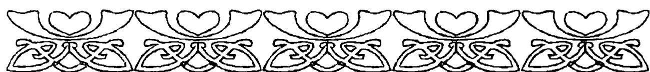

lui, m-a readus la realitate. Acum, viața mea își va relua cursul normal, și observ că nu am decât o dorință: să nu te mai văd niciodată! Te găsesc arogant, plin de tine, egoist! Mă întreb de ce a trebuit să-l ajuți pe acest sărman de Gomez... Vrei să te remarci ca marele cavaler cu inimă bună!

Clarissa știa că spune vorbe mincinoase, crude, de neiertat. Dar o durea și voia să-l doară și pe Ben. Când își dădu seama c-a mers prea departe, deschise gura să se scuze...

Era prea târziu. Ben izbucni într-un râs amar.

– Nu, nu pentru asta am acționat așa, răspunse el cinic. E și mai simplu! Mă mir că n-ai înțeles... Iată: dacă aș depune plângere împotriva lui Gomez, ar ispăși o pedeapsă lungă și grea și ar ieși din închisoare și mai înrăit ca înainte. În consecință, iar ar încerca să mă omoare, să se răzbune. Mă urmărești? Pe când așa, îmi va purta veșnic recunoștință! Mi-am făcut un prieten... dar, fiindcă veni vorba, îți mulțumesc pentru intervenția de astă-noapte: cuvântul tău a cântărit decisiv.

– Dar... dar eram sinceră, se bâlbâi ea, copleșită. Tu, nu? Oh, credeam într-adevăr că vrei să-l ajuți.

– Efectiv, dar ca să-mi salvez pielea, numai de asta...

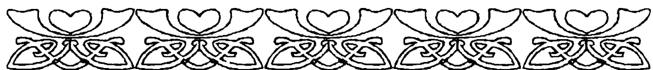
– Și lui, i-ai spus sdevărul cu privire la Carlotta? întrebă ea.

– În mare, da: Am mințit prin omisiune. Carlotta, e-adevărat, voia să-și protejeze bărbatul de mafie, căci îl iubea, ea dorea pentru fata ei o viață cinstită. În ceea ce privește mijloacele de-a ieși din situație... Să zicem că ea nu era un model de virtute, contrariu a ceea ce crede Gomez despre ea. În realitate, ea...

– Taci, nu vreau să te mai aud! Mereu cumperi favorurile femeilor, într-un fel sau altul; tu mi-ai spus asta acum opt ani. Trebuia să-mi amintesc.

Fără să-l privească, ea trecu pe lângă el și se întoarse în salon cu lacrimi în ochi. El nu încercă s-o rețină. Ea îl sună pe Morris.

Clarissa se lăsă absorbită de pregătirea dejunului, așteptând întoarcerea lui Morris. Nu voia să se mai gândească la nimic.

Tare fericit, impresarul fu deosebit de vorbăreț când veni de la birou, excitat de ideea încheierii unui contract cu cântărețul. Aproape că nu băgă de seamă tăcerea încăpățânată a asistentei sale.

Ben citi în detaliu contractul, termenii lui, adăugă una sau două clauze de mână, efectuă câteva corecturi, în sfârșit hârtiile fură semnate, datele concertului stabilite cu precizie. Morris vru să-i citească Clarissei documentul final, dar în fața indiferenței ei se lăsă păgubaș.

– Veți regla cu Jack toate chestiunile financiare, zise cântărețul. Astă-seară voi dormi la hotel, mâine voi lua avionul de dimineață.

– Clarissa ar putea să te conducă, sugeră impresarul.

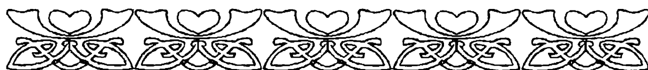
– Nu, cred că-i sătulă de mine. Voi lua un taxi.

Ea nu avu curajul să-l contrazică, nici măcar din politețe.

Morris îi propuse s-o conducă acasă și pe Ben la hotel.

Se urcă toți trei în mașină.

Când ajunseră în fața apartamentului ei, Ben ieși primul și îi deschise portiera.

Vru s-o ajute să-şi ducă bagajul, dar ea îl refuză şi-i întinse mâna.

– Ei bine, la revedere, Ben. Şi noroc!

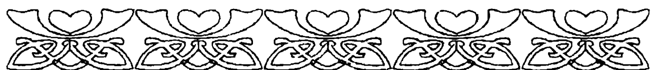
În loc să-i strângă mâna, el se aplecă şi-o sărută repede.

– Pe curând, dulce Clarissa. Mulţumesc, pentru tot.

Ei îi trebui tot curajul ca să nu se uite după maşina ce-l ducea.

După plecarea cântăreţului, Clarissa refuză să-şi ia măcar o singură zi de concediu. Prefera să muncească până la istovire numai să nu se mai gândească la el. Efectiv, muncea enorm, dar renunţă la ideea de-al uita repede. Fotografia lui era alături de celelalte portrete care se găseau pe culoarul de la birou şi, de fiecare dată când mergea să-l vadă pe patron, Ben parcă o sfida cu ochii lui ironici. Trebuia să se controleze pentru a le arăta celorlalţi o faţă zâmbitoare şi plăcută. Dar, nu prea-i reuşea tot timpul. A început să sufere de insomnii şi, după o lună, Morris o convocă în biroul lui.

– Clarissa, e timpul să-ţi iei o vacanţă. Am observat de mai mult timp că ai cearcăne. Ai şi slăbit. Te-ai omorât

nuncind. Acum se anunță două săptămâni mai liniștite. Nu vrei să mergi să te odihnești la Kamahi? Dacă vrei, poți să iei și o prietenă cu tine.

Mâinile fetei înțepeniră pe blocnotes când îl auzi pronunțând numele Kamahi. Se abținu de la un răspuns violent și zise calm:

– Morris, nu am nevoie de vacanță.

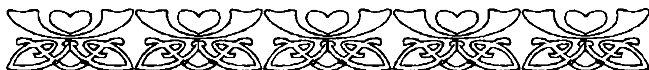
– Stai puțin, trebuie să-ți iei câteva zile de odihnă, acum o lună, ai avut o grea încercare. În loc să fii rezonabilă, ți-ai dublat activitatea. Îți spun, vei cădea din picioare. Pe de altă parte, luna viitoare va trebui organizat turneul lui Ben, va fi nevoie de tine. În consecință, te sfătuiesc să te odihnești, vei reveni proaspătă și dispusă să acționezi...

– Nu!

– Cum, nu?

– Scuză-mă, Morris. Vezi, eu am reflectat. Nu am nevoie de vacanță, ci mai curând să-mi schimb locul de muncă. Munca mea aici este o continuă tensiune, mi-am dat seama. Eu... îți prezint demisia, Morris.

– Dar... dar Carrie, e imposibil!

– Nu sunt de neînlocuit, declară ea cu un surâs palid. Vei găsi repede o nouă „bună la toate“.

– Nu, nu, nu și nu! declamă impresarul zdrobit. Ce va deveni contractul încheiat cu Benito Cadiz?

– Oricine se poate ocupa de rezervări și de toate aranjamentele necesare...

– Absolut, nu! N-ai citit acest contract diabolic?

– Nu, mărturisi ea, m-am mulțumit doar a clasa dosarul. Dar de ce?

Ea simți cum o trece un fior de groază. Oare ce voia el?

– Ascultă-mă, Carrie. Nu mă interesează ce s-a întâmplat între tine și el la Kamahi, dar...

– Nu s-a întâmplat nimic, Morris, n-auzi? Nimic!

– De acord, de acord, iartă-mă, Carrie. Îți cunosc moralitatea. Dar, există această clauză deosebită pe care Ben a stipulat-o în contract... A încercat să te seducă, presupun, iar tu l-ai respins, nu-i așa?

– Nu am nici un comentariu de făcut. Despre ce clauză vorbești?

– El a redactat-o la mine acasă, sub ochii tăi, în ziua plecării. Credeam că

ești la curent... Iată, el cere să-l însoțești în turneu. Dacă nu, îl anulează.

– Ei bine, noua ta asistentă îmi va lua locul! explodă Clarissa. Și dacă nu-i mulțumit, atâta pagubă!

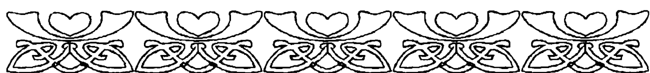
– Își va ieși din minți, Carrie, tu-l știi.

Aceste ultime cuvinte răsunară dureros în urechile Clarissei. Era vorba de unul din capriciile lui, un moft, iar de cum turneul se va sfârși, Ben își va lua zborul spre alte tărâmuri... Or, ea nu se poate mulțumi cu o legătură trecătoare cu el. De ce revenea s-o tortureze? Nu și-au spus tot ce aveau de spus?

– Să vedem, Carrie, reluă Morris, am toată încrederea în tine că vei putea ieși din situația asta. Ben e atras de tine, însă tu nu vrei să știi nimic. Dar, dacă ai știut să-i respingi avansurile la Kamahi, când erai singură cu el sub același acoperiș, nu-ți va fi mai greu în timpul turneului. Nici o intimitate nu-i posibilă între două concerte, poate nu știi: cu muzicanții, cu echipă tehnică, acompaniatori, și altele...

– Morris, sunt dezolată, dar nu. Nu voi putea. Eu vreau să-mi părăsesc postul, asta-i tot.

– Ai și găsit alt post?

– Nu încă, mărturisi ea.

– În acest caz, de ce nu aştepţi două, trei luni, înainte de a ne părăsi? încă o dată, Carrie, poţi să-ţi iei vacanţă acum şi vei reveni pentru turneu. Vom mai vorbi atunci.

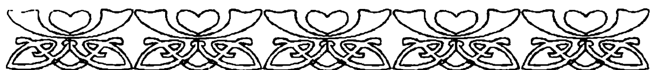
– Cu adevărat, nu pot, Morris.

Ea părea hotărâtă să nu cedeze, iar Morris începu să-şi piardă răbdarea. Cu emfază teatrală, el se ridică şi declară:

– Carrie, am investit mai multe mii de dolari în acest turneu şi tu-l cunoşti pe Cadiz! îl simpatizez mult, dar ştiu că nu e un om comod când nu merge totul cum vrea el. A insistat să îl însoţeşti. Dacă refuzi, anulează toate concertele, iar eu pot să închid prăvălia. El îşi poate permite să piardă câteva mii de dolari, eu nu!

Tânara femeie se văzu constrânsă să accepte. Ceea ce o enerva mai mult, până la disperare, era bucuria pe care o simţea în sine la ideea de a-l revedea pe Ben şi de-a trăi cu el mai multe săptămâni de turneu prin ţară. Totuşi, tot ea va suferi...

La sfaturile repetate ale patronului său, ea plecă la Kamahi, cu speranţa că-şi va găsi liniştea. Dar prea multe

amintiri bântuiau aceste locuri încântătoare și după patru zile de nostalgie, Clarissa își făcu bagajele și luă avionul pentru Invercargill, unde locuia fratele ei.

Clive muncea ziua, dar serile ieșiră mult şi petrecură împreună momente plăcute. Dar de uitat, nu putea uita...

La întoarcere, o aşteptau o groază de lucruri. Dar învăță să nu se mai emoționeze văzând numele lui Benito Cadiz pe afișe și reuși să abordeze pregătirile turneului ca și cum era vorba despre oricare artist.

Morris era plin de el și se împăuna cu victoria concertelor cântărețului ale cărui apariții în public erau din ce în ce mai rare. Data fatidică se apropia.

Făcând rezervările la hotel, Clarissa observă că Ben ceruse un apartament cu două dormitoare, și ea crezu că Ben nu voia să se despartă de Jack în timpul turneului, chiar dacă nu mai era orb. Ceruse și o cameră cu un pat, de-o singură persoană.

În ziua sosirii cântărețului, ea căută în zadar un pretext ca să nu-l aștepte la aeroport, dar Morris insistă ca ea să-l însoțească; avea nevoie de ea ca să

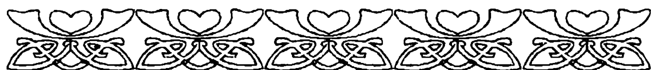
organizeze un interviu pentru televiziune, la coborârea din avion.

Regăsirea fu mai puțin penibilă decât se aștepta ea; când Ben îi strângea amical mâna lui Morris, ochii i se opriră asupra Clarissei. El părea perfect, bine dispus și destins. Jack Benton era alături de el.

Cântărețul se întoarse spre o fermecătoare femeie brunetă, rămasă puțin în spatele lui, o luă de umeri și făcu prezentările. Văzându-i surâsul tandru și timid pe care ea îl adresă lui Ben, Clarissa simți o înțepătură în inimă.

Cântărețul spuse: „V-o prezint pe Rita. Vă previn imediat, are groază de publicitate. Pot să ți-o încredințez, Clarissa?"

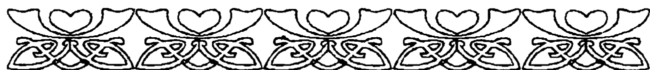
O grimasă de politețe apăru pe buzele tinerei asistente, în timp ce-i întindea mașinal mâna străinei. Deja o stewardesă veni să-l caute pe Benito Cadiz pentru interviu, iar grupul se îndreptă spre un studio amenajat special în aeroport. Clarissa, însărcinată s-o protejeze pe Rita de indiscrețiile presei, se așeză cu ea într-un colț liniștit, în spatele camerelor de luat vederi.

Sigur, ea ar fi trebuit să-i creeze atmosferă, să flecărească cu ea, dar, absolut, nu putea. De altfel, tânăra femeie era fascinată de Ben, în ochii ei se putea citi iubirea pe care o avea pentru el, cât și o imensă mândrie. În ciuda necazului și a cruntei sale decepții, Clarissa simți cum urcă în ea un elan de compasiune; femeia era evident îndrăgostită și de aceea atât de vulnerabilă. Căci Ben nu era capabil să-i aprecieze dragostea la justa ei valoare și nici să-i întoarcă Ritei același sentiment.

Ea ar fi vrut să i-o spună, dar la ce bun? Știa cât e de zadarnic să cauți să-ți controlezi elanul inimii sau să prevezi ravagiile pasiunii; ea avea această tristă experiență. Cu moartea în suflet, ea își întoarse privirea spre Ben, care răspundea cu nonșalanță întrebărilor ziariștilor, cu umorul și spiritul lui obișnuit.

Apoi, temându-se să nu se trădeze la rândul ei, încetă să își mai cerceteze tovarășa. Aceasta, în ciuda unei extreme tinereți, în realitate era mai în vârstă decât ea; lucrul ăsta-l arătau minusculele riduri din jurul frumoșilor ei ochi. Când zâmbea, o imensă blândețe îi aureola fața; totodată, când plecă ochii

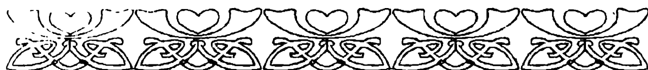
pentru a-și lua o țigară din poșetă, buzele prinseră o cută aspră. Într-adevăr, avea deja aerul unei persoane „care a trăit“, dar și care fusese încercată de multe lovituri dure.

Când își aprindea țigara, picior peste picior, părea o femeie naturală și sigură pe ea, ușor sofisticată. Singura slăbiciune provenea din dragostea pentru Ben...

Clarissa observă deodată că ea purta verighetă. Aceasta fu pentru ea un mare șoc. Oare cântărețul îi dăduse acest inel? Sau poate... Rita era o femeie măritată, infidelă? O grămadă de întrebări neliniștitoare i se înghesuiau acum în cap. Și dacă Ben montase acest scenariu machiavelic pentru a-i face în ciudă ei, cea care îl refuzase? O încerca, prezentându-i noua lui iubită? Voia să-i facă rău? Dacă nu, de ce stipulase în contract să-l însoțească în turneu?

Sau, tocmai o întâlnise pe Rita; i-a propus să vină cu el în Noua Zeelandă, fără să se gândească la cea care-l aștepta...

Clarissa băgă de seamă că Rita, la rândul ei, o studia.

– Ben mi-a povestit c-a petrecut câteva săptămâni cu tine în ultima lui călătorie aici, declară Rita.

Un zâmbet fermecător îi lumină fața, în timp ce ea adăugă:

– Mi-a vorbit despre tine cu oarecare reticență. Te-a descris ca pe o femeie inteligentă, eficace, plină de sânge rece; te credeam mai în vârstă decât mine, mai distantă. Secretara perfectă, adică! Dar nu credeam că...

– Că ce?

– Scuză-mă, nu sunt prea clară. Vezi, eu sunt de puțin timp cu Ben; sunt curioasă să știu ce fel de om e, ce-a făcut în viață, ce oameni a cunoscut...

În acest moment, Jack o întrerupse ca s-o anunțe că interviul televizat s-a terminat. Dispuneau de o oră jumătate pentru a ajunge la hotel și să se pregătească înaintea conferinței de presă prevăzute de Morris.

– Ben te roagă să urci cu el în mașină, îi spuse impresarul.

Clarissa se instală în mașina din spate, între Morris și Jack. Acesta din urmă se aplecă spre ea și spuse:

– Ben mi-a promis că-ți va scrie el cu privire la rezervările de la hotel pentru el și Rita. S-a ținut de cuvânt, sper?

– Da, Jack, confirmă Clarissa cu inima strânsă. Am rezervat un apartament cu două paturi și o cameră de o persoană.

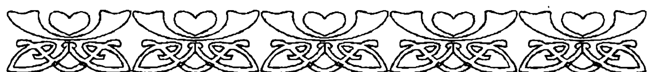
– Perfect! Vestea cea nouă te-a luat prin surprindere, presupun? Ah, eu am fost primul uimit. E de necrezut cum s-a schimbat de când este cu Rita.

Clarissa nu dorea să știe mai mult, dar patronul ei alimenta cu naivitate conversația.

– Cum s-a schimbat? întrebă el interesat.

Jack avu o expresie elocventă.

– Îl cunoști! E un mare artist, dotat cu o puternică personalitate și calități umane nemaipomenite. Dar, în sfârșit, el nu e întotdeauna un om comod, e chiar ultimul lucru care s-ar putea spune despre el. Când e mai ales prost dispus, nu-și controlează vorbele. Or, de când Rita a intrat în viața lui, se pare că este îmblânzit. Transformarea lui e aproape miraculoasă... el n-o părăsește un minut, știți? Ea are un aer fragil, la prima vedere, dar de fapt este

o femeie solidă care are capul pe umeri. Sigur, ea nu are un trecut ireproșabil, departe de asta. De fapt, din acest motiv, eu n-am fost prea cald cu ea la început când s-a hotărât s-o ia în turneu. Dar el a făcut totul după capul lui, ca de obicei, dar în sfârșit, eu nu mai regret acest lucru; ea are asupra lui o influență binefăcătoare. În rest, ea pare că s-a dat pe brazdă; vrea să înceapă o viață nouă. Într-adevăr, prezența ei este un excelent aport publicitar, fiindcă publicul e înnebunit de aceste povești romantice. Ben a smuls-o din acea mocirlă și alte chestii de-astea. Înțelegeți! Există, din nefericire, și un punct negru: Rita nu vrea să spună nimic despre ultimul ei soț...

El se-ntrerupse și adăugă cu un zâmbet:

– Totul trebuie să rămână între noi, nu vă mai spun. Ben m-ar omorî dac-ar afla că v-am spus aceste povești. Pe de altă parte, nu vreau să-i fac rău Ritei; ea e, într-adevăr, o fată șic.

Când mașina parcă în fața hotelului, Clarissa se întoarse spre Morris.

– Te superi dcă te părăsesc acum? Nu mai ai nevoie de mine pentru moment și

am mai multe treburi de aranjat la birou înainte de începutul turneului.

El îi dădu liber și, în tot restul zilei, ea se cufundă în muncă. De-a doua zi, seara, Ben va da primul său concert la Auckland și după-amiază va face repetiții cu orchestra.

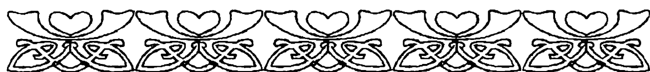
La întoarcerea acasă, ea hotărî că nu este necesară prezența ei la recepția de a doua zi. După ce a luat două aspirine, s-a întins pe pat și a reflectat.

Plecarea în turneu va avea loc peste două zile. Poate Ben s-ar învoi să plece fără ea, ținând cont că acum și-a găsit perla rară... ea ar trebui să se bucure să-l știe în sfârșit fericit și capabil să iubească, dar o chinuia un singur gând: de ce nu s-a îndrăgostit de ea, Clarissa?

*

* *

A doua zi o petrecu în întregime la birou și, seara, pretextă o migrenă ca să nu asiste la concert, îi spuse patronului său că preferă să se odihnească înainte de-a pleca în turneu. În acest timp, îi încolțise un plan în cap: ea nu va lua

avionul pentru Wellington. Ea nu va pleca.

În dimineaţa plecării, îi telefonă lui Morris cu cinci minute înainte de ora întâlnirii pe care o fixaseră ca să meargă la aeroport.

– Nu mă simt bine deloc. Ben va fi obligat să se dispenseze de mine, doar dacă nu vrei s-o trimiţi pe Sandra în locul meu. Cred că am o viroză, nu știu. Cum mă voi restabili, mă voi întoarce la birou, dar acum, crede-mă, nu pot să ies afară.

– Ai consultat doctorul? se interesă patronul la celălalt capăt al firului. Crezi că-i gripă?

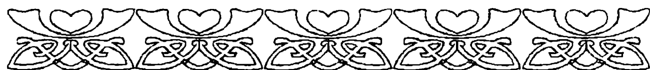
– Fără îndoială... Ascultă, Morris, sunt dezolată să-ți complic viața, dar...

– Să-mi complici viața? Să mă prăbușești, vrei să spui! Ben va fi...

– Ușurat, desigur, termină ea în locul lui. După semnarea contractului, lucrurile s-au mai schimbat pentru el...

– Se poate. Eu sunt totuși convins că va fi furios.

– Cu atât mai rău pentru el, tranșă ea sec. Oricum, tu nu ai nici o vină, nu pe

tine te vrea el. Eu sunt bolnavă și gata, mi-e imposibil să plec în turneu.

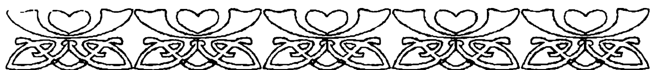
Ea nu se îmbrăcă, rămase în rochia de casă, de teamă să nu-i facă patronul vreo vizită. Dacă a putut s-o trimită pe Sandra în locul ei, mânia i s-a risipit. Încercă să facă câte ceva, dar gândul îi era aiurea.

Mai e o jumătate de oră înainte de decolare, se gândi ea, aruncând o privire îngrozită la ceas. Ca să-și calmeze nervozitatea, ea se hotărî să dezghețe frigiderul.

Când auzi soneria de la intrare, ea rămase nemișcată, cu o cârpă în mână; o altă privire la ceas o convinse că avionul trebuia să fi decolat; nu mai avea de ce să se teamă, în principiu. Merse și deschise... fără teamă. Era prea târziu să mai acționeze când Ben intră hotărât în salon: Clarissa a îngălbenit sub lovitura surprizei, fiindcă el, după ce-o examină cu un ochi critic, îi spuse:

– Poate ești cu adevărat bolnavă. E curios, nu l-am crezut pe Morris când a pretins că ai gripă.

– Dar ce faci aici? reuși ea să articuleze. Trebuia să fii în avion la ora asta!

– Am venit să te caut, căci și tu trebuia să fii la ora asta în avion, îți reamintesc. Nu-mi place să fiu pus în fața faptului împlinit.

El se apropie de ea și îi puse mâna pe frunte.

Gripă? Nu ai febră, ochii îți sunt clari, vocea îți e normală. De ce ai recurs la acest subterfugiu?

– Nu înțeleg de ce vrei să vin și eu...

– Asta mă privește. Du-te și-ți fă bagajul.

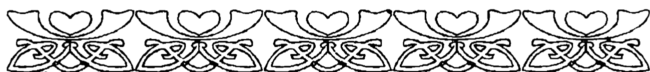
Ea se supuse, căci învățase pe pielea ei că nu te poți opune dorințelor lui Ben. Când fu gata și ieși din cameră, el observă:

– Jack mi-a spus că v-a povestit despre Rita. Aș fi preferat s-o fac eu însumi.

Clarissa înălță umerii cu indiferență:
– Oricum, răspunse ea, nu mă interesează; eu sunt însărcinată să mă ocup doar de rezervări.

– Nu ai nici o reacție? se miră el. Îți e indiferent?

– Da. Ești obișnuit să ai zeci de femei la picioarele tale și să ți se supună în orice moment. Rita te adoră, se vede. Credeam că prezența ei îți e suficientă. De ce ții să merg și eu?

Fața cântărețului se înăspri.

– Am făcut asta pentru Rita. Dacă tu nu vii, ea va fi singura femeie în mijlocul a zeci de bărbați. Ea are nevoie de companie.

Clarissa izbucni într-un râs disprețuitor.

– N-o să-mi spui mie că o femeie ca ea are nevoie de o însoțitoare paravan!

Dar, atunci când se aștepta mai puțin, o palmă zdravănă se abătu pe obrazul ei. Lividă, cu ochii măriți de stupoare, ea îl măsură pe Ben cu privirea.

– Poți să mă insulți pe mine cât vrei, dar nu te voi lăsa să-ți verși veninul de viperă pe Rita.

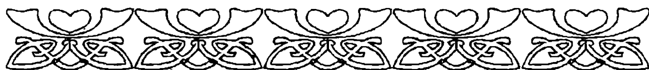
Clarissa recunoscu răutatea remarcii sale și-și mușcă degetele. Ar fi vrut să-și ceară scuze, dar cuvintele i se opreau în gât.

– Să mergem, ordonă el.

Foarte fericită că scapă de privirea lui arzătoare, cu lacrimi în ochi ea merse să-și ia bagajul și să coboare în urma lui.

Lăsă apartamentul într-o dezordine îngrozitoare, își promise să-i scrie lui Cathy cu scopul de a se scuza.

În taxiul care-i duse la aeroport nu schimbară nici o vorbă. Morris îi întâm-

pină perplex și șușoti la urechea asistentei lui:

– Haide, poate-mi explici și mie ce se întâmplă între voi doi?

Ea schiță un surâs glacial.

– Domnul Cadiz este extrem de încăpățânat, răspunse ea. El a hotărât să ne îndeplinim întocmai clauzele contractului.

– Ascultă, Carrie, dacă tu ești într-adevăr bolnavă, eu pot să insist pe lângă el...

– Nu, dar îți mulțumesc totuși, Morris. Nu te nelinişti, voi supraviețui. Ocupă-te de agenție în lipsa mea!

Cu aceste cuvinte ea îi făcu un semn amical cu mâna și se îndreptă spre avion, fără să-i acorde lui Ben o singură privire. În avion, ea se așeză alături de Jack, în timp ce Ben se așeză lângă Rita. Tânăra femeie începu cu el o discuție însuflețită, ca și cum voia să înțeleagă ceva: așezată în spatele ei, Clarissa n-o auzea, dar o vedea făcând gesturi largi și vorbind tot timpul. Deodată, Rita se întoarse spre ea cu ochii măriți de surpriză: avea un aer decepționat sau mai curând rănit. Oare ce-i spusese cântărețul?

Clarissa îl blestemă pe acesta din urmă pentru egoismul lui, apoi hotărî s-adoarmă.

Când aterizară la Wellington, un vânt înghețat sufla dinspre mare. Hotelul lor era așezat pe o plajă în formă de semilună, numit „Baie de l'Orient".

Ferestrele camerelor dădeau spre ocean. În holul hotelului, o imensă fotografie alb-negru reprezenta naufragiul de la Wahine, pachebotul care s-a scufundat în larg acum câțiva ani cu cincizeci și doi de pasageri la bord.

Micul grup fu condus spre camerele rezervate. Clarissa, cu nervii la pământ, intră în prima care fu prezentată.

În momentul în care își lua valiza din căruciorul hamalului, ea observă un geamantan elegant de piele albastră, purtând eticheta „Rita Franklin".

Fără a lăsa să i se vadă pe față cea mai mică emoție, ea își luă bagajele și închise ușa camerei sale.

„Rita Franklin". Franklin era numele de familie folosit de Ben când dorea să treacă incognito, ca în memorabila lor ședere la Kamahi.

Să rezumăm, gândi Clarissa. Pe Ben îl cheamă în realitate Franklin, iar Rita călătorește sub numele lui. Or, pentru asta, pașaportul ei trebuia să fie în regulă, dacă nu, ea va putea fi acuzată de uzurpare de identitate.

Deci, concluzia logică era că ei s-au căsătorit!

„Doamna Rita Franklin". Ben se căsătorise!

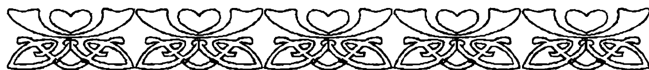
Clarissa își desfăcu bagajele cu gesturi mecanice și rigide, apoi se postă la fereastră cu ochii pierduți în cenușiul oceanului, încercând să facă gol în mintea ei. Când se auziră ciocănituri în ușă, ea își dădu sema, dar prea târziu, că plângea. Își șterse cu dosul palmei lacrimile care-i șiroiau pe obraji; Rita deja intra în cameră.

Aceasta fu evident neliniștită s-o găsească în această stare.

– Ben m-a trimis să vin să văd cum te simți, o anunță ea. Nu te simți bine?

– Mă simt bine, mulțumesc.

– El este uneori brutal, conveni Rita după o scurtă liniște. Chiar și cu mine, să știi. Dar e neliniștit de starea ta de sănătate; el nu știe dacă ești cu-adevărat

bolnavă sau dacă te prefaci. Când i-am spus că poate a fost prea dur cu tine, m-a pus la punct. În cea mai mare parte a timpului el este foarte amabil cu mine, iar furiile lui nu seamănă cu cele ale fostului meu soț... Dar tu ești mai drăguță decât mine, se vede bine asta.

– Mâhnirea mea... nu are nimic de-a face cu Ben, minți cu curaj Clarissa, rușinată de slăbiciunea ei. Eu priveam marea și mă gândeam la nefericiții pasageri de pe vasul Wahine.

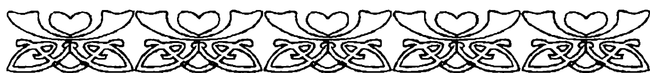
– Ah... murmură Rita pe un ton sceptic. Cunoșteai pe cineva care se afla la bord?

– Nu, dar când s-a întâmplat această tragedie, aveam o vârstă ușor de impresionat: toate ziarele au dat detalii îngrozitoare despre naufragiu.

Rita tăcu, apoi spuse:

– Ben dă o mică recepție în apartamentul său. Nu vrei să te întâlnești cu noi? Haide, o să-ți pară rău: refușează-ți machiajul și vino. Sper că Ben va fi mai puțin „urs“!

Ea punctă această remarcă cu un surâs ușor, vesel, comunicativ. Clarissa îi urmă sfatul, cucerită de amabilitatea

ei, și merse în apartamentul lui Ben. Va fi mult mai ușor să-l înfrunte pe Ben în mijlocul unui grup de necunoscuți, credea ea...

Când le văzu intrând pe cele două femei, ochii lui se umplură de tandreţe. „Cât o iubește pe Rita“, gândi ea cu inima strânsă. Zâmbind, el înaintă spre ele și aduse câte un cocktail fiecăreia.

– Te simți bine? o întrebă el pe Clarissa.

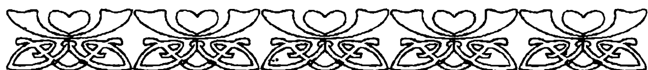
– Da, mult mai bine, mulțumesc.

Surâsul enigmatic care plutea pe faţa cântărețului se stinse pentru a lăsa loc unei priviri pătrunzătoare, interogative. El căuta să-i citească gândurile...

În această clipă cineva îl chemă.

Clarissa nu întârzie să resimtă efectul alcoolului și începu să privească adunarea cu o privire amuzată. Grupul de muzicieni era in corpore, mulți bărbați necunoscuți. Când cel de la tobe o invită la dans, ea acceptă. Voia să-l uite pe Ben.

O oră mai târziu, clopoțelul anunță cina și toată lumea coborî în marea sală de mese a hotelului. Clarissa fu fericită să se instaleze la o măsuță departe de ceilalți.

Când bateristul îi propuse un pahar la bar, ea nu-l refuză. Vizibil, el îi făcea curte, dar ea nu-i dădea nici o atenție, era distrată. Când ea anunță că se retrage, el se opri s-o însoțească, dar ea îl refuză politicos.

În momentul în care băga cheia în broască, ușa camerei lui Ben se deschise și el apăru în prag. Clarissa fu gata să închidă ușa, dar el fu mai rapid decât ea și intră în cameră, în ciuda protestelor ei.

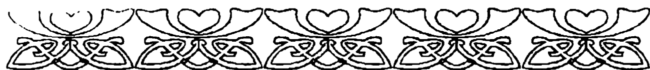
– Eu nu te-am invitat!

– Vreau să-ți vorbesc. Se pare că te-ai vindecat de „gripă“. Nu cumva datorită acestui playboy?

Ea ridică evaziv din umeri și zise:

– Toate mijloacele terapeutice sunt bune.

Furios, el o apucă de umeri și o lipi de el. Ea încercă să se zbată, dar el deja îi lua gura cu furie și pasiune. Trecuse atâta timp de când n-o sărutase... Acest sărut arzător ar fi părut normal regăsirii lor, chiar dacă ea nu voia să mărturisească că de fapt, asta era tandrețea lui Ben, pe care o aștepta cel mai mult din lume.

– Ce faci? gemu ea slab. Eu credeam că vrei să vorbești...

– Fiecăruia, mijloacele sale terapeutice! zise el, zâmbind.

În ochii lui strălucea o lumină tandră și ironică.

– La ce bun să discutăm? De cum începem să vorbim, sfârșim prin a ne certa.

Ea nu răspunse, apoi el își continuă explorarea lentă și senzuală a buzelor, a feței, a gâtului ei. Îmbătată de mângâierile arzătoare, ea reuși să iasă din toropeală și murmură:

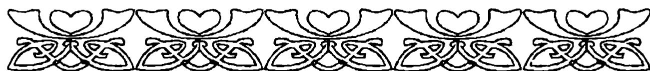
– Despre ce-ai vrea să vorbim?

– Despre tine și despre mine, și despre Rita.

Ea, auzind numele ei pronunțat de Ben, înțepeni. Totul se prăbușea în jurul ei, vraja era ruptă. Sub efectul alcoolului, pentru ea neobișnuit, Clarissa uitase teribila realitate...

– Efectiv, conveni ea pe un ton glacial, ar trebui să vorbim mai întâi despre Rita.

– Dar nu acum, șușoti el la urechea ei. Acum, în clipa asta, nu mă interesează lumea.

– Te găsesc abject! strigă ea, cu faţa roşie de indignare.

El rămase câteva clipe blocat, apoi lăsă braţele în jos, cu un aer gânditor.

– Ascultă-mă, îţi mărturisesc că am fost obligat să acţionez cu forţa ca să te aduc cu mine. Voiam să fiu cu tine şi când ai renunţat să vii, eram nebun de furie.

– Obţii tot ce vrei întotdeauna, în dauna celorlalţi, îl acuză ea.

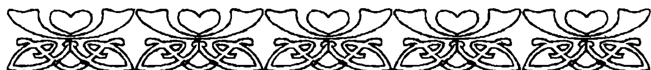
Cu un hohot în voce ea îi întoarse spatele, nemaiputând suporta. De ce oare o tortura atâta?

Ea nu-l auzi apropiindu-se, dar îi simţi mâinile pe umeri.

– Clarissa, când am plecat ultima dată, speram că te voi putea uita înainte de-a mă reîntoarce. Vroiam să-mi pun sentimentele la încercare, cerând să fii cu mine în timpul turneului. Poate, nu voi mai simţi nimic pentru tine, aşa credeam, dar...

– Dar ce? îl întrebă ea pe un ton agresiv, văzând că el evită să continue.

– Poate reuşeam să te conving, să te fac să simţi ca mine. Mi se părea indispensabil să ajung la această hotărâre

definitivă. Mi-ai spus că-ți sunt indiferent, de dimineață. Și totuși...

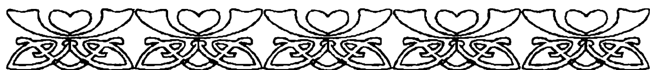
El se întrerupse, apucă bărbia Clarissei cu mâna și o obligă să se uite în ochii lui.

– Totuși ai reacționat când te-am strâns în brațe. Nu nega, mă mai dorești, ca și mine de altfel.

– Eu pun acest abandon pe seama unei slăbiciuni de moment, se apără ea.

Mâinile lui Ben se crispară pe umerii ei, ca și cum ar fi vrut s-o scuture.

– Ascultă-mă, o dată pentru totdeauna. Uită ce ți-am spus cu privire la valoarea unei relații amoroase fără iubire. Sau măcar, acceptă să mă crezi când îți spun că am învățat multe de când te-am cunoscut. Eu voiam, la început, să te fac să împarți punctul meu de vedere și s-a produs invers: am descoperit iubirea, tandrețea, sentimentul dragostei. N-a fost ușor pentru mine să-mi asum această tulburare a tuturor valorilor mele, să acced la aceste resurse infinite pe care le credeam îngropate, ascunse pentru totdeauna, inaccesibile. Mă luptam cu mine însumi și sufeream. Atunci am vrut să-ți fac rău, să te pedepsesc, să te rănesc. Eu am frecvent această

reacţie de apăsare, dar tind s-o modelez de când am găsit-o pe Rita. Ea a suferit şi aşa destul în viaţă.

– În acest caz, cum de poţi...?

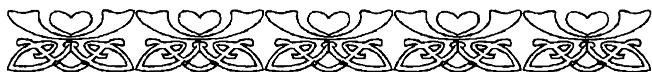
– Eu nu pretind că sunt perfect! Eu învăţ, asta-i tot. Noi suntem fericiţi împreună, Rita cu mine. Am fost amândoi atât de singuri, aşa de mult timp, fără nimeni lângă noi...

– Dacă ea te face fericit, e foarte bine, murmură Clarissa cu vocea strangulată.

– Poate, dar ea nu-mi dă tot ce-aş avea nevoie, ceea ce tu poţi să-mi oferi.

– Ea, totuşi, te iubeşte...

– Nu e acelaşi lucru, tu ştii. Mi-a trebuit un drum lung ca să mă gândesc la căsătorie, Clarissa. Chiar când ne-am despărţit ultima dată, nu mă gândeam cu adevărat la aşa ceva. Totuşi, simţeam că s-a produs în mine ceva irevocabil. Rita m-a ajutat să văd mai clar, să fac ordine în gândurile mele. Ea m-a făcut să înţeleg că dragostea e întotdeauna importantă. Clarissa, noi ne-am ciondănit mult de când ne cunoaştem. Dar, acum sunt gata să-ţi mărturisesc: te iubesc. Te doresc, am nevoie de tine, eu... te iubesc.

Tânăra femeie începu să se clatine și trebui să se sprijine de fotoliu. Cu ochii în lacrimi, ea strigă:

– Dar e prea târziu, Ben! Ea văzu cum lui Ben îi cade pe față o mască și spuse cu vocea spartă: E prea târziu, prea târziu... Trebuie să te mulțumești cu ceea ce Rita poate să-ți dea.

Ea nu voia să fie autoarea nefericirii soției lui care, așa cum singur a spus, a suferit deja mult. Dacă ea ceda pasiunii, toți trei vor avea viețile distruse. El credea că va putea să se împartă între ele două, dar era o utopie. Cu toate că nu se putea împiedica să nu-l iubească, ea era revoltată de egoismul lui tipic masculin.

Fără o vorbă, cu fața închisă, el o lăsă. Privirea lui atât de strălucitoare câteva minute mai devreme, părea stinsă. El se îndreptă spre ușă și ieși fără să ridice ochii spre ea.

A doua zi, Clarissei nu-i fu deloc greu să-l evite pe Ben. El părea la fel de doritor ca ea să-l evite. Toată ziua, el avu un aer îngrijorat, dar nu-și dădu drumul mâniei, se stăpânea închis în el însuși.

După-amiază, în momentul în care cântărețul și orchestra repetau, tânăra femeie anunță că se retrage în camera ei. Spre marea ei surpriză, Rita îi propuse s-o întovărășească; era dificil s-o refuze.

– Aș vrea să mă spăl pe cap, murmură Clarissa, căutând un pretext să rămână singură.

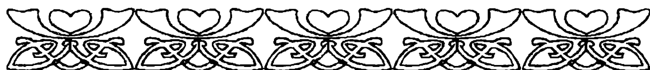
– Ei bine, te voi coafa!

În fața amabilității ei, ea acceptă și amândouă urcară în cameră. După ce a ieșit din baie, Clarissa se așeză în fața toaletei și o lăsă pe Rita să se ocupe de părul ei.

– Când eram mică, voiam să mă fac coafeză, explică ea, pieptănând părul lung și blond al Clarissei. Dar am fugit de-acasă, când eram adolescentă și... Ben probabil ți-a povestit despre mine, ți-a explicat că eu am „dat greș"?

– Nu, nu mi-a spus nimic. Știu doar c-ai reușit să-l faci fericit. Jack mi-a spus câte ceva despre tine, în schimb... Nu te deranjează?

– Nu chiar, eu sunt jenată față de Ben când mi se evocă trecutul. Nu sunt foarte mândră de ce-am făcut, crede-mă. Dar eram tânără, pierdută, nu mă simțeam iubită. Când l-am întâlnit pe Johnny,

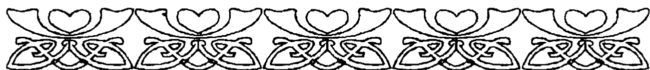

fostul meu soţ, am hotărât să mă schimb, căci mi-am dat seama c-am căzut foarte jos. Din nefericire, el nu mă înţelegea şi m-acuza că-l înşel, greşind. I-am fost întotdeauna fidelă, dar el a început să mă bată. Eu care voiam să devin o femeie rezonabilă, respectabilă, am dus ani în şir o existenţă infernală alături de el. Şi într-o bună zi, m-am săturat şi l-am părăsit. La început, m-am descurcat greu, dar am sfârşit prin a găsi o slujbă ca ospătăriţă într-un restaurant; aveam casă şi un salariu convenabil. Fără nici o calificare, nu puteam să vizez la o muncă mai interesantă! Şi în momentul ăsta m-a găsit Ben. I-am povestit tot trecutul meu de la început, dar el totuşi m-a acceptat... Dar te plictisesc cu poveştile mele!

– Nu, deloc, protestă Clarissa

În acest timp, această povestire redeschidea în ea răni vechi. Oare când se va elibera ea definitiv?

Seara, ea acceptă să asiste la un concert alături de Rita; era greu să facă altfel. Când proiectoarele luminară faţa cântăreţului, care ieşea din culise cu mersul său de felină, cu chitara în mână, un freamăt febril parcurse asistenţa şi toţi izbucniră în aplauze. „Ca şi la

Sydney, acum opt ani“, gândi Clarissa cu tristețe.

La început cântă din vechile sale cântece, apoi trecu la noul său repertoriu. În liniștea care preceda două sau trei acorduri de chitară, el anunță la microfon cu vocea blândă:

– Iată un cântec nou... pentru Rita.

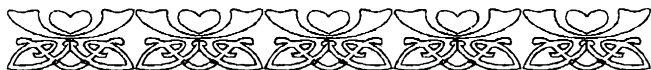
Melodia se înălță armonioasă și senină, punctată cu cuvinte impregnate cu o frumusețe emoționantă. Refrenul revenea: „Eu am rătăcit mult timp, dar, în sfârșit, te-am regăsit“.

Când un ropot de aplauze se ridică în sală, Rita își șterse discret o lacrimă.

– Acest ultim cântec, urmă Ben, este dedicat altei femei. El se intitulează „Adio, adorabilă mincinoasă“.

Clarissa înțepeni pe scaun și înțelese că textul cântecului i se adresa, cu vorbe dulci-amare. Doborâtă de tristețe, ea auzi cum se stinge fraza finală: „Tu pleci, totuși eu te iubesc încă, adorabilă mincinoasă“.

După reprezentație, ea se duse cu Rita în culise. O mulțime de admiratori se grăbeau spre cabină. În mijlocul confuziei generale, Jack Benton se apropie de tânăra asistentă și-i șopti la ureche:

– L-ai abandonat pe Ben?

Ea schiță un palid surâs.

– Nu fi ridicol, Jack. El s-a servit pur și simplu de semnificația numelui meu ca să scrie un text nou, asta-i tot. A cântat și pentru Rita, de altfel.

– Sigur, dar e o diferență.

– E vorba de un cântec de dragoste.

– Poate, dar nu-și poate iubi sora cum te iubește pe tine! Adevărat, nu pot să-nțeleg de ce i-ai făcut atâta rău. El s-a schimbat foarte mult de când și-a asumat rolul de fratele mai mare al Ritei. El va fi, cred, un soț excelent. Nu crezi? Clarissa, te simți bine?

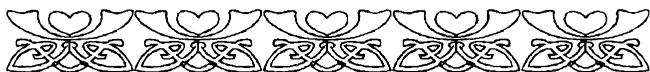
Tânăra femeie nu-l mai putea asculta, cu privirea absentă, lovită de stupoare în fața acestei descoperiri de necrezut. Când încăperea nu se mai învârti în jurul ei, ea bâlbâi:

– Dar nu știam că Rita... e sora lui Ben!

– Cum? exclamă impresarul. Dar... Tu mi-ai spus că ți-a scris și te-a prevenit!

– Mi-a spus doar să mă ocup de rezervări, fără să precizeze nimic.

– Totuși, eu ți-am vorbit de ea, revenind de la aeroport...

– Și-ai uitat să menționezi ceea ce era cel mai important lucru: gradul de rudenie cu Ben! Eu am crezut că ei erau soț și soție!... Oh, Jack, i-am făcut atâta rău! Dacă aș fi știut...

– Nu e târziu să repari această neînțelegere, decretă Jack cu optimismul său obișnuit. Îl iubești?

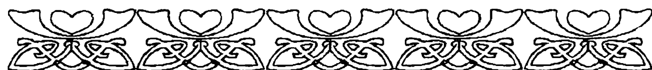
– Dacă-l iubesc? Oh, da! din nefericire, nu voi îndrăzni niciodată să-i cer iertare...

– Bun, el e îndrăgostit nebunește de tine! Lasă-mă pe mine să mă ocup de tot. Ai încredere?

Fără să-i lase timp să răspundă, el reuși să execute o miraculoasă performanță: să evacueze cabina în mai puțin de un sfert de oră. El o expedie pe Rita la hotel și se eclipsă discret când Ben și Clarissa se regăsiră, singuri față în față.

Pe strada goală un taxi îi aștepta. Pe cerul senin străluceau mii de stele; era o noapte blândă.

Mașina o apucă spre port, condusă de un șofer imperturbabil ca destinul. Cei doi călători tăceau. Cum să risipești teribila neînțelegere care i-a separat? Nu departe de hotel, cântărețul făcu

un semn taximetristului să oprească. Apoi el deschise portiera, ieşi şi-i făcu semn tovarăşei sale să coboare. El se îndreptă spre plajă, ea îl urmă liniştită. Paşii lor ezitanţi făceau să scrâşnească nisipul, inundat de lumina lunii; magnetic atraşi unul de altul, ei sfârşiră prin a se uni.

– Dacă Jack ne-a aruncat unul spre altul, observă Ben cu o voce surdă, a fost cu consimţământul tău, cred.

– Da, voiam să-ţi vorbesc, mărturisi ea.

– Despre ce?

– Despre tine şi despre mine, despre Rita, răspunse ea repetând vorbele lui Ben din ajun, în cameră.

– Am crezut că ai înţeles, ieri, că subiectul ăsta e penibil...

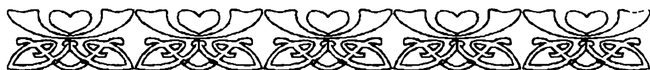
– Eu nu ştiam atunci că Rita e sora ta. Eram convinsă că sunteţi... căsătoriţi.

– Atunci, cum îţi mai propuneam să mă căsătorec cu tine?

El părea că nu înţelege. Surâzătoare, Clarissa îi explică originea încurcăturii, cu răbdare. În concluzie, ea îl întrebă:

– În sfârşit, cum ţi-ai găsit sora?

– Datorită lui Gomez. Fiica lui se numeşte Rita, îţi aminteşti? Atunci l-am întrebat dacă nevasta lui a continuat

să o vadă pe sora mea; el m-a informat că ele corespondau de mult, mi-a dat scrisorile ei, purtând adrese diferite. Am angajat un detectiv care a dat de urmele ei. Asta-i! Ani întregi am căutat-o, dar ea a stat ascunsă de teamă să nu fie respinsă, datorită trecutului ei.

Clarissa întrebă timidă:

– În ceea ce-l privește pe Gomez, l-ai ajutat, nu din instinct de conservare... nu-i așa?

El surâse:

– Da. Am înțeles să procedez așa în amintirea surorii mele care fusese prietenă cu Carlotta.

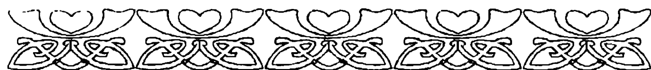
Dezorientată, ea nu știu ce să spună, acum totul i se păru prea frumos, după confuzia a cărei victimă fusese. El se aplecă asupra ei și în momentul în care credea că el vrea s-o sărute, el o făcu să aștepte și murmură:

– Clarissa, vrei să te măriți cu mine?

– Da! strigă îndelung. Dar, deodată, un gând îl străfulgeră și spuse tandru:

– Nu, mai trebuie s-aștept. Tu preferi să fim căsătoriți, nu-i așa?

– E ridicol, Ben, dar așa e, prefer să aștept, mărturisi ea cu recunoștință. Oh, dar nu fiindcă n-am încredere în tine!

– Ştiu, murmură el. Eu înţeleg.

– Când m-am dăruit la şaptesprezece ani, explică ea, am acţionat din dragoste, aşa credeam. Dar, am regretat c-am fost atât de... impulsivă.

– Şi eu am regretat când am aflat. Voiam să te văd, să te cunosc mai bine, să am adresa ta. M-am gândit să-ţi fac o vizită în Noua Zeelandă după turneul din Australia. Dar când am aflat că abia ieşiseşi din copilărie, că locuiai cu părinţii tăi, totul s-a prăbuşit şi a devenit imposibil. Eram furios.

– E adevărat, ai fost chiar odios, râse ea.

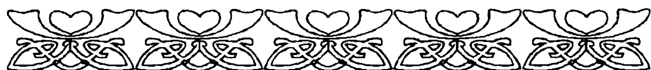
– Pentru că m-ai minţit, te dădeai mare, o femeie liberă, stăpână pe destinul ei. Şi cât te doream... a trebuit să-ţi fac rău...

– Puţin. Acum nu voi mai plânge.

– Mi-ar plăcea să-ţi promit să nu te mai fac să plângi. Dar am un caracter urât. Ascultă, Clarissa, să nu mă mai laşi să mă înfurii; e de ajuns să mă priveşti cu ochii tăi mari şi verzi pentru ca eu să devin blând ca un miel şi să cad la picioarele tale, cerându-ţi iertare.

Clarissa râse.

– Nu te cred!

El o atrase în brațele lui și o strânse cu putere.

– Oh, Clarissa, cât o să mai aștept oare?

– Să n-așteptăm...

– Ba da, vom avea răbdare, mică vrăjitoare, căci asta vrei. Bun, câte zile durează în țara asta îndeplinirea formalităților necesare căsătoriei?

Ea îi aruncă un zâmbet misterios și se mulțumi să răspundă:

– Din acest moment noi nu mai suntem cei de-acum opt ani, reluăm totul de la zero, de acord?

Și cu un zâmbet încrezător, luminos, ea se aruncă din nou de gâtul lui Ben.

SFÂRȘIT